XIV. évfolyam 11. szám. **Ára: 1 forint** 1958. március 12.

Ludas Matyi

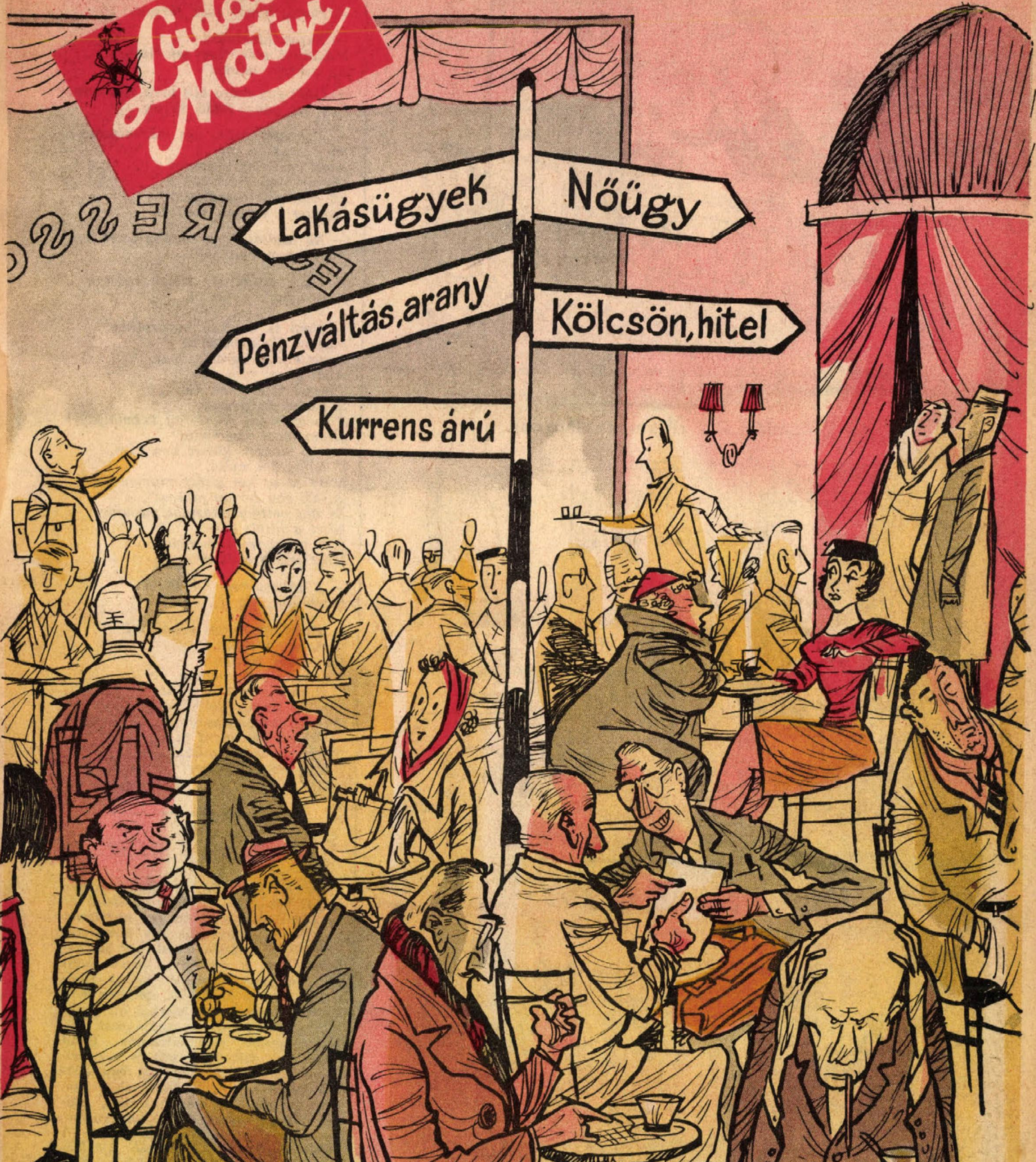
Lakásügyek
Nőügy
Pénzváltás, arany
Kölcsön, hitel
Kurrens árú
gerő

Csendes délelőtt egy pesti eszpresszóban

Gerő Sándor rajza

Fő a gyakorlat

Várnai György rajza

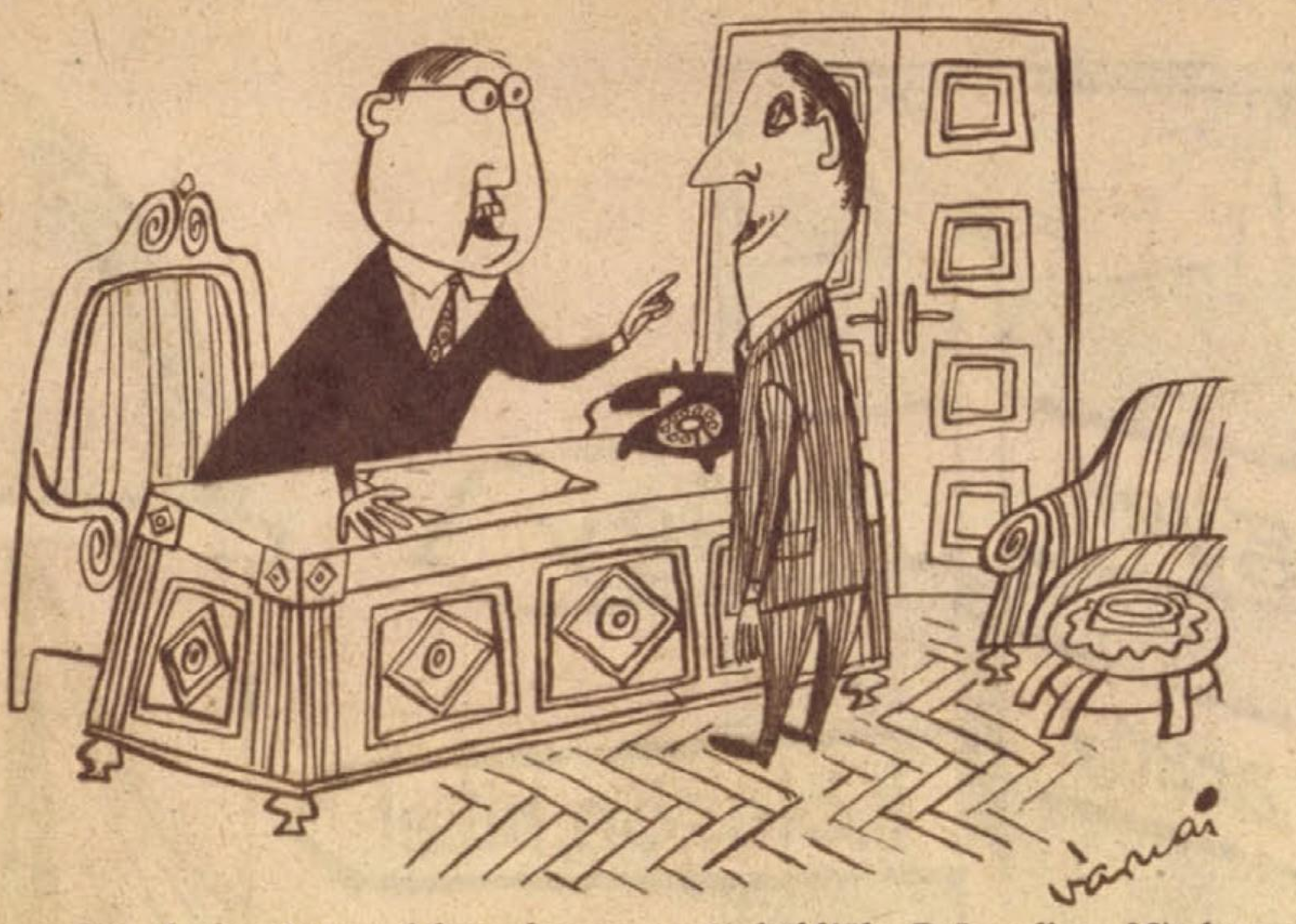

– ::: Szóval, kartársam, lehet, hogy magát küldjük Brüsszelbe. Mindenesetre addig is nézze meg a celldömölki hetivásárt ...

Vendégek a villamoskalauznál

Kasso rajza

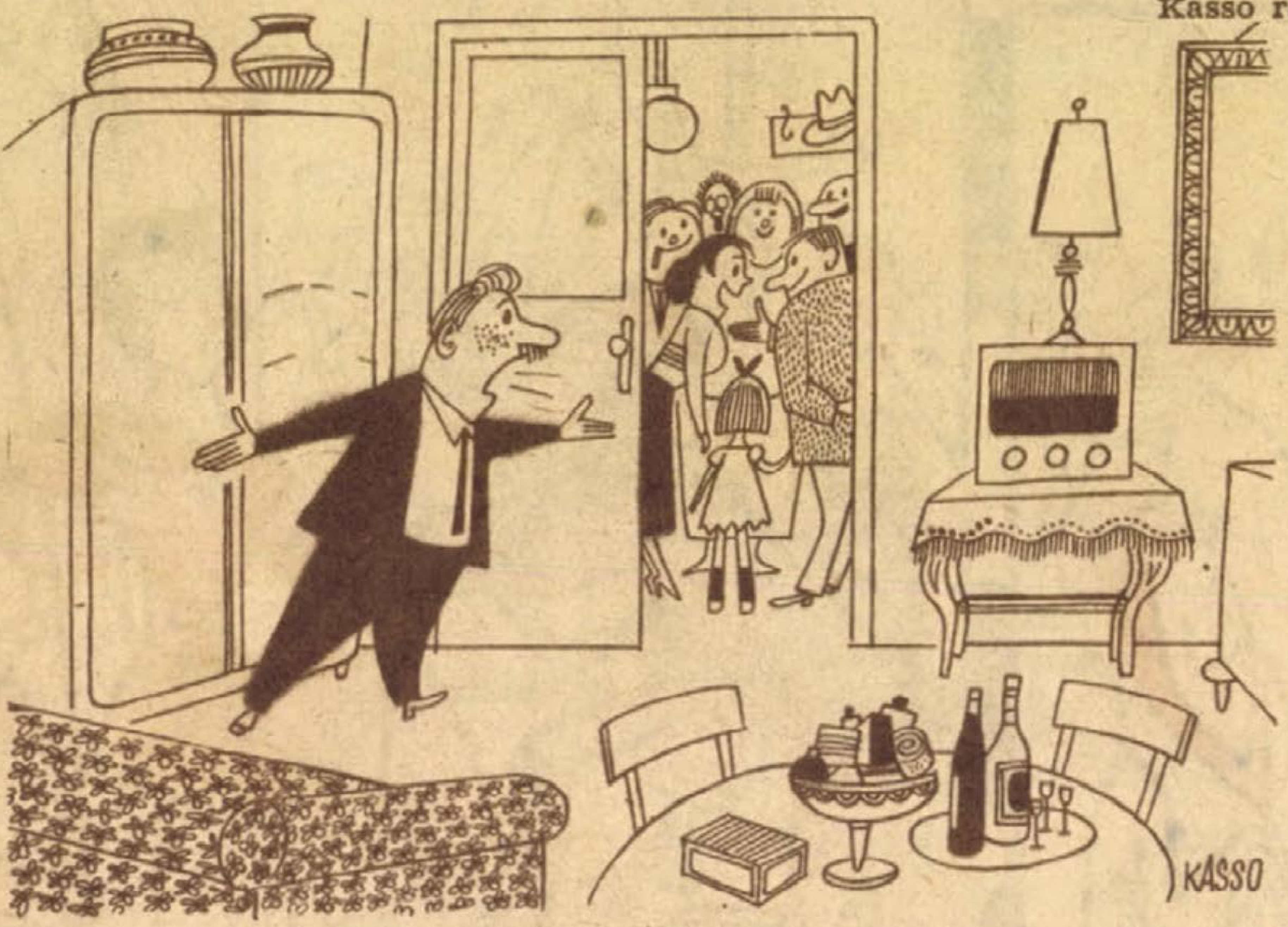

– Az ég szerelmére, miért nem jönnek beljebb?!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

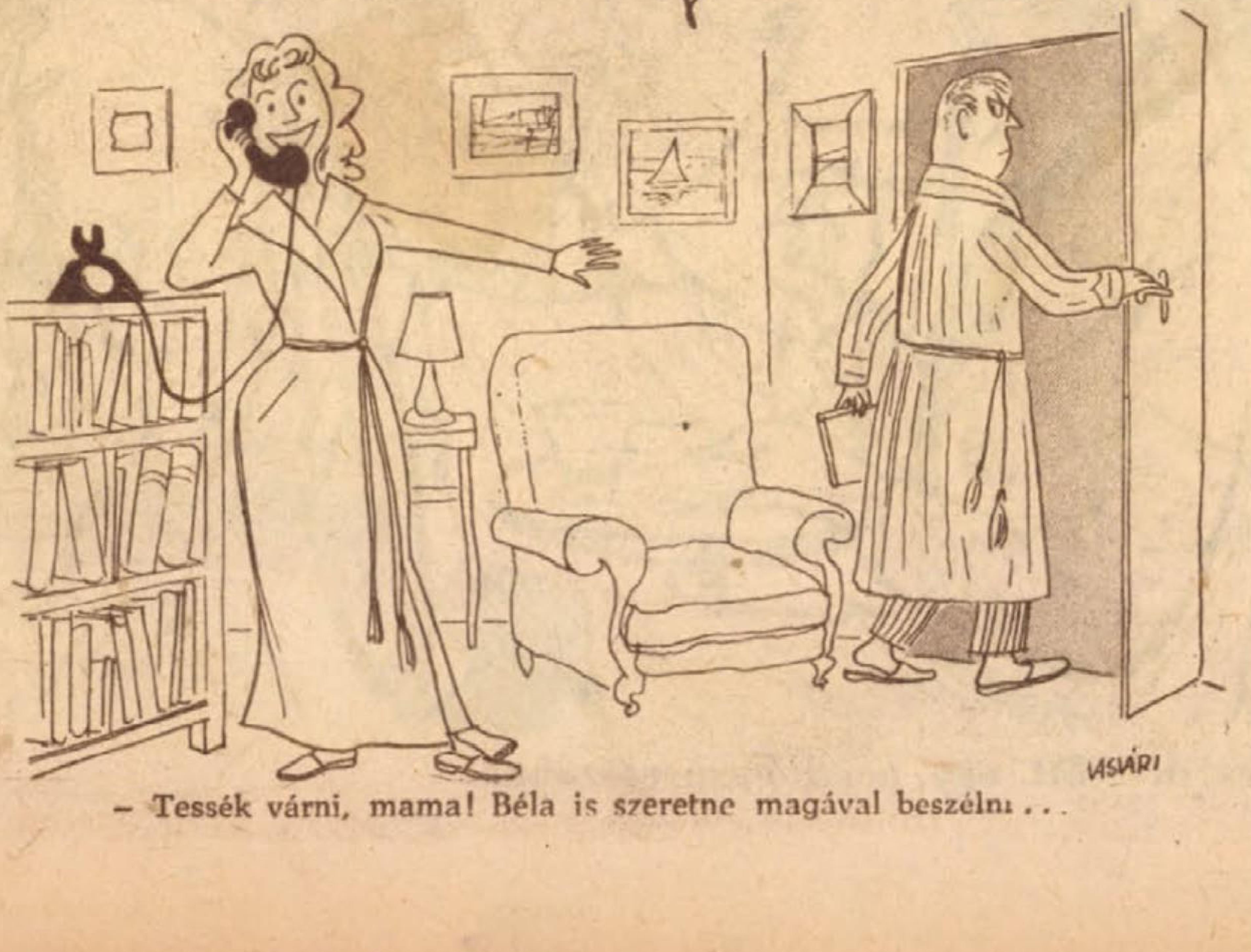

– Tessék várni, mama! Béla is szeretne magával beszélni ...

PÁRBESZÉD A KOSZTPÉNZRŐL

— Hová, hová, édes férjem?

— Futok hivatalba.
Mázsányi már, úgy remélem,
Az aktáim halma.

— Csak egy szóra állj meg, kincsem,
Egy kis pénzt hadd kérek ...

— A kosztpénzből tán már nincsen?
Meg is esz a méreg.
Amit egész hóra adtam,
Három nap elverted?
Ez szinte felfoghatatlan,
Gyenge kosztunk mellett.

— Ne szidjál, hogy sovány koszt van.
Adósságom volt sok!

— Hogy csináltad? Hitelt mostan
Nem adnak a boltok.

— Nem is boltban vásároltam,
Maszek jár a házhoz!
Egyetlenegy varázsszóval
Amit akar, rám sóz.
Blúzzal tele a táskája,
A zsebében pempő,
S megveszem, mert így tukmálja:
„Nem most fizetendő!”
Másik maszek kölnit ken rám,
S lelkierőm nulla,
Mert ez se kér pénzt momentán,
„Csak egy hónap múlva!”
És így vettem strasszot, nájlont,
Mert a hitel: édes.
Sok múlthavi adósságom
Most lett esedékes.

— S ráköltötted folyóhavi
Fizetésem„ óh jaj!

— Azért nem kell sóhajtani!
Jogtalan a sóhaj.
Folyóhavi fizetés a
Gyakorlatban nincsen,
Múlthavi a bér is, amit
Elsején kapsz, kincsem!
A múlthavi adósságra
Múlthavi bér ment el.
Nőnek is van logikája,
Nézze meg az ember!

K. Tóth Lenke

TANULSÁGOS MESE

Pár hónap előtti vízellátási zavarok idején kezdődött... A szép, fiatal és komoly Berkenye Mária, egy nagyüzem nagyfizetésű könyvelője egy ötemeletes ház ötödik emeletén lakott. Így hát nehezen bírta a vízhiányt, hiszen munkája végeztével magának kellett felcipelnie a vizet az ötödik emeletre, ami annál terhesebb volt, mert a lift gyakran elromlott. Mária magányosan élt. Se vőlegénye, sem udvarlója. Talán azért, mert túlkomoly volt és nem szívesen ismerkedett. Máriával egy házban lakott egy derék fiatalember. Szerény fizetésű, kis adminisztrátor, akinek nagyon tetszett a szép könyvelőnő, de sohasem mert közeledni hozzá. A vízhiánykor azonban bátran ajánlkozott, hogy ő majd mindig felviszi Mária vizét, hiszen maga is az ötödik emeleten lakik. A sok felhordott víztől szép lassan felengedett a fagyos Mária... Tegnap volt az esküvő.

Tanulság: Szegény ember vízzel főz.

gy. l.

Ez lesz a rendkívüli világnap

Szür-Szabó József rajza

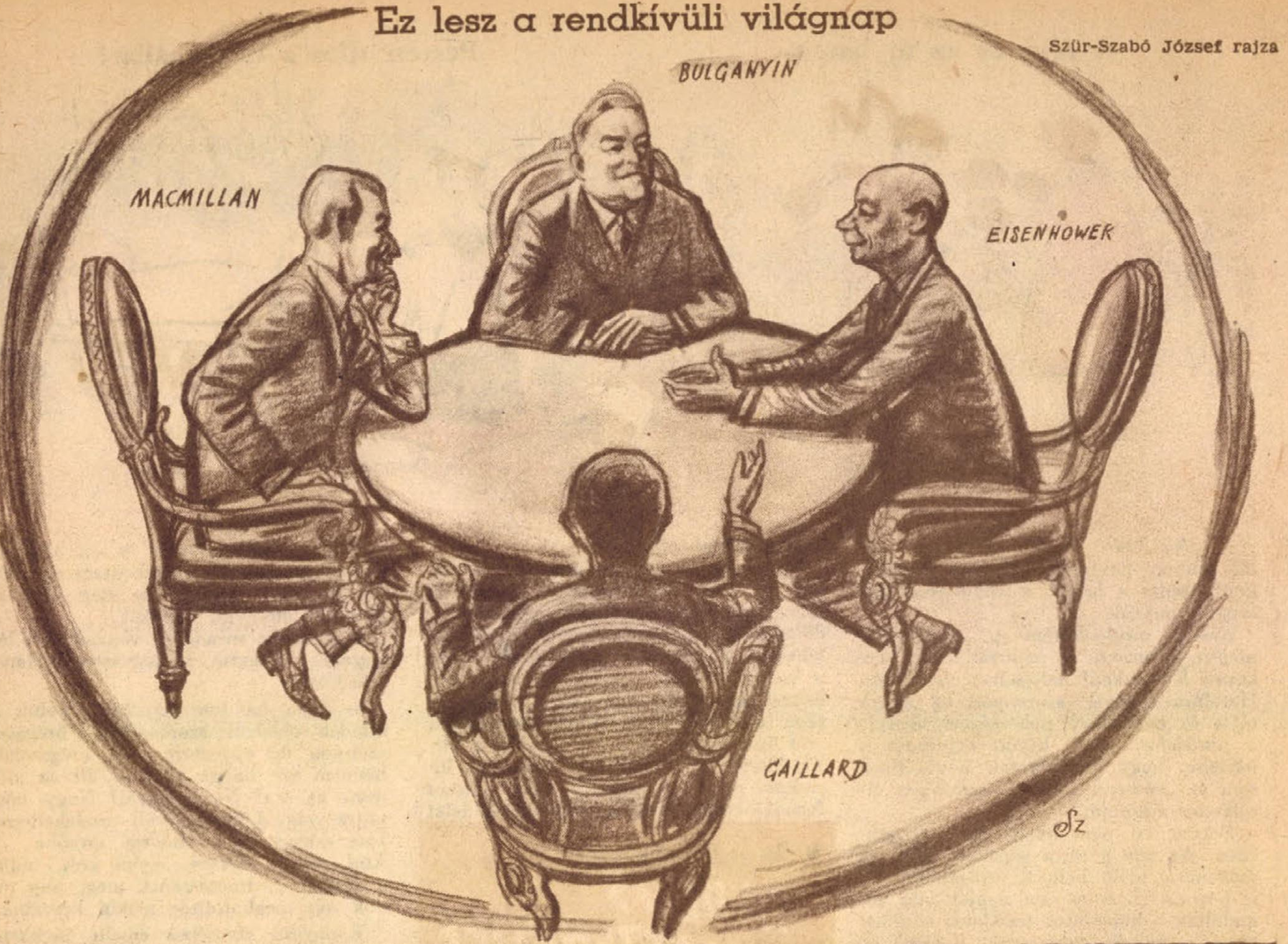

Pesti tudósítónktól

Tapasztalat beteglátogatás közben.

A kórházakban eléggé ódivatú, szinte sematikus módon csoportosítják a betegeket az egyes osztályokon: vannak női és férfi termek. Holott az lenne a helyes. ha levegőbarát és levegőellenes csoportokat állítanának össze. Férfi és nő harca semmi ahhoz képest, ami az ablakot kinyitni akarók és az ablakot csukva tartani akarók között dúl. Antagonisztikus ellentét ez, amely a kommunizmusban is fent fog állni. Az egyik csoport fél a meghűléstől, a másik a megsüléstől. Itt békés megegyezés lehetetlenség. Ez igazi osztályellentét, nemcsak a belosztályon, hanem a sebészeten és más osztályokon is.

*

Különös élményben volt része a rádióhallgatóságnak a minap, amikor Kodály Psalmus Hungaricusát a Londoni Filharmonikus Zenekar adta elő, s a szólót Mr. William MacAlpine énekelte. Az ízes középkori magyar zsoltárszöveg így zengett ajkain:

Leave me not lonely
in my misery . . .

Hát igen, ilyenkor érezzük Bábel tornyának minden nyomorúságát. Az anyanyelve mindenkinek a legtökéletesebb kifejező eszköz, de az ember mégis eltűnődik, ha hallja, hogy Caesar azt mondta Brutusnak: „All right!”, ha Hamlet atyjának szelleme így kiált fiára: „Gamlet, igyi szuda!” vagy ha Lucifer így fordul Ádámhoz: „Also . . .”

Ezek az igazi nyelvi nehézségek.

F. L.

jó étvágyat!

Az írországi Longfordban tartott mezőgazdasági kongresszuson Brian Kiernan élesen támadta a földművelők, illetve tejtermelők egy csoportját és többek között a következőket mondotta:

– Kitalálták, hogy a villanyerejű mosógéppel nagyszerűen lehet vajat köpülni és azóta erre is felhasználják ezeket a gépeket. Utána aztán elvégzik benne a nagymosást is.

Lehetséges, hogy a leleplezés után a jó írek kevesebb vajaskenyeret esznek majd?

A bürokrácia

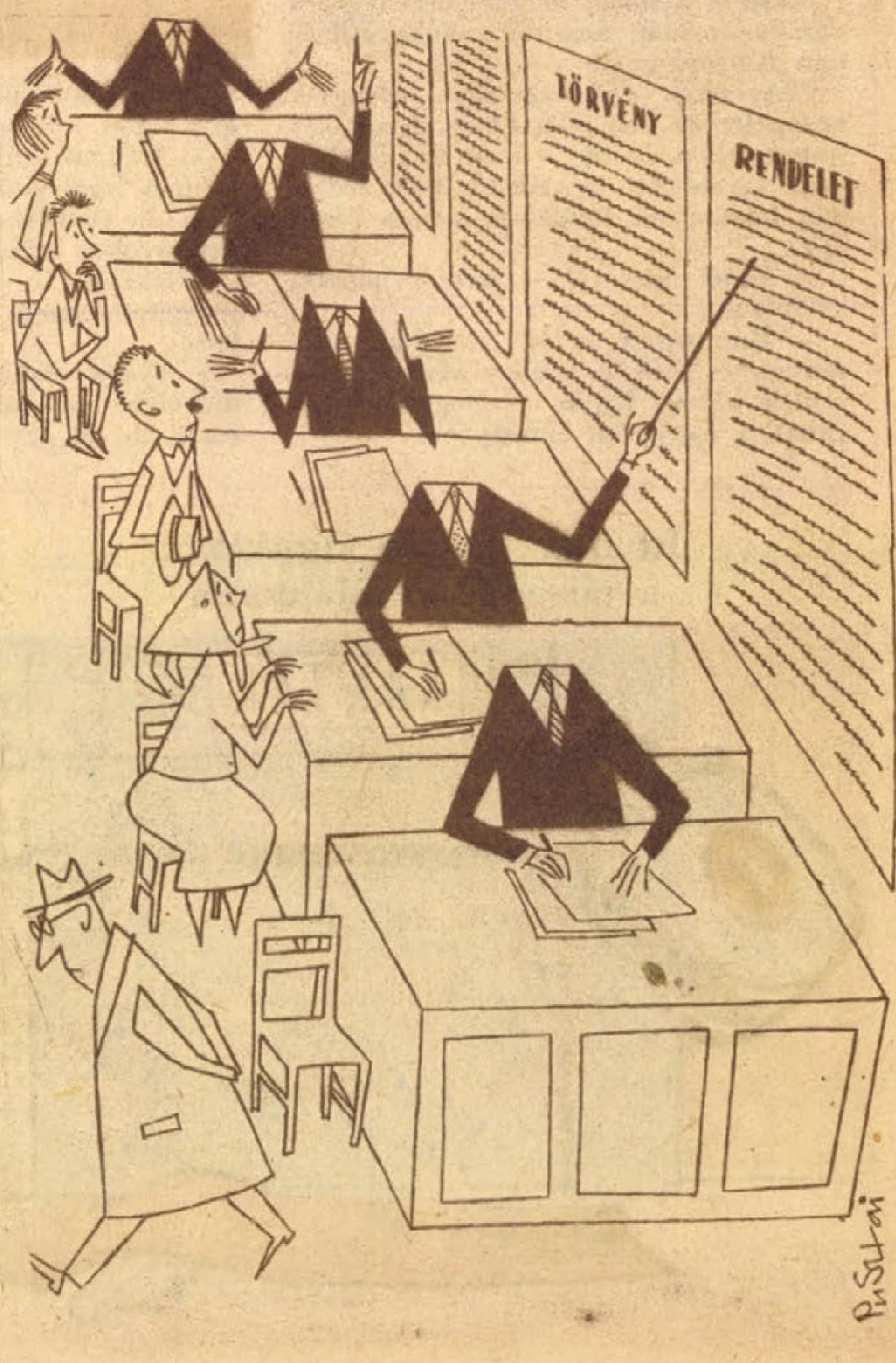

A régi és az új harca

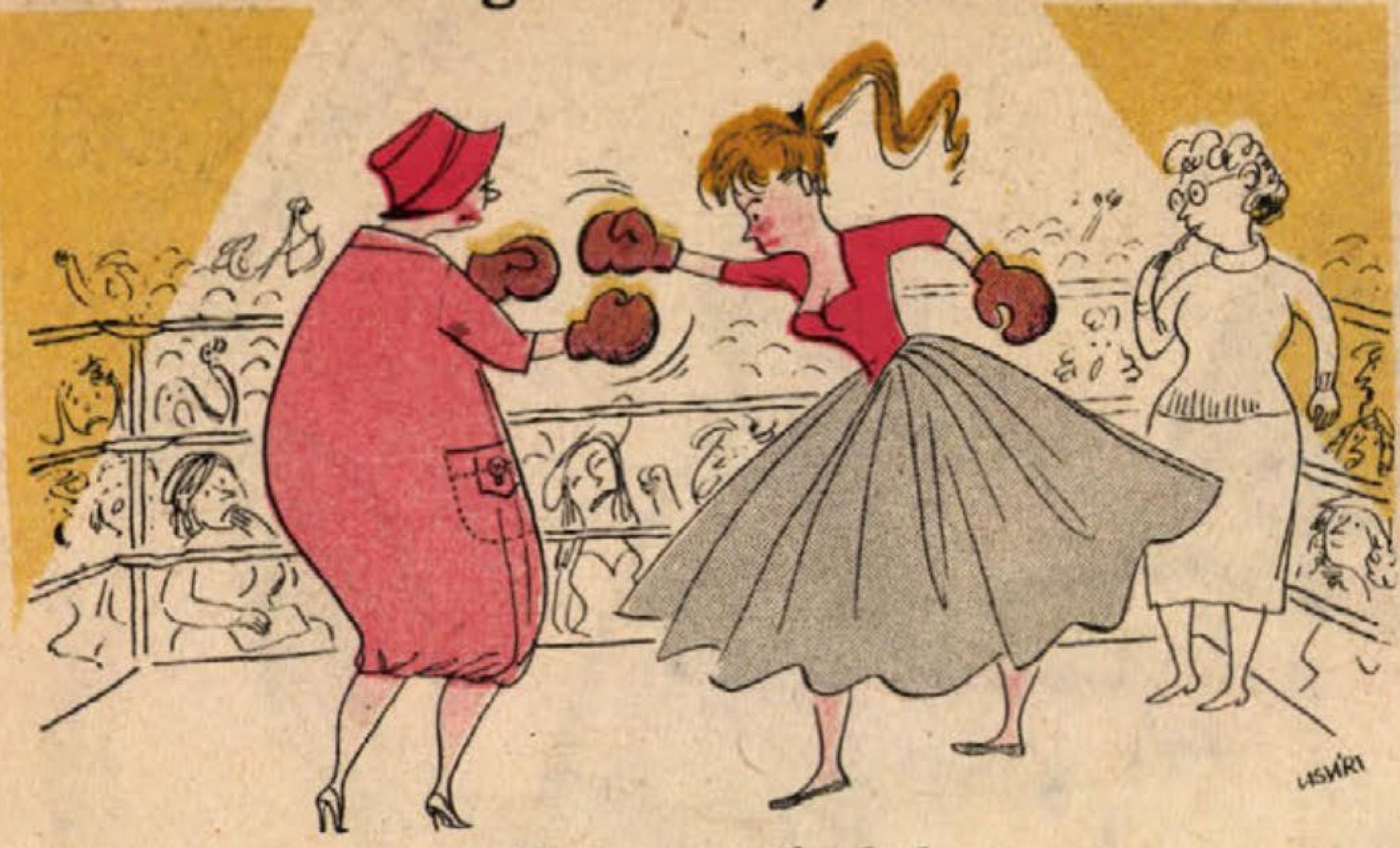

Győz-e a zsákruha?

Pesten tilos a haszonállat!

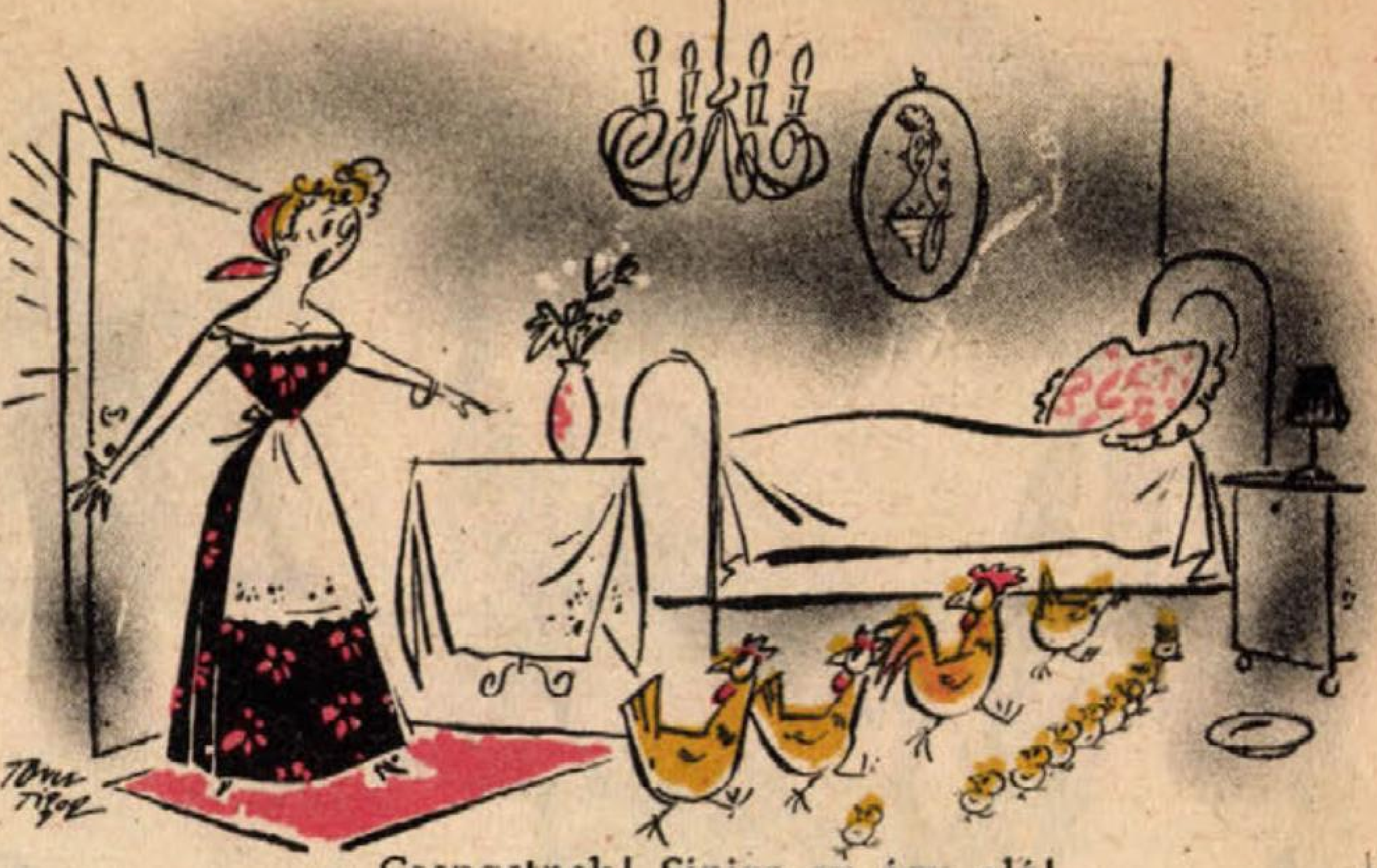

– Csengetnek! Sipirc az ágy alá!

Stefania Grodzienska:

TADEUS KATZENKOPF hőstette

Egész Varsó lázban égett. Egy fiatal ember, névszerint Tadeus Katzenkopf átadta a helyét a villamoson egy öregasszonynak.

Amint meghallottam a nagy eseményt, ceruzával és papírral felfegyverkezve Katzenkopf lakásához vonultam. Hatalmas tömeg szorongott az ajtaja előtt és csak nagy nehézséggel sikerült a rendőrök sorfala között bejutnom a lakásba, hogy személyesen üdvözölhessem az „emberek közötti tisztességes viselkedés úttörőjét”.

Persze ez nem ment ilyen egyszerűen. Az erre a célra létesített titkárság másnapra szóló belépőt szolgáltatott ki a hőshöz, mert a mai napját már lefoglalták a különböző testületek küldöttségei, a művész-szervezetek, a rádió és filmhiradó képviselői.

Másnap azonban néhány órai izgatott várakozás után szemtől szembe állhattam Katzenkopffal.

Fényszórók és magnézium-lobogások közepette az első pillanatban a hős úgy festett, mint bármely más fiatalember. Csak tüzetesebb vizsgálódás után fedeztem fel arcának különösen nemes vonásait.

— Ismét interjú?! — fordult hozzám kelletlenül.

— Katzenkopf úr — mondtam szerényen —, csupán néhány kérdésre szeretnék választ kapni. — Hogyan jutott ehhez a nagyszerű élményhez?

Katzenkopf sóhajtott.

Vasárnap történt —, mesélte. — Azzal az erős elhatározással ébredtem, hogy ezen a napon valami egészen csodálatos és rendkívüli dolgot fogok cselekedni. A mellemet majd szétfeszítette a szeretet és az emberiesség magasztos érzése. Így szóltam magamhoz: Tadeus, ezen a napon olyat fogsz cselekedni, ami örök időkre bevési a nevedet a történelembe. És határozott léptekkel indultam el az otthonomból, azzal a szent fogadalommal, hogy a nagy cselekedetet végrehajtom. Kiléptem az utcára... és ekkor jött a villamos...

— Hányas villamos volt? — kérdeztem izgalomtól reszketve.

— Az életben el nem fogom felejteni: tizennyolcas villamos volt!

Elcsuklott a hangja, hosszú ideig hallgatott, majd remegő ajakkal folytatta:

— Csoda történt. A kocsiban üres ülőhelyre bukkantam. Ketten vettük észre én, és egy másik fiatal ember A közelharc megkezdődött és én maradtam a győztes. Elterpeszkedtem az ülésen és ekkor pillantottam meg a kocsi közepén támolygó anyókát...

A szobában mindenki visszafojtott lélegzettel hallgatta a nagyszerű kaland előadását.

— Talán fel sem figyeltem volna a minden oldalról szorongatott öregasszonyra, de egyszerre csak megszólalt bennem egy hang: „Tadeus, itt az idő, ütött az óra! Ne habozzál! Nagy hőstettre vágyol, rendkívüli cselekedetre. Íme előtted ez a tántorgó anyóka...” Ami ezután történt, olyan volt, mint a révület... Bocsássanak meg, alig tudok róla meghatottság nélkül beszélni...

Könnyező szeméhez emelte zsebkendőjét és mélyet kortyolt a kezeügyébe készített hűsítő italból. Temetői csend borult a szobára. A fényképezőgépek elnémultak, megszűnt a golyóstollak percegése.

Hősünk halkan folytatta:

— És akkor felajánlottam az ülőhelyet az öregasszonynak...

— Hogyan történt? Mondja el pontosan!

— Felkeltem a helyemről, az anyóka felé fordultam és így szóltam: „Tessék helyet foglalni.”

Zokogástól lett hangos a szoba. A jelenlevő férfiak — kivétel nélkül — hangos sírásra fakadtak.

Itt már jobban vigyáznak a társadalmi tulajdonra

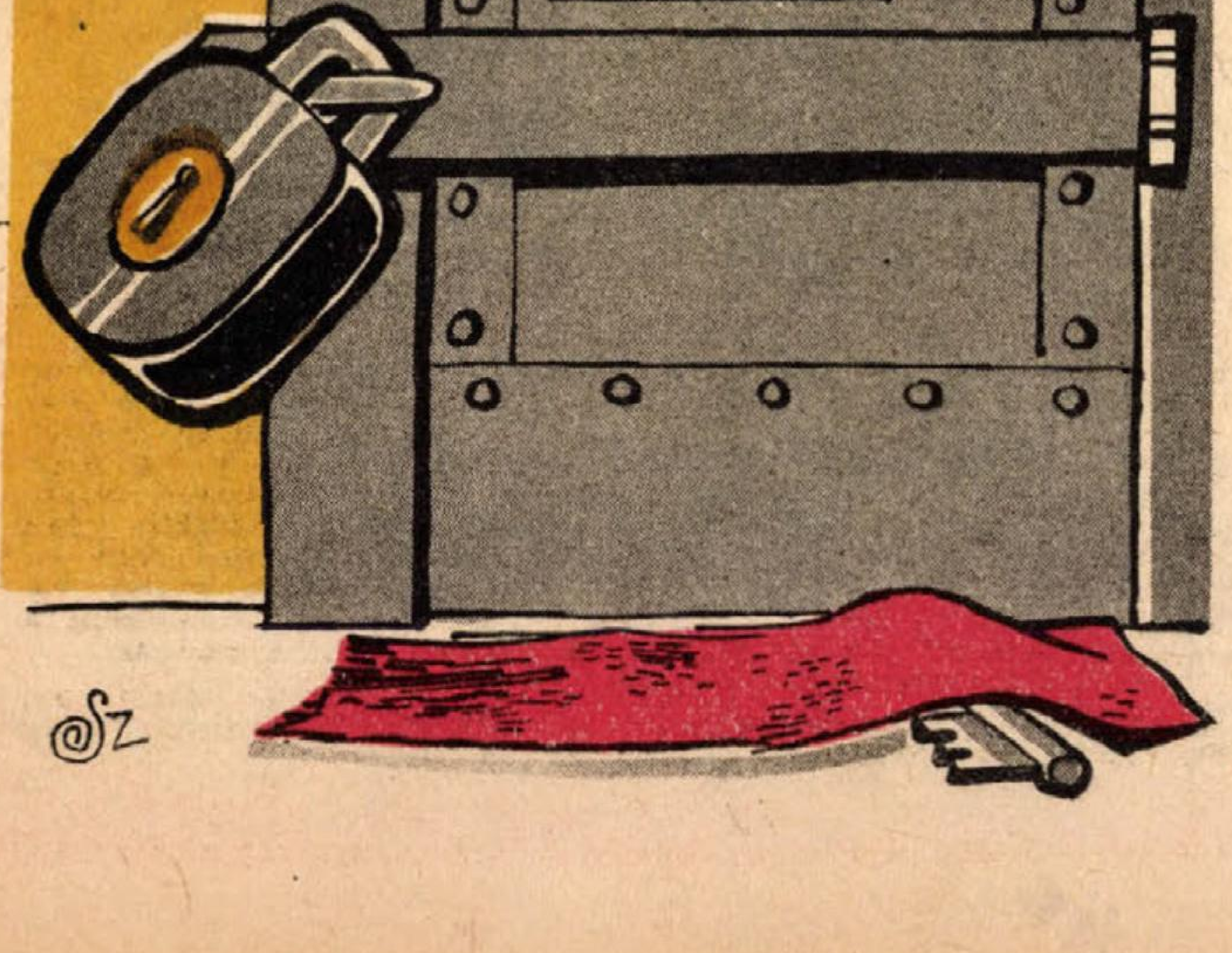

A VASAS MADRIDBAN

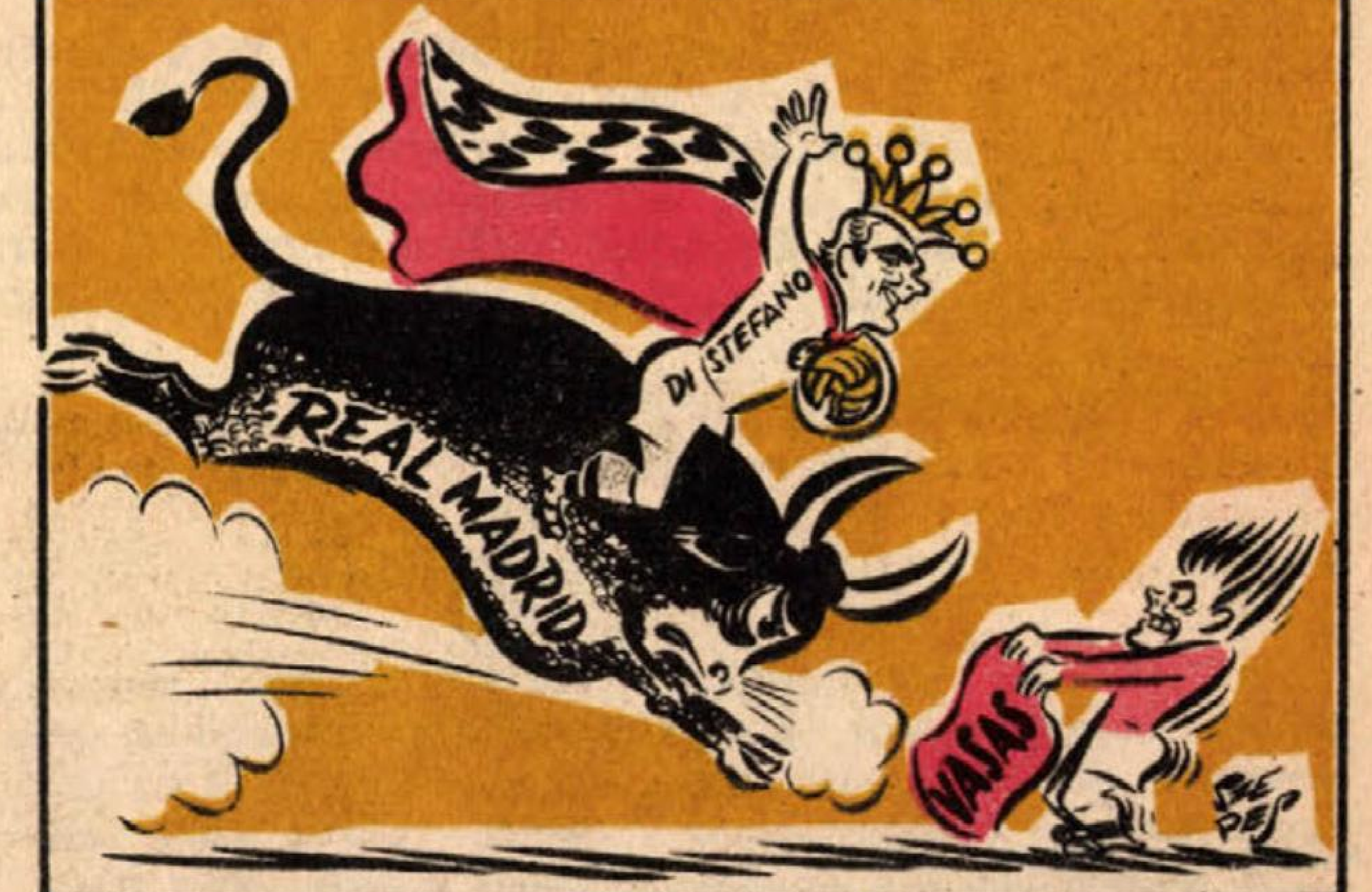

– Fel torreádor, öld meg a bikát!

Beköszöntő

Új színfolttal gazdagabb mától fogva népi demokráciánk sajtaja. Fürge rikkancsok százai és ezrei futnak szerteszét a fővárosban, hogy hírül vigyék: megjelent a Tollas Bál!

Mi hívta életre ezt a lapot? Miféle szükségesség volt az a parancsoló erő, amely létre hozta a Tollas Bált? És egyáltalán: minek ez a lap? Miféle hagyományokra óhajt támaszkodni a Tollas Bál? Mi az a cél, az az eszköz, az az út, amelyet amellyel és amelyen haladni akar? Hová? Meddig? Miért? Miáltal? Mindmegannyi jogos kérdés, mely cserepes ajkunkra tolul e lázas pillanatokban. S a számos kérdésre mily egyszerű a kézenfekvő válasz: a nagyközönség. A mi drága, hőn szeretett olvasótáborunk, a nagyközönség. Az egyszerű emberek tucatjai.

Ígérjük!

Ígérjük, és lesz hozzá erőnk, tehetségünk és elszánt akaratunk, hogy az ígéret ne maradjon puszta ígéret, hiszen tudjuk, hogy minden ígéret annyit ér, amennyi belőle megvalósul.

Megfogadjuk!

Megfogadjuk, de nem puhán, nem is félkeményen, hanem keményen fogadjuk meg s amit megfogadunk, azt valóra is váltjuk. Valóra váltjuk, s ettől minket sem eszmei bizonytalanság, sem papírhiány el nem tántoríthat. Olyan lapot akarunk az olvasó kezébe adni, amely!

Ott leszünk!

Ott leszünk mindenütt, ahová eljutunk, de ezenkívül elmegyünk a téglagyárak izzó kohójába, a bányák napszítta ormaira, a termelőszövetkezetek igazgatósági üléseire, hogy szakértelemmel, szeretettel, az újságírás legnemesebb hagyományainak igénybevételével olyan lapot adhassunk az olvasó kezébe, amely.

Hisszük!

Hisszük, hogy az olvasó oly szeretettel fogadja lapunkat, amilyennel mi azt írjuk, szerkesztjük, tördeljük, nyomjuk és eladjuk. Hisszük, hogy a Tollas Bál szent hivatást teljesít, amikor! Hisszük, hogy szükség van ránk, mindenhol, ahol! Hisszük, hogy a mi megindulásunk öröme mindenkinek, aki!

S most hát munkára fel!

Percegjenek a tollak, csilingeljenek a telefonok, kattogjanak az írógépek, dübörögjön a rotációs s kezdődjék meg a szerkesztőségi fúrás.

Helyt fogunk állani!

Helyt fogunk állani, s ha csak egy tapodtat is előrevisszük az Ügyet, ha csak egy csipetnyivel is hozzájárulhatunk közönségünk kulturális felemelkedéséhez, akkor majdan elmondhatjuk, hogy nem dolgoztunk hiába. De ha nem, akkor is el fogjuk mondani.

A szerkesztőség

* *Március 8-án rendezte bálját a Magyar Újságírók Országos Szövetsége. A bálra humoros lap jelent meg „Tollas bál" címmel. Fentiekben a „Tollas Bál" vezércikkét közöljük.*

Atombombás amerikai légigyakorlat Anglia felett

Várnai György rajza

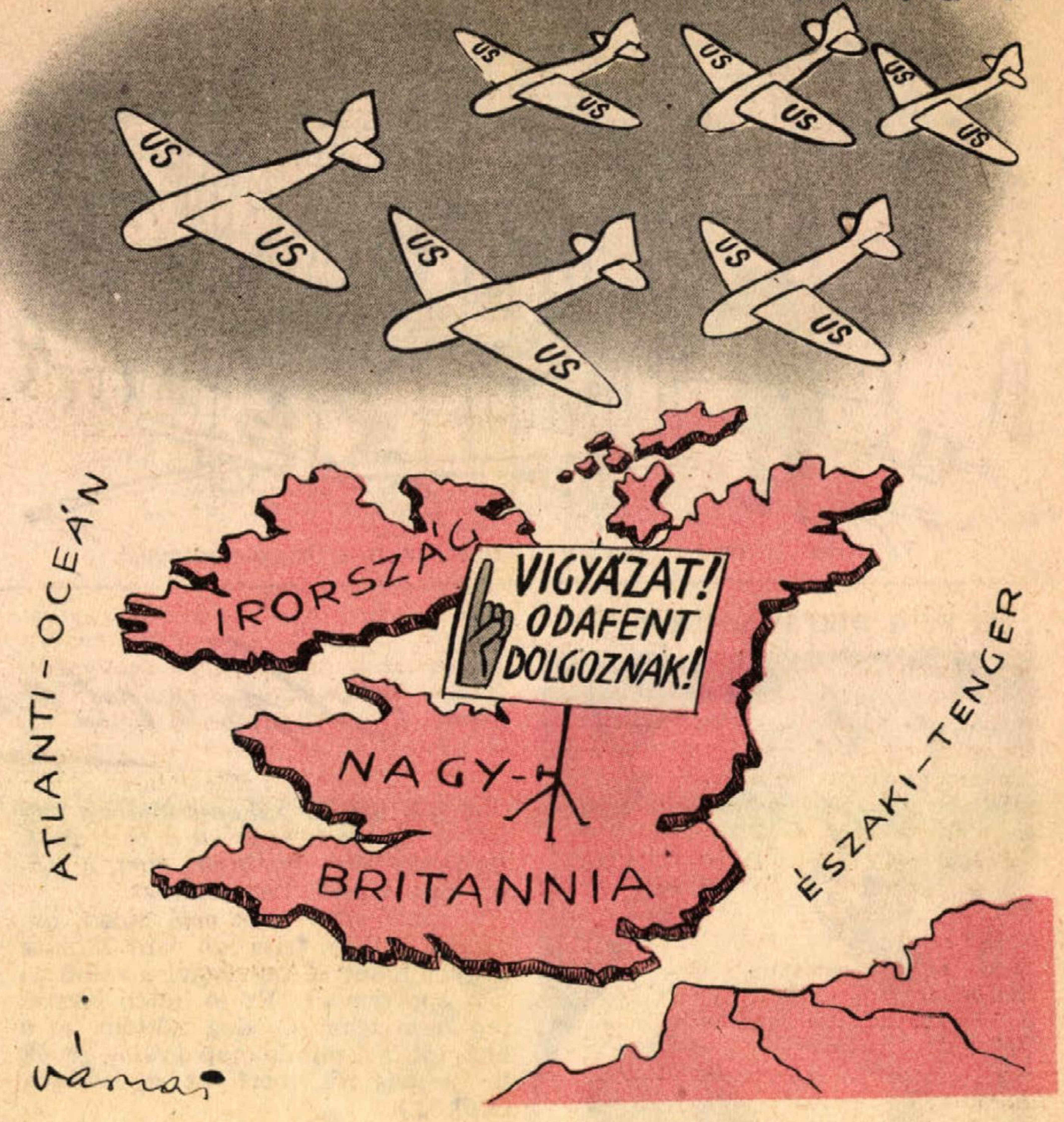

Fejlődik a népművészet

Réber László rajza

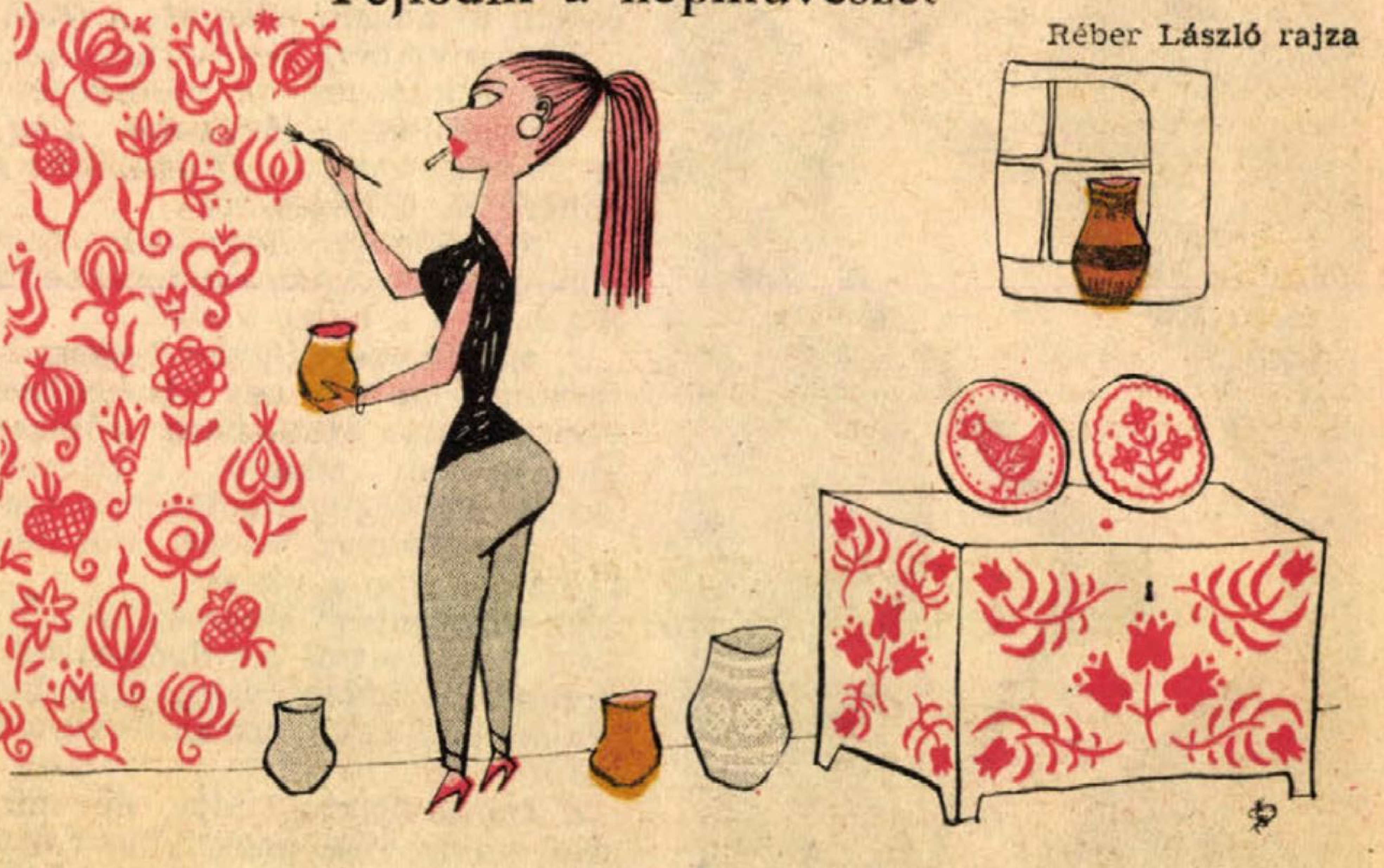

A pingáló-asszony lánya

Aperitif

Móricz Zsigmond néhány barátját meghívta leányfalusi birtokára. A későnkeléshez szokott íróknak ezúttal korán kellett feltápászkodniuk, hogy elérjék a reggeli hajót, így hát éhesen kötöttek ki Leányfalun. Zsiga bá megmutogatta falusi rezidenciáját, majd hívta barátait, hogy a kertjét is nézzék meg.

— Ott majd harapunk is valamit.

A bő fantáziával rendelkező írók már látták maguk előtt a virágzó hársfát, s alatta a mézzel, vajjal, sonkával, sajttal, borral megterített asztalt, ám a valóságban ennek nyoma sem volt. Ehelyett Móricz megállt egy ágyás előtt, kihúzott egy hatalmas sárgarépát és bicskájával tisztogatni kezdte.

— Parancsoljatok — szólt vendégeihez —, én délelőtt ezt eszem. Nagyon egészséges.

A pesti emberek fanyalogva húzgálták ki a sárgarépákat a sáros földből, hiába, a korgó gyomor parancsolt. Félórai csámcsogás után tértek csak vissza a házba, ahol — dúsan terített asztal fogadta őket. A házigazda a bajsza alatt kuncogta:

— A répa nálam az, ami a nagy uraknál — az aperitif.

Megérkezett a kritikus

Várnai György rajza

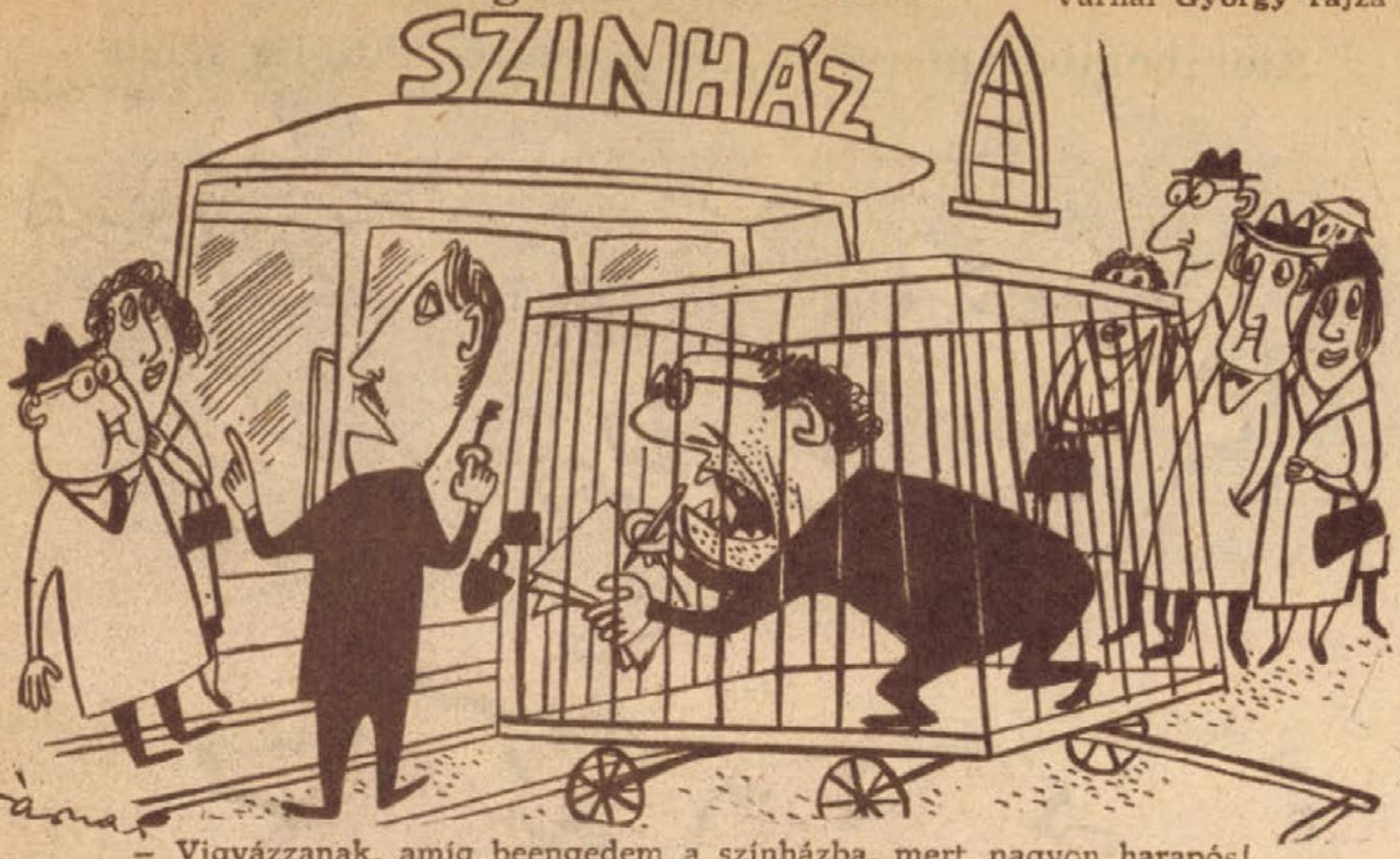

– Vigyázzanak, amíg beengedem a színházba, mert nagyon harapós!

A töltőtoll kérdez

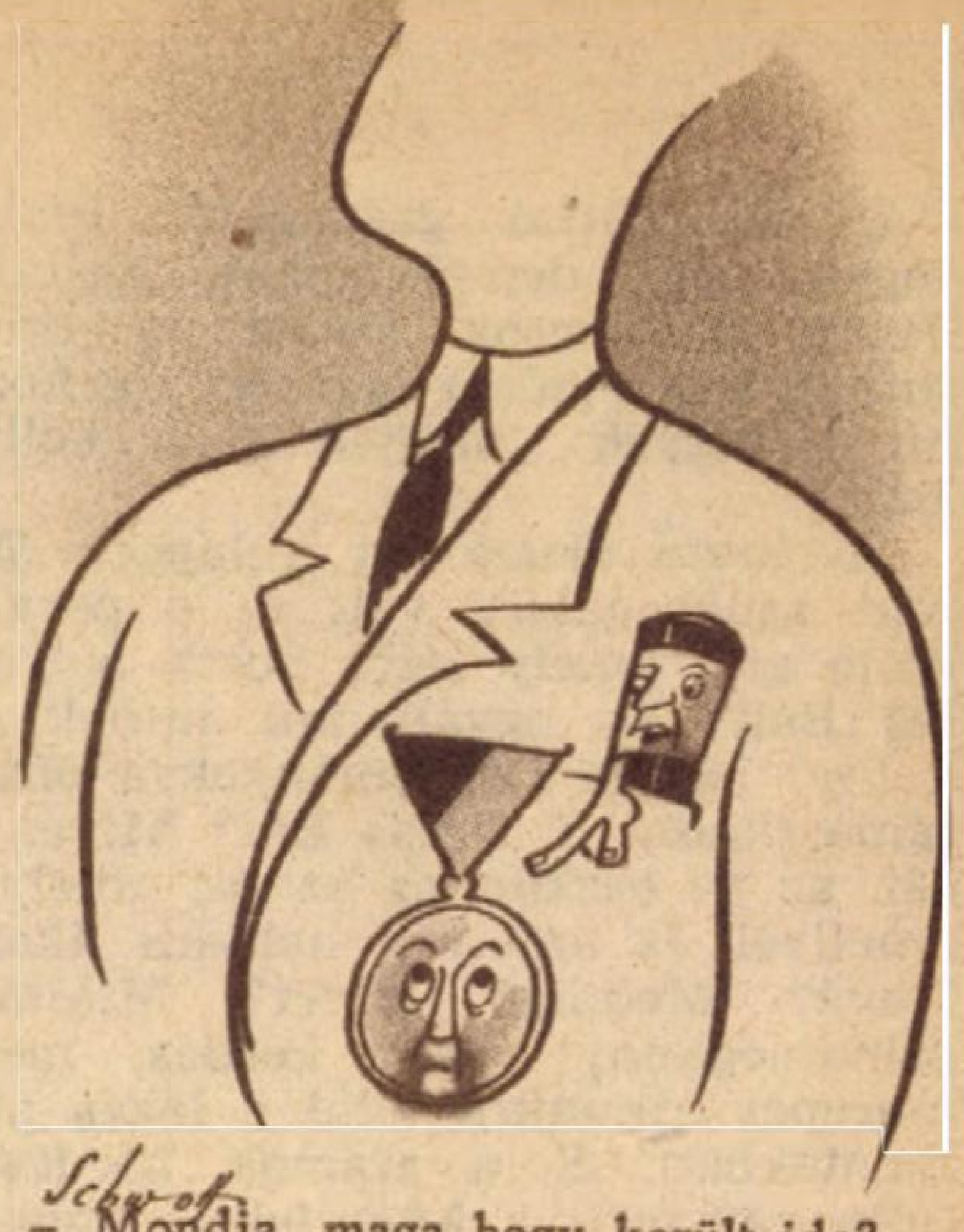

– Mondja, maga hogy került ide?
– Azt én is szeretném tudni...

Mi sem maradhatunk el

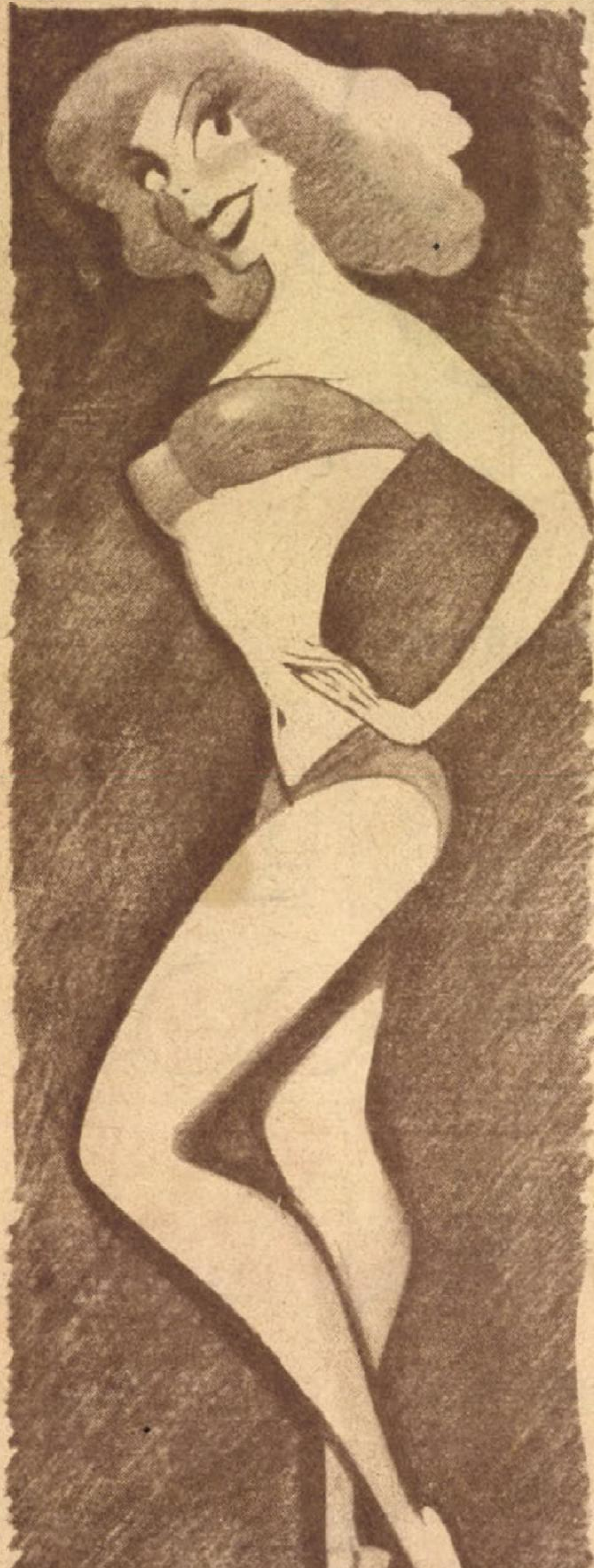

... a napilapok szenzációitól. Képünk a jelenleg 18 éves Anna Maria Lujza Katzenjammer kisasszonyt ábrázolja, aki 1940-ben született és így

100 éves

lesz, amint a 2040. esztendőt megéri.

Sportemberek

A téli uszoda zuhanyozójában két szikár, izmos suhanc áll a tuss alatt. Az egyik lehet úgy ötven éves, a másik ötvenkettő. Beszélgetnek.

1. sportember: Mit szól hozzá, ma megint milyen friss idő van? Mínusz négyet mondott be reggel a rádió...

2. sportember: Ez jó, télen legyen tél, nem igaz? Gyalog jöttem le a hegyről. Én mindennap gyalog jövök le a hegyről, mert az egészséges. *(Köhög.)*

1. sportember: Meg van fázva?

2. sportember: Alaposan. Csak tudnám, hol fáztam meg... De azért leúszom a magam adagját... *(Köhög.)*

2. sportember: Ne haragudjon, de ez nem köhögés, ez közönséges torokköszörülés... Hallgassa meg az én köhögésemet... *(Ugat.)* Mit szól ehhez? Ez köhögés, mi?

1. sportember: (hízeleg). Rondán köhög, az tény! Azt ajánlom, ne menjen be ma a hideg vízbe...

2. sportember: Ugyan, kérem, hova jutnánk, ha már egy kis köhögés is visszatartana attól, hogy leússzam a magam napi adagját... *(Büszkén.)* Orrmelléküreg-gyulladásom is van...

1. sportember: Nekem az ízületeim fájnak... Jön a vízbe?

2. sportember: Megyek...

(A forró víztől gőzölgő testtel beugranak a hideg vízbe, úsznak egy kilométert, aztán visszaállnak a tuss alá.)

2. sportember: Tudja, én mindig attól hűlök meg, hogy nálunk otthon huzatos az előszoba. Nem bírom a huzatot.

1. sportember: Azt én sem bírom... Nem is tudom, hová jutnánk, ha nem edzenénk magunkat...

2. sportember: Hiába, a sport nagy dolog! Sajnos, sízni nem tudtam az idén, mert nem volt jó hó... A korcsolyát nem szeretem, az kislányoknak való... Magának nem fáj a feje?

1. sportember: Dehogynem! Majd szétreped, már reggel bevettem két Karillt... Valami megint van a levegőben... *(A két karját oldalt csapja és guggoló gyakorlatokat végez.)* Magának nincsenek depressziós hangulatai?

2. sportember: Nekem? Sokszor olyan ideges vagyok, hogy ölni tudnék... *(Hirtelen terpeszállásba ugrik és két karjával motollál.)* Tegnap éjjel például két szevenállal aludtam el és ma reggel szegény feleségemhez hozzávágtam a vajas zsemlét...

1. sportember: Ez a légköri viszonyoktól van... Valószínűleg, időváltozás lesz...

2. sportember: Nagyon valószínű... A Föld légköre ionizálva van... *(Hasra fekszik és fekvőtámasz gyakorlatokat végez.)* Maga mit szed?

1. sportember: Egy ismerősöm küldött Mexikóból Ty-vitamint... Csak egy hete szedem, de máris, mintha újjá születtem volna... *(Köhög.)*

2. sportember: Én nem szeretek kísérletezni, már egy éve ugyanazt szedem: Actifralt, Valerianat és C-vitamint... *(Hanyatt fekszik és lábait az ég felé nyújtja.)* Nekem krónikus gyomorhurutom van...

1. sportember: Magának is? Nekem is... De nekem epekövem is van... *(Szökdécsel.)* Maga volt már altató kúrán?

2. sportember: Háromszor... Nagyszerű dolog az! Lehet, hogy az idén megint befekszem egy kis altatásra... *(A lábát felhúzza hátul és a sarkával próbálja elérni a kopasz fejét.)* Egyúttal a fogaimat is rendbe hozatom...

1. sportember (hidegvizet enged): Juj de jó ez a hideg víz! *(Nyöszörögve táncol a tuss alatt.)* Na, én kész vagyok, megyek öltözni... Maga merre megy?

2. sportember: Átszaladok a Presszóba, mert ha ilyenkor, uszoda után nem iszom azonnal egy duplát, lemegy a vérnyomásom és nem lesz pulzusom...

1. sportember: Holnap eljön?

2. sportember: Természetesen!

1. sportember (köhögve): Viszontlátásra!

2. sportember (ugatva): Viszontlátásra!

Gádor Béla

Nagy üzlet

Szegő Gizi rajza

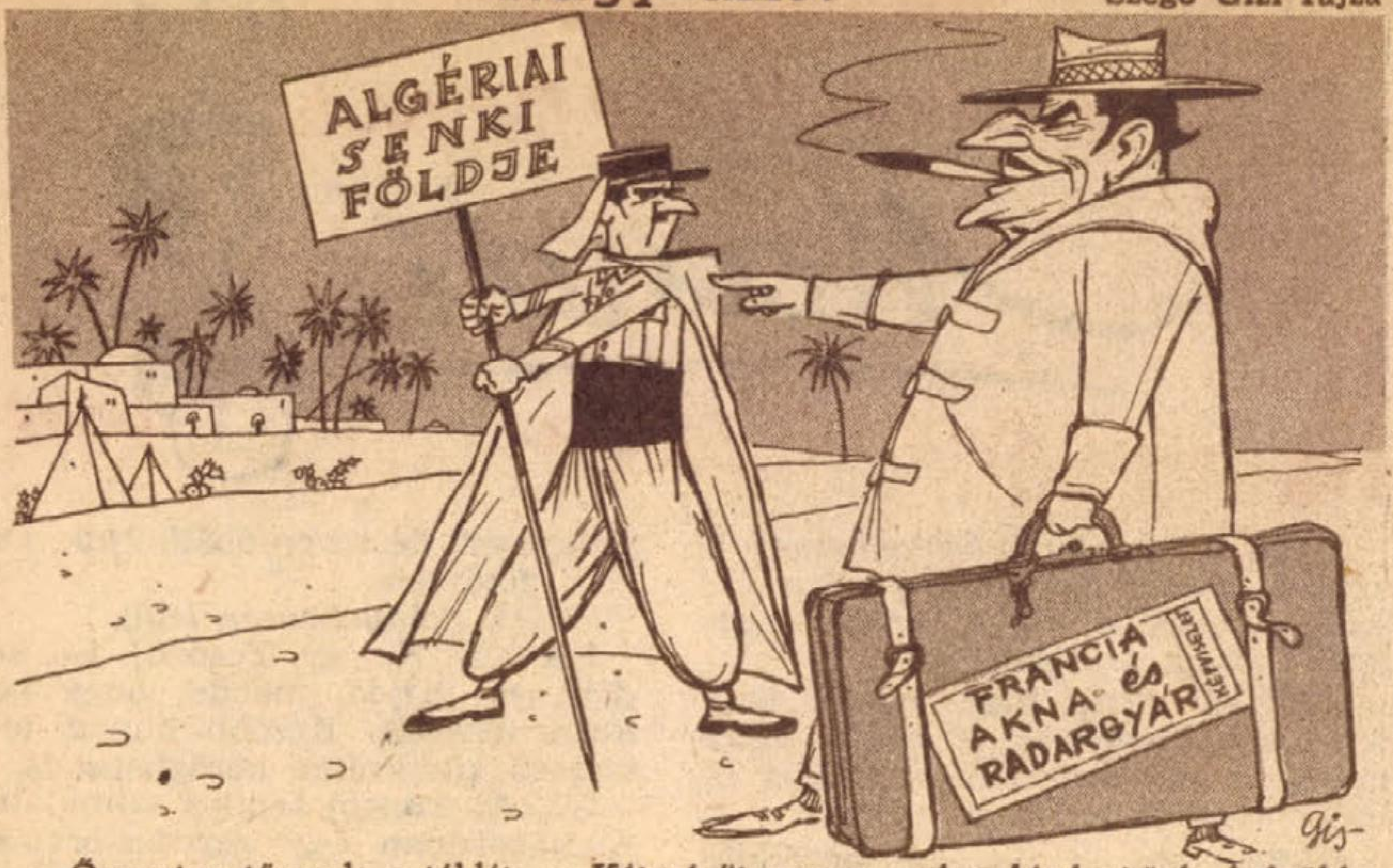
ALGÉRIAI SENKI FÖLDJE
FRANCIA AKNA- és RADARGYÁR

– Őrmester, tűzze le a táblát . . . Kétszázötvenezer arabot kitelepítünk, helyükbe aknák jönnek . . .

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A betörő megkérdi a börtönőrt:

— Mondja, kérem, miért van itt mindegyik ablakon rács?

— A biztonság kedvéért.

— Ugyan, kérem, ez túlzás! Ki fog egy fegyházba betörni?

*

Az apa megkérdezi a fiától:

— Nem vette észre a tanító, hogy segítettem a házifeladat megírásánál?

— Nem.

— Miért, mit mondott?

— Azt mondta, hogy napról napra butább leszek.

A DIÉTA,

Igy nevezték valamikor a képviselők napidíját, ennek alapján magát az országgyűlést is, és diétának mondják manapság a filmesek a közreműködők kiküldetési díját.

Bivalycsordát kellett verbuválni az új magyar állatfilm, a Cimborák felvételéhez, mentek a levelek, jöttek a válaszok s az ország minden tája felől szállították az „együttes” tagjait a Kisbalaton nádrengetegében tanyázó expedíciónak. Hosszú időbe telt, amíg együtt volt a fekete sereg, hetven remek „ősállat”, biztosítva nekik megfelelő tábor, takarmány és főként néhány bővizű kút, mert tudvalevő, hogy hetven bivaly, ha megszomjazik, tizenöt-húsz hektolitert egy szuszra kiszippant. Százötven-kétszáz vödör víz, naponta kétszer, nem gyerekjáték!

Mielőtt a munka megkezdődött volna, szerződtetni kellett természetesen a bivalykísérőket, ápolókat. Amikor aztán a brigád megalakult, a gyártásvezető közölte, hogy a járandóság áll az alapfizetésből és a napi diétából.

Másnap háromtagú küldöttség kereste föl Homoki Nagy Istvánt, a Cimborák íróját, rendezőjét, fényképezőjét, egyszóval a „vállalatvezetőt”. És pedig vasvillával — már nem azért persze . . . hanem mert anélkül nem igen jártak, lévén főeszköze és szimbóluma a bivalyiparnak. A legnagyobb mindenesetre a szónok kezében volt.

— A diéta miatt gyüttünk — tolmácsolta röviden.

— Mi baj vele? — kérdezte Homoki Nagy István és kissé nyugtalan pillantást vetett a szimbólumra.

— Hát csak az, hogy nem lőhet! — jelentette ki a villás ember.

Aztán mély lélegzetet vett és sorolni kezdte egyre méltatlankodóbb hangon, hogy mit nem lőhet:

— Hetven bivalyt őrizni, gondozni, hajkurászni, ötetni, itatni?? . . . Szalonna kő ehhő, uram, nem pedig diéta!

Kisjó.

Halló, itt a titkárság beszél! . . .

Tоncz Tibor rajza

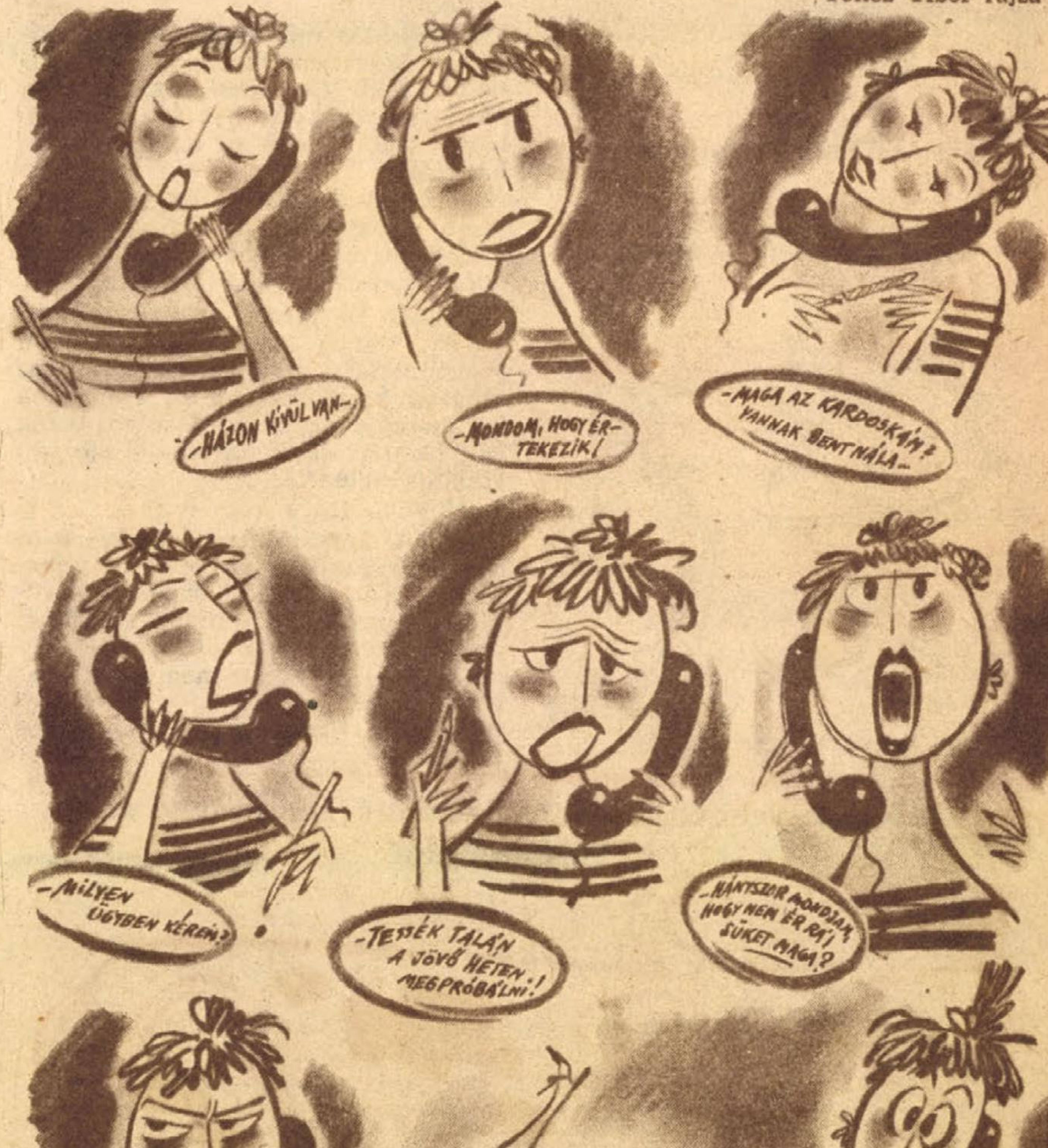
-HÁZON KÍVÜL VAN-
-MONDOM, HOGY ÉRTEKEZIK!
-MAGA AZ KARDOSKÁM? VANNAK BENT NÁLA...
-MILYEN ÜGYBEN KÉREM?
-TESSÉK TALÁN A JÖVŐ HETEN MEGPRÓBÁLNI!
-HÁNYSZOR MONDJAM HOGY NEM ÉR RÁ! SÜKET MAGA?
-PRÉMIUMÜGYBEN EBÉDEL!...
-KI KÉREM? A MINISZTERHELYETTES ELVTÁRS... ADOM KÉREM!...
Toncz Tibor

Tanulmányút

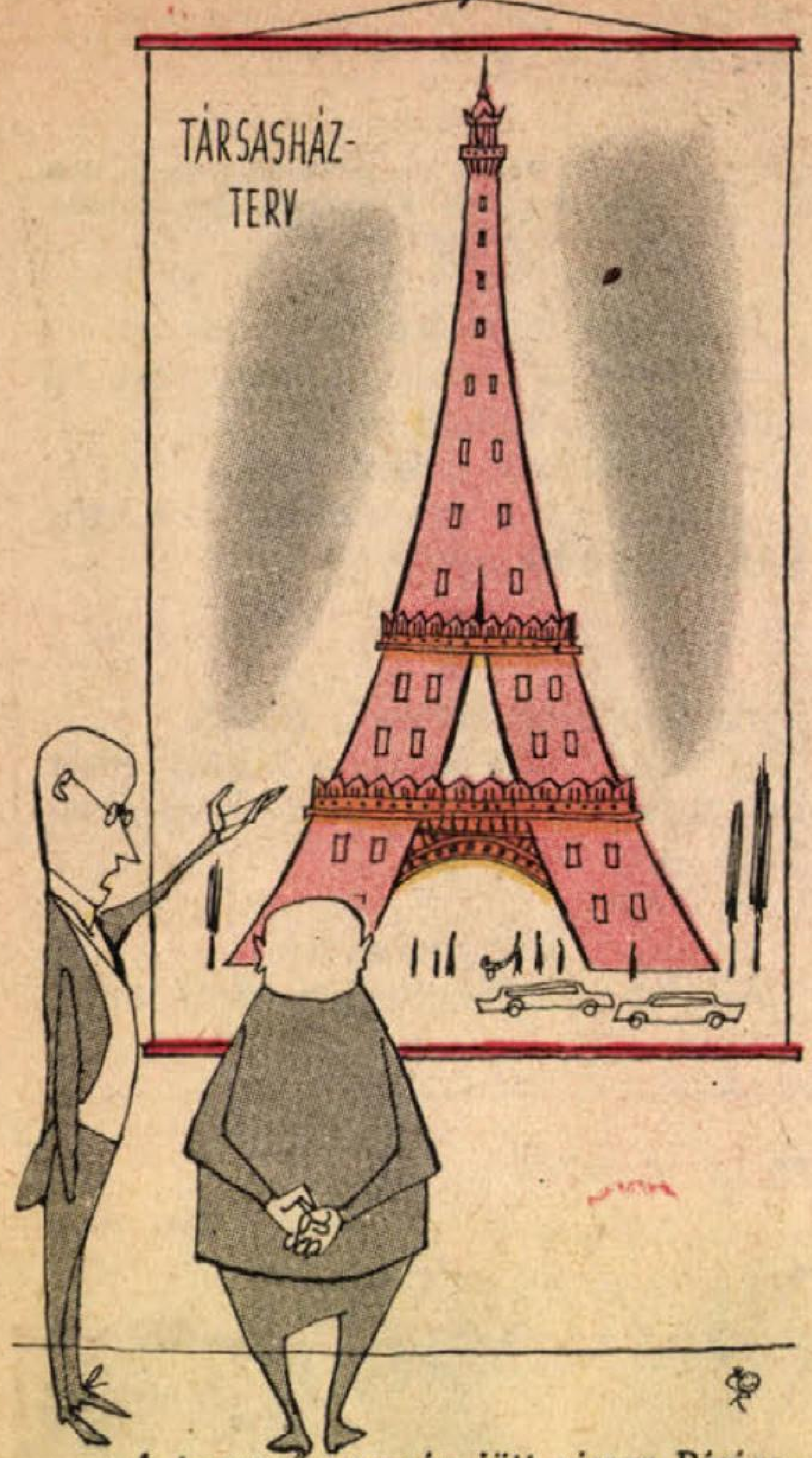

– A tervező nemrég jött vissza Párizsból...

Olcsóbb lett a tojás

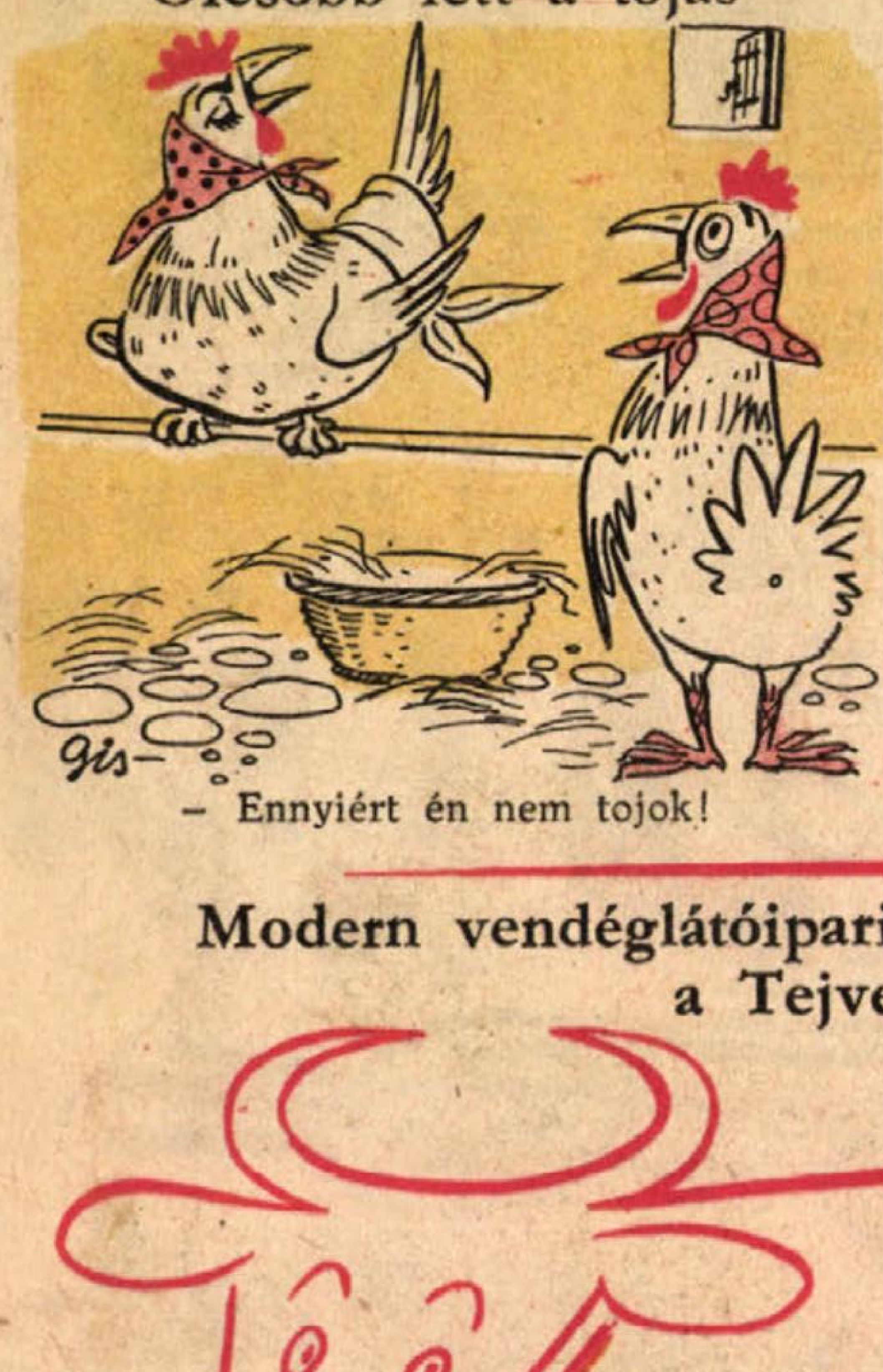

– Ennyiért én nem tojok!

GÉZA
VERA
ORVOS

Ludas Matyi szinpada

Mandi

KABARÉTRÉFA

(Géza és az Orvos beszélgetnek a színen, amely Gézáék kétszobás lakásának nappaliját ábrázolja. Látható helyen üres kalitka.)

ORVOS: Értsd meg, semmi baja sincs a feleségednek. A szívére vette ennek a kis madárnak a halálát és ezért csinálja az egész cirkuszt.

GÉZA: Én is nagyon szerettem Mandit, itt élt nálunk szegény kis kanári nyolc évig — kimúlt! — Hát istenem, egyszer mindnyájan meghalunk. Te főorvos vagy, te tudod.

ORVOS: Már medikus koromban tudtam.

GÉZA: De mit lehet Verával csinálni? Már nem bírom ezt az állapotot. Nem főz, nem takarít, nem mosolyog, csak jár-kel gyászpompában, mint Elektra és egész nap sóhajtozik.

ORVOS: Ismétlem, orvosilag teljesen egészséges. Nekem itt nincs szerepem. El kellene terelni a gondolatait erről a néhai madárról.

GÉZA: De mivel? *(Kicsit gondolkozik.)* Várjál csak, van egy olyan szólásmondás, hogy a nagyobb baj elűzi a kisebbiket... Mi volna, ha azt mondanánk, hogy én súlyos beteg vagyok? *(Az orvos kérdőjellé mered.)* Halálos beteg?!

ORVOS: Hogy képzeled?

GÉZA: Játszunk neki egy kis színházat. Rosszullétet színlelek, te félrehívod, latin szavakat sugdosol a fülébe és megkéred, minden figyelmét nekem szentelje. Megijed és egy kicsit elfelejti Mandit. megteszed, öregem?

ORVOS: Nem valami tudományos gyógymód, de megpróbálhatjuk. Dőlj el a fotöjben...

GÉZA *(kényelmesen leül).*

ORVOS: Ne így. Tespedj. Ha kérdem, mi bajod, mondd, hogy nem kapsz levegőt. Később hunyd le a szemed; diszkréten höröghetsz is.

GÉZA: Engem tanítsz szimulálni? A háborúban egy ezredes-orvossal hitettem el, hogy szívasztmám van. *(Kicsit szipog, hörög — szóval főpróbát tart.)*

ORVOS *(beszól az ajtón):* Vera! Kérem egy pillanatra.

VERA *(belép. Arcán a mártírok szenvedése).*

ORVOS *(a szerepét erősen túljátszó Géza felé mutat, halkan):* Nem tudom, mi van ezzel a fiúval? *(Gézához.)* Beszélj, öregem, mi bajod?

GÉZA *(síri nyögdécseléssel):* Nem kapok levegőt...

VERA *(ájtatos búbánattal):* Szegény Mandikám sem kapott levegőt mielőtt elköltözött. Éppen így tátogatta a kis csőrét. *(A kalitkához lép. mereng.)*

ORVOS *(Géza mellett, súgva):* Kicsit rángatózhatsz...

GÉZA *(dobja magát, mintha rokendrolozna).*

ORVOS *(miután a pulzusát is megmarkolászta, az asszonyhoz halkan):* Heveny ablativusra gyanakszom.

VERA: Gyanakszom, mindig csak gyanakszom! Maguk orvosok a sötétben tapogatóznak. Szegény Mandikámhoz három doktort hívtam, még tanárt is az Állatorvosi Főiskoláról és még sem tudták megmenteni.

ORVOS *(Gézára mutatva):* Nem tetszik nekem a szíve.

VERA: A szíve, a kis szíve! Alig dobogott, amikor a kezemben tartottam. *(Megilletődötten áll a kalitka előtt.)*

ORVOS *(Gézához, halkan):* Jobban tespedj és szívhezszólóan nyöszörögj.

GEZA *(halkan):* Nagyon unom már. Rágyújthatok?

ORVOS: Ilyen súlyos ablativussal? Megőrültél!? Most figyelj! *(Visszamegy a szoba másik oldalára, a kalitka mellé, fojtott hangon.)* Vera! Életbevágó dolgot szeretnék mondani.

VERA *(szórakozottan simogatja a kalitkát):* Tessék...

ORVOS *(suttogva):* Legyen elkészülve a legrosszabbra...

VERA: Úgy gondolja, hogy Géza... *(Kezének egy légies mozdulatával jelzi az elmúlást.)*

ORVOS: Fájdalom... *(Lemondó mozdulat.)*

VERA: Ó, hogy irigylem őt! A másvilágon találkozni fog szegény Mandikával...

Stella Adorján

Modern vendéglátóipari üzemmé alakították át a Tejvendéglőt

Sándor Károly rajza

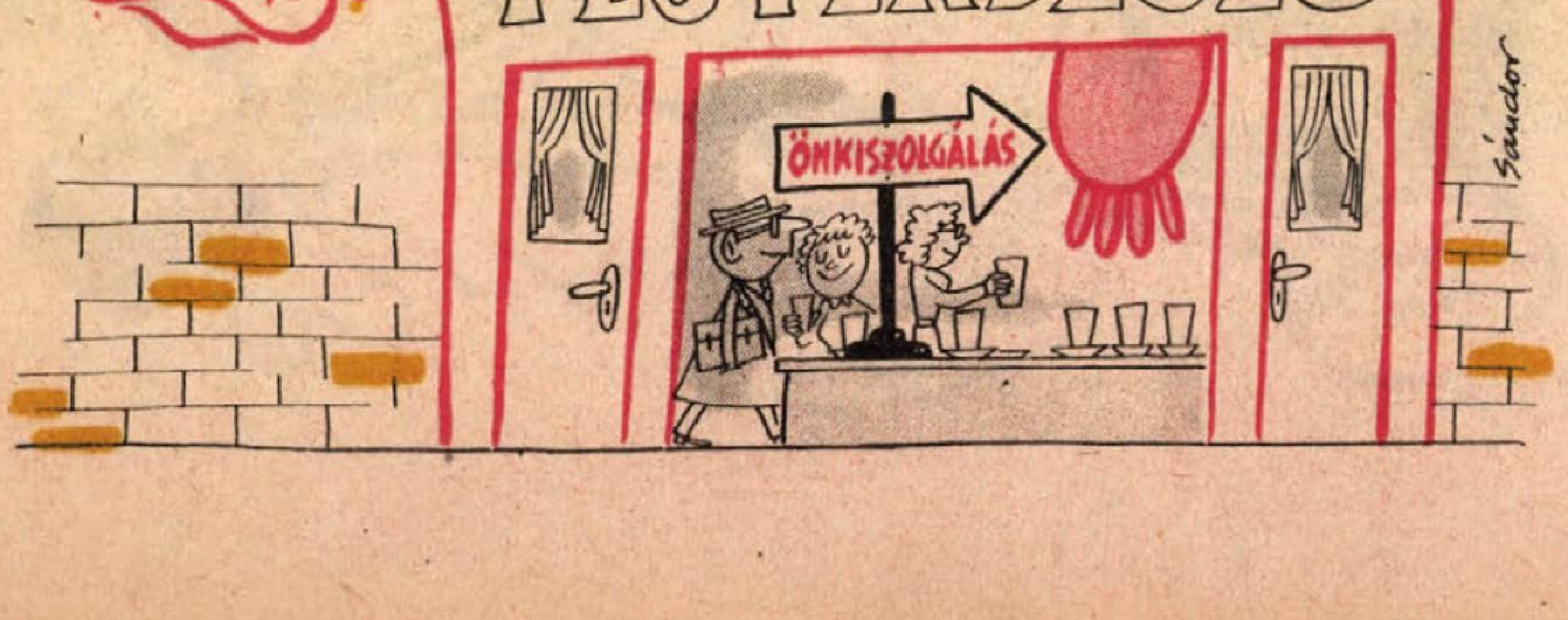

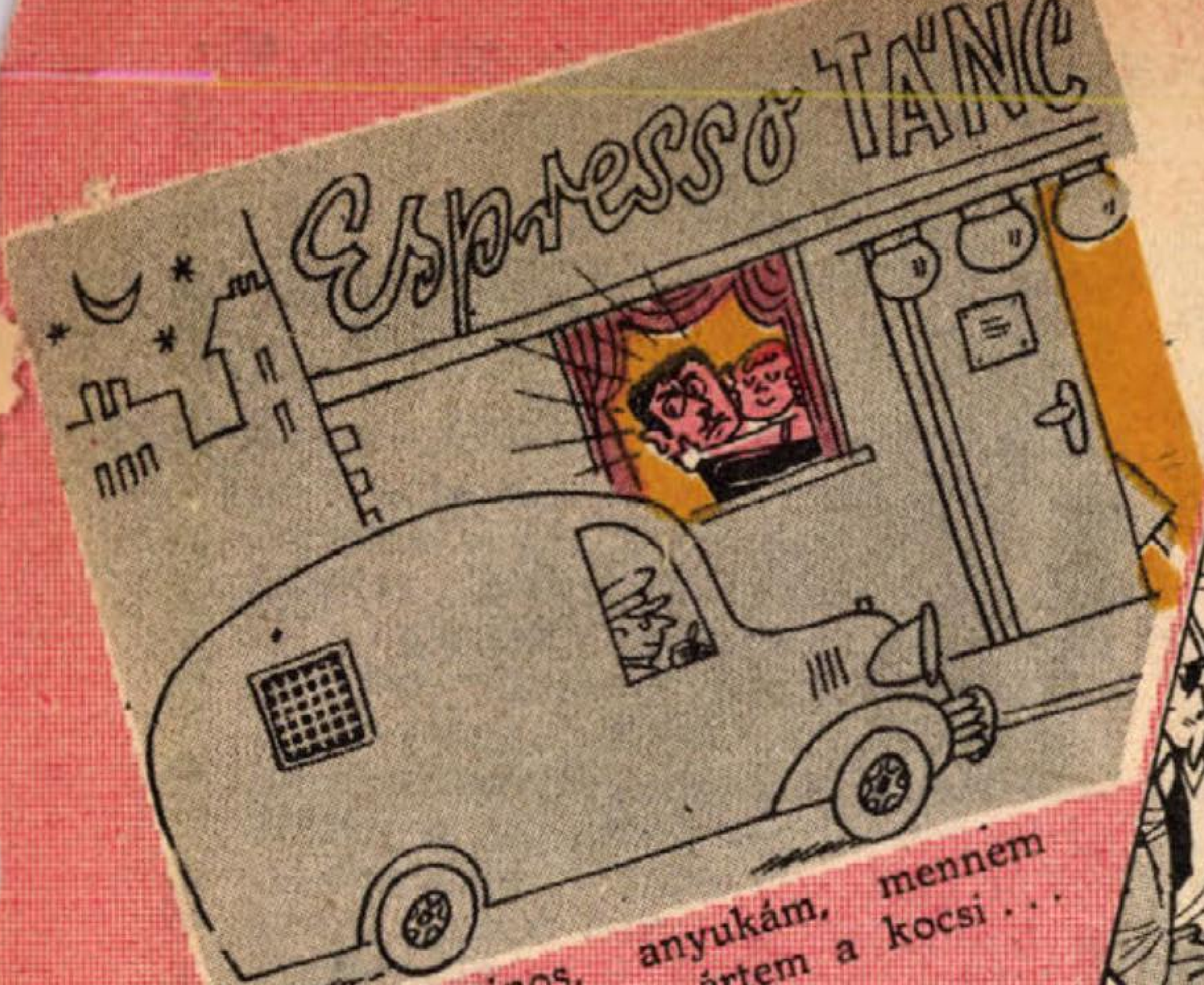

– Sajnos, anyukám, mennem kell ... Itt van értem a kocsi ...

Tudja ön már ki az a HULIGÁN?

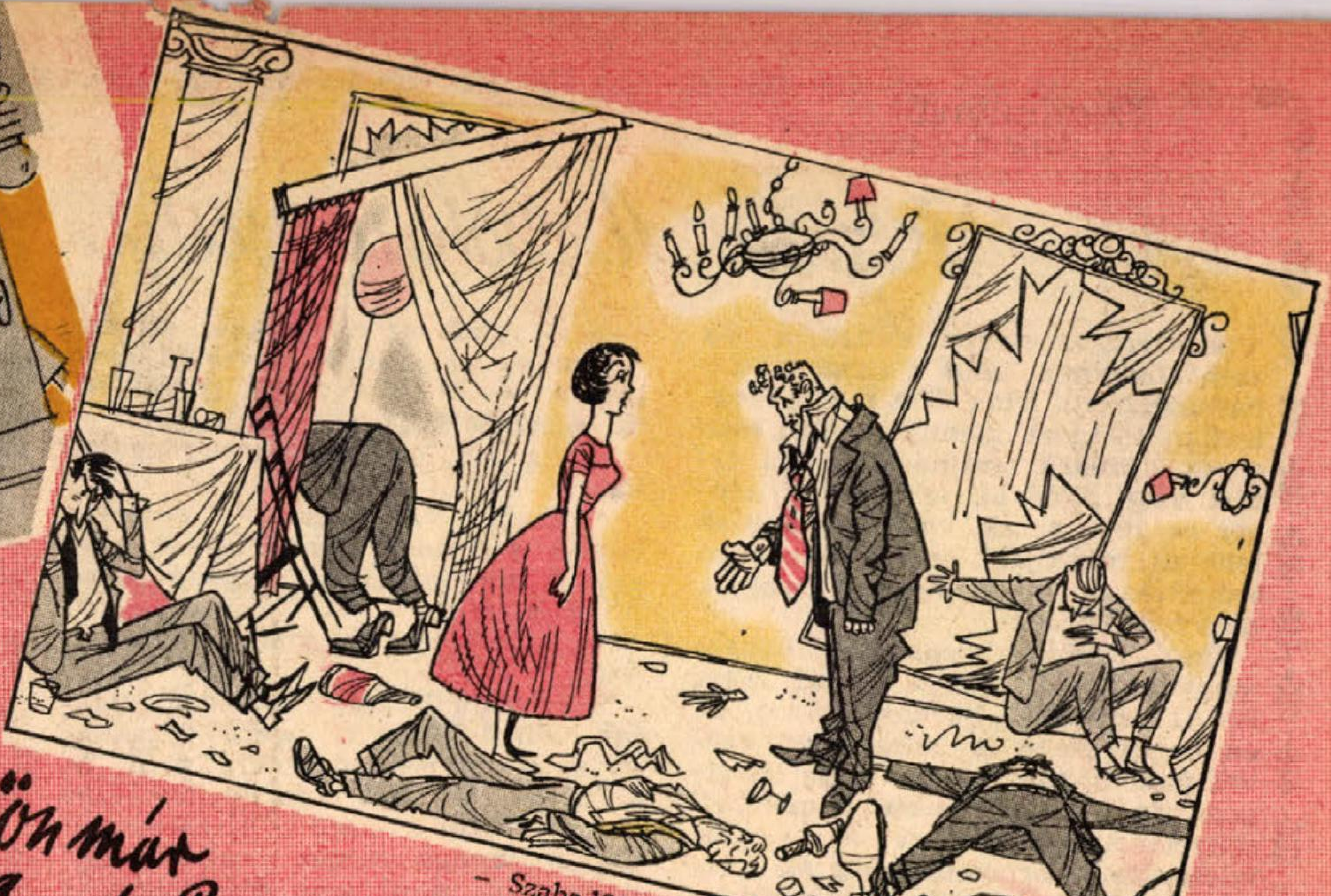

– Szabad?!

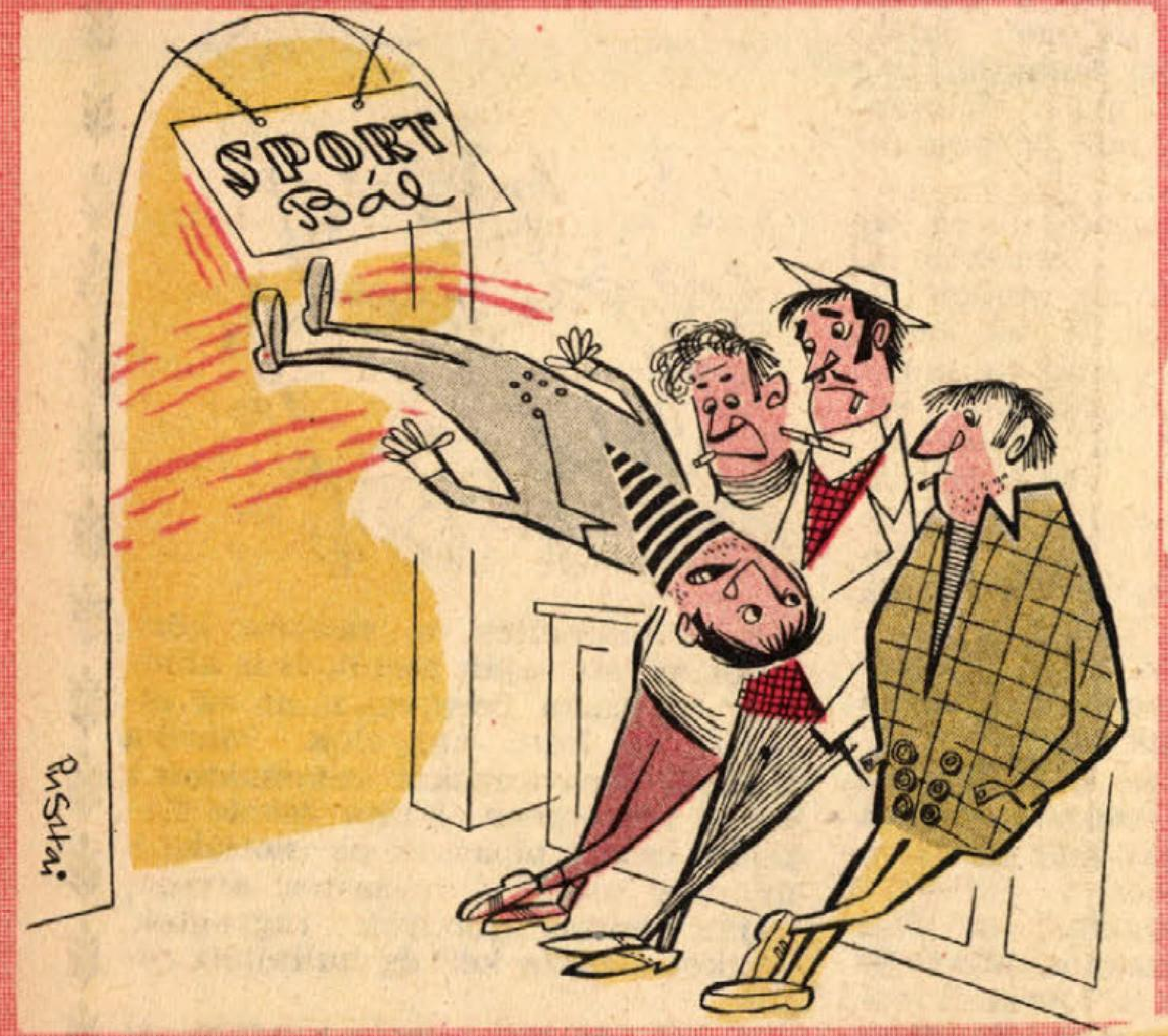

– Kidobták a havert ... Úgy látszik ez nem a horgászok bálja, hanem a boxolóké!

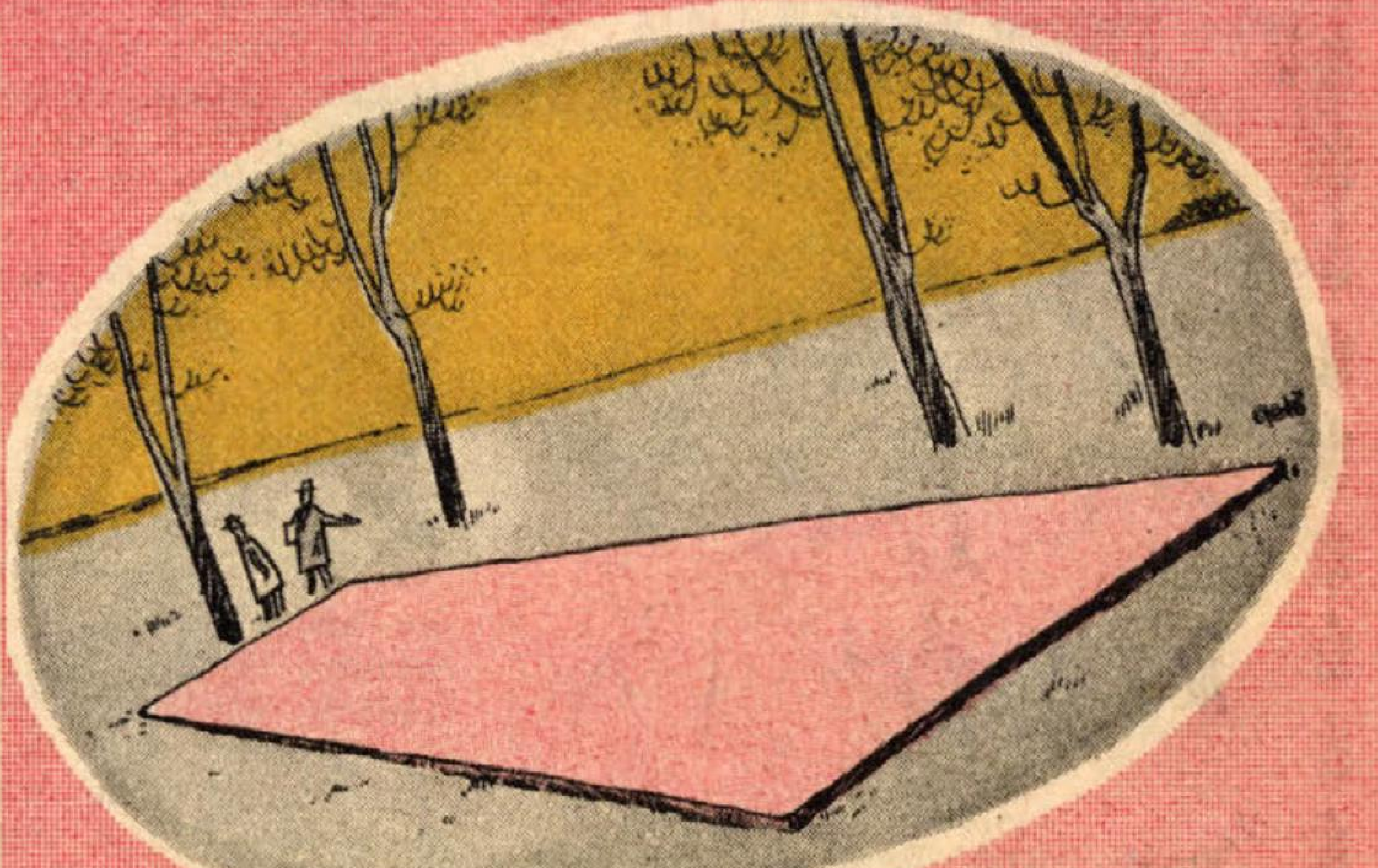

– Ez az új kultúrtermünk. Itt aztán törhetnek, zúzhatnak ...

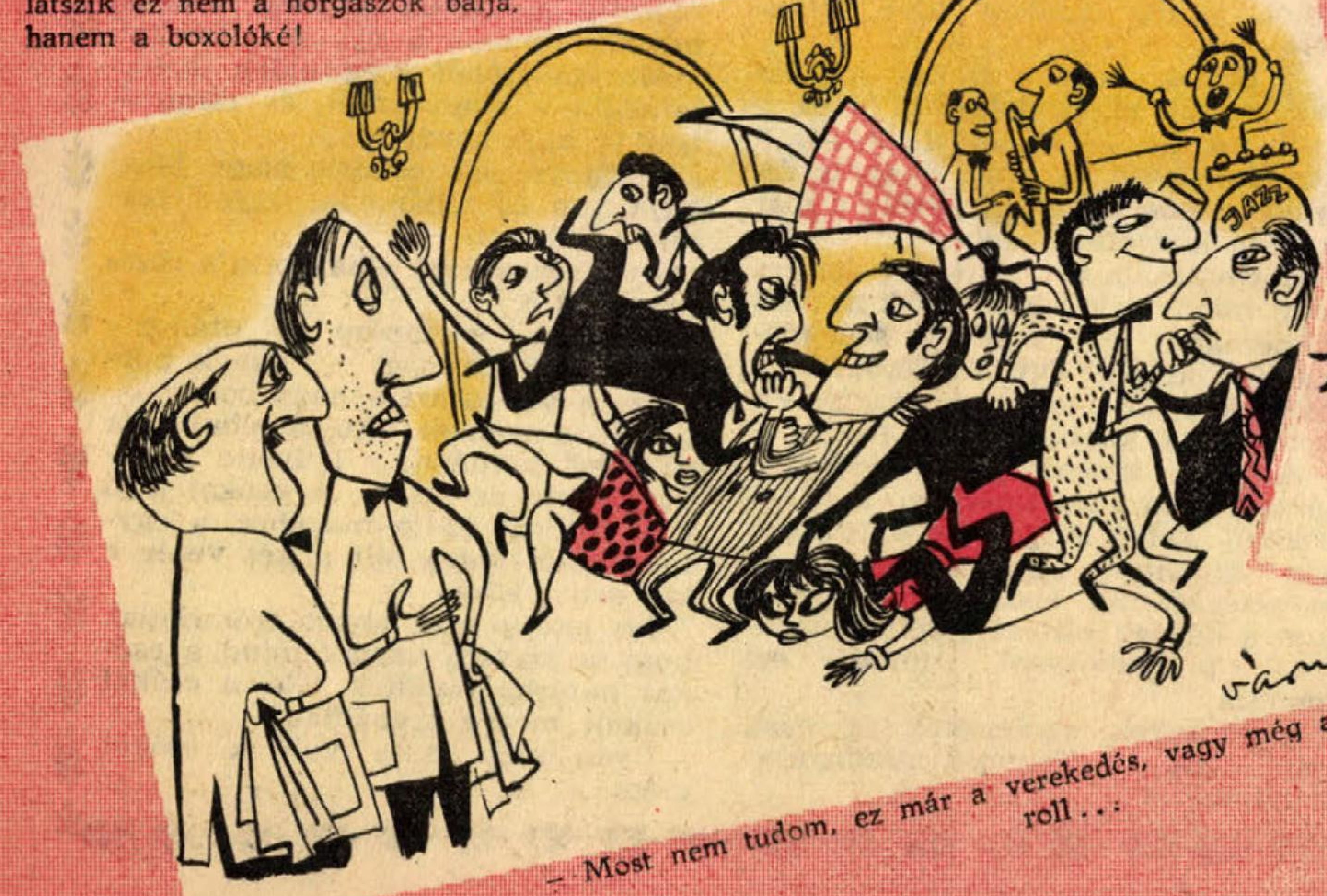

– Most nem tudom, ez már a verekedés, vagy még a rock and roll ...

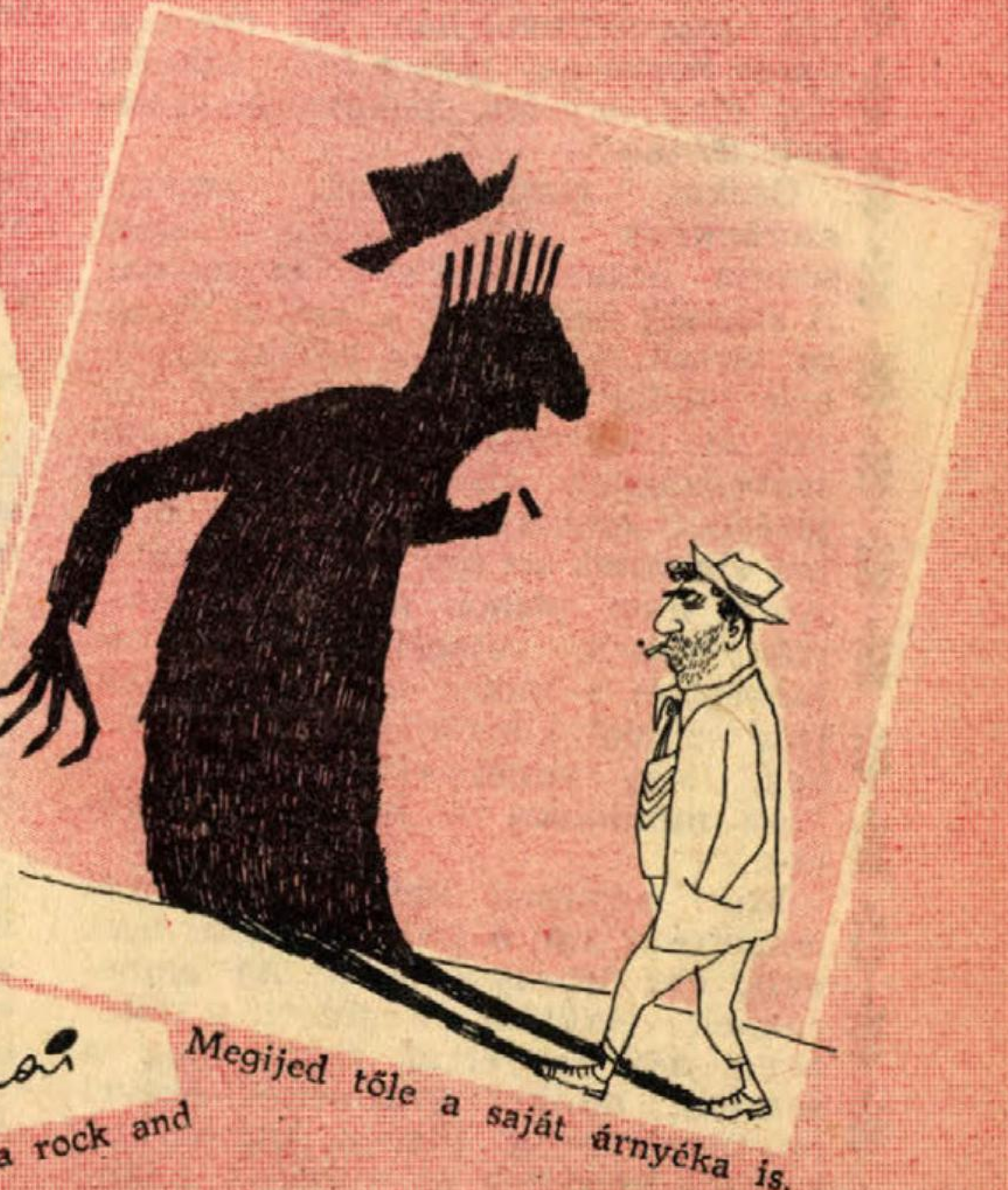

Megijed tőle a saját árnyéka is.

Móra Ferenc

A csókai csata

Se szeri, se száma annak a sok szép könyvnek, amit a magyar szabadságharcról írtak. Hát még a megíratlan történet mennyi, amit csak egyes vidékek szájhagyománya őrzött meg! Erdő az, nem berek, tenger az, nem patak, vagy legalább az lehetett, míg újabb zord idők el nem temették a negyvennyolcat meg a negyvenkilencet.

Ezek közül a megíratlan hagyományok közül való a csókai csata is. Aki mesélte, Farkas Szilárd, az én regényembe is belementett csókai papom, már meghalt. De Krsztpogocsin Vládó szerb nemzetbeli célszerű szegény ember, aki meghitelesítette a történetet, még él, s tanú rá, hogy akármilyen hihetetlennek hangzik, így volt, ahogy következik:

A csókai csata különben olyan kicsike, amilyen kicsike falunak Csóka.

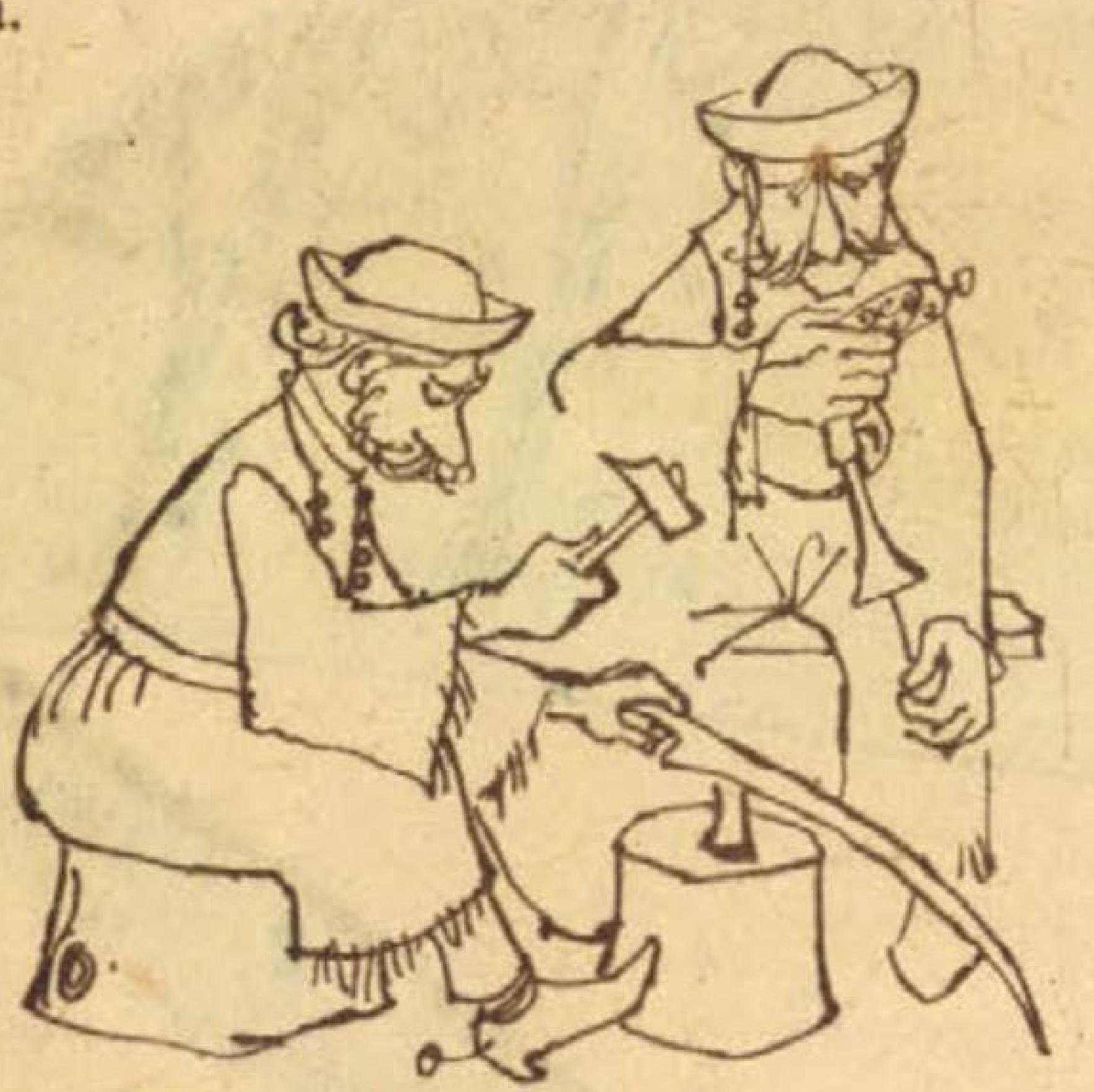

Odaát Torontálban, a Tisza mentén gubbaszt ez a jámbor kis falu, aminek úgy tudom, a nagy változásokban sem változott meg a neve. Csöndes, békességes magyarok lakták negyvennyolcban. Jó macskaugrás hozzá egy másik falu: Szanád. Azt meg csöndes, békességes szerbek lakták.

Csókai magyaroknak, szanádi szerbeknek soha világéletükben semmi bajuk nem volt egymással. A szanádi asszonyok a csókai Tiszára jártak le vízért, a csókai gyerekek pedig a szanádi füzesbe jártak át szedrezni. S mikor a fiatal szabadságnak ellensége támadt, a járásbeli emberek mind a két faluból elmentek az egy hazát szolgálni. Akik meg otthon maradtak, azok szántogattak, vetegettek, szép békességben s mikor pihenőre tértek, igaz szívvel könyörögtek az Istenhez, hogy minél előbb vezéreljen haza mindenkit a maga tűzhelyéhez.

Mire azonban kalászok aranyát lengette a szél a búzamezőkön, nem volt, aki learassa őket. Az embereknek eszükbe se jutott a földanya, aki kenyérrel fizeti meg a sebeket, amiket gyermekei ekével hasítanak rajta. Piacon, utcasarkon karéjba verődtek az emberek, s lángolt a szemük, égett az arcuk a haragtól.

— A rácok az ellenséghez álltak! — rázták az öklüket a csókai magyarok. — Mink vagyunk itthon, és ők akarnak kiirtani bennünket!

— Az ám, ha hagynánk magunkat!

— Cudar világ lesz — súgtakbúgtak a szanádi szerbek. — A magyarok földönfutókká akarnak tenni bennünket.

— Az ám, ha hagynánk magunkat!

S a szanádi asszonyok nem jártak többé vízért a csókai Tiszára, pedig nagyon forró volt a nyár. S a csókai gyerekek nem mentek többet szedrezni a szanádi füzesbe, pedig a szeder sohase volt olyan nagyszemű, mint azon a nyáron.

Mikor a pitypalattyok legszebben szóltak a ringó vetésben, Csókán is, Szanádon is leszedték az emberek a padlásablakból a kaszát, ki is fenték élesre, de nem búzát aratni, hanem embert kaszálni.

Verőfényes, áldott nyári délután volt, amikor a két falu megindult egymás ellen.

— Hát a kis bice-bocától el se búcsúzik kelmed? — törülgette a könnyét a csókai bíróné, amikor az ura oldalára kötözgette az Isten tudja hol szerzett rozsdás kardot.

A kis bice-boca Mariska volt, virágszemű kislányuk, a csókai bíróéknak, s búcsúzott volna is tőle az apja, de Mariskának egyszerre nyoma veszett. Százan százfelé szaladtak keresni, elszéledt az egész falu, nem lelték se hírét, se hamvát. Öreg este lett, mire megint összeverődtek a népek, s akkorra beestellett a csatának is.

— Bizonyosan a rácok kezére került! — hörögte kétségbeesetten a bíró. — Hanem most már az Isten legyen nekik irgalmas!

De hát a szanádiaknak se volt álmuk azon az éjszakán. Mert az ő bírójuk Milicája is elveszett éppen a hadbaindulás előtt. Ég nyelte-e, föld nyelte-e, nem találták sehol, pedig mindent tűvé tettek érte.

— Biztos, hogy a csókai magyarok csalták el, forduljon el tőlük a csillagos ég! — törülgette verejtékes homlokát az apa. S egész éjszaka talpon állva leste, lehet-e már indulni kegyetlen hadba.

Harmathullajtó hajnalhasadásra már mind a két falu odakint volt a mezőkön. Még a kutyák sem maradtak otthon. Ott sündörögtek a gazdáik körül s meg nem tudták érteni, miért kapnak annyi rúgást.

A piros hajnalsugarak vidáman táncoltak az éles kaszákon, a nádasokban kelepelő gólyák barátságosan kívánták egymásnak kedves egészségére az éjszakai nyugodalmat s hajnali pirosság, gólyakelepelés, pitypalattyszó, mind ezt mondta:

— Emberek, szeressétek egymást, mint ahogy a Teremtő mindnyájatokat szeret.

Az embereken azonban nem fogott a hajnal szava. Kemény léptekkel marsoltak előre, s összehúzott szemöldökkel lesték, feketéllik-e már előttük az ellenség.

Éppen a határdomb tövében értek össze. Nem is ők, hanem a csókai meg a szanádi kutyák. S mikor az emberek már lekapták a vállukról a kaszát, a szanádi bíró szűrébe is belekapott a Bodri kutya, a csókai bíró nadrágját is megrántotta a Tisza kutya.

— Ham, hamm, hammar, ham, ham, hammar! — biztatták előre a gazdáikat.

A két haragos ember odalépkedett az árokpartra, s hirtelen visszahökkent mind a kettő. Az árok fenekén, a lapulevelek alatt, ott aludt édesen Marika meg Milica. A nagy hadikészülődésben elbódorogtak hazulról, aztán összetalálkoztak és eltévedtek a vetések közt. Ahol az este rájuk borult, el is aludtak, egymásra borulva, mint az oltáron az írott angyalok. Marika szanádi búzavirágokat szorongatott a csöpp tenyerében. Milica fekete hajában csókai pipacsok piroslottak. S mind a kettőnek maszatos arcocskáján harmatgyöngyök ragyogtak, amiket a tiszta kék ég hullajtott rájuk.

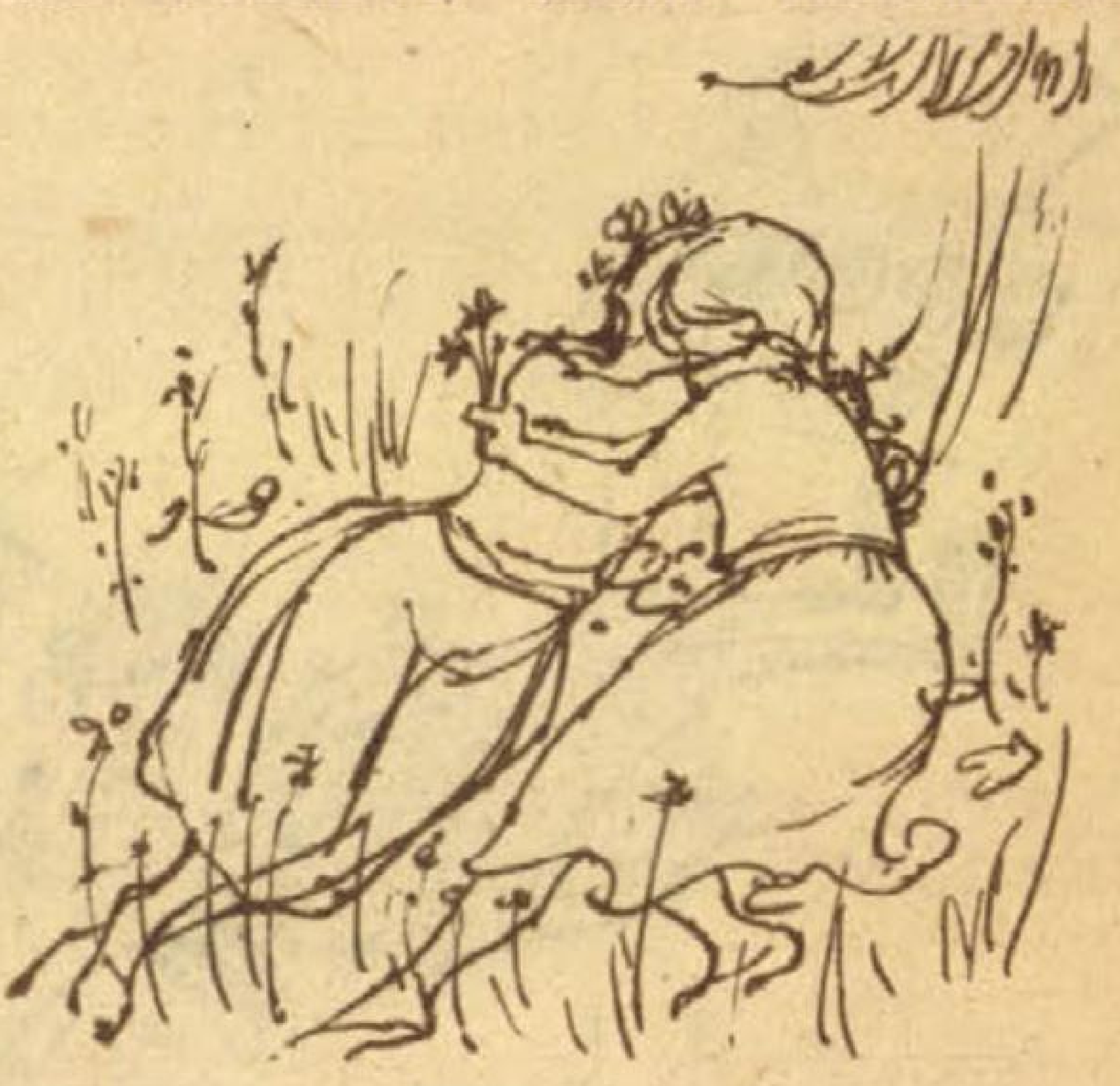

A két apa szét akarta rángatni az alvó gyerekeket. Mind a kettő felnyitotta a szemét, s még összébb bújtak, álmosan hunyorgó pillákkal.

Marika szólalt meg előbb. Elfintorította a bimbószáját, és rámutatott az apja kardjára:

— Ejnye, de csúnya nagy bicskája van édesapámnak, ugyan tessék elhajítani!

És a csókai bíró elhajította a rozsdás kardot.

— Enyje, édesapám — utánozta Milica is a pajtását —, minek hordozza a vállán azt a nagy botot?

Erre a szanádi bíró is elhajította az öreg mordályt, s helyette Marikát kapta az ölébe. A csókai bíró meg Milicát ölelte magához, s egymás kezét fogva állt a két vezér a két sereg közé.

De lett is erre olyan örömriadal, hogy a szanádi varjak mind a csókai határba repültek tőle, a csókai csókák meg a szanádiba.

Ilyen szép csata volt a csókai csata.

Már a pult sincs fából

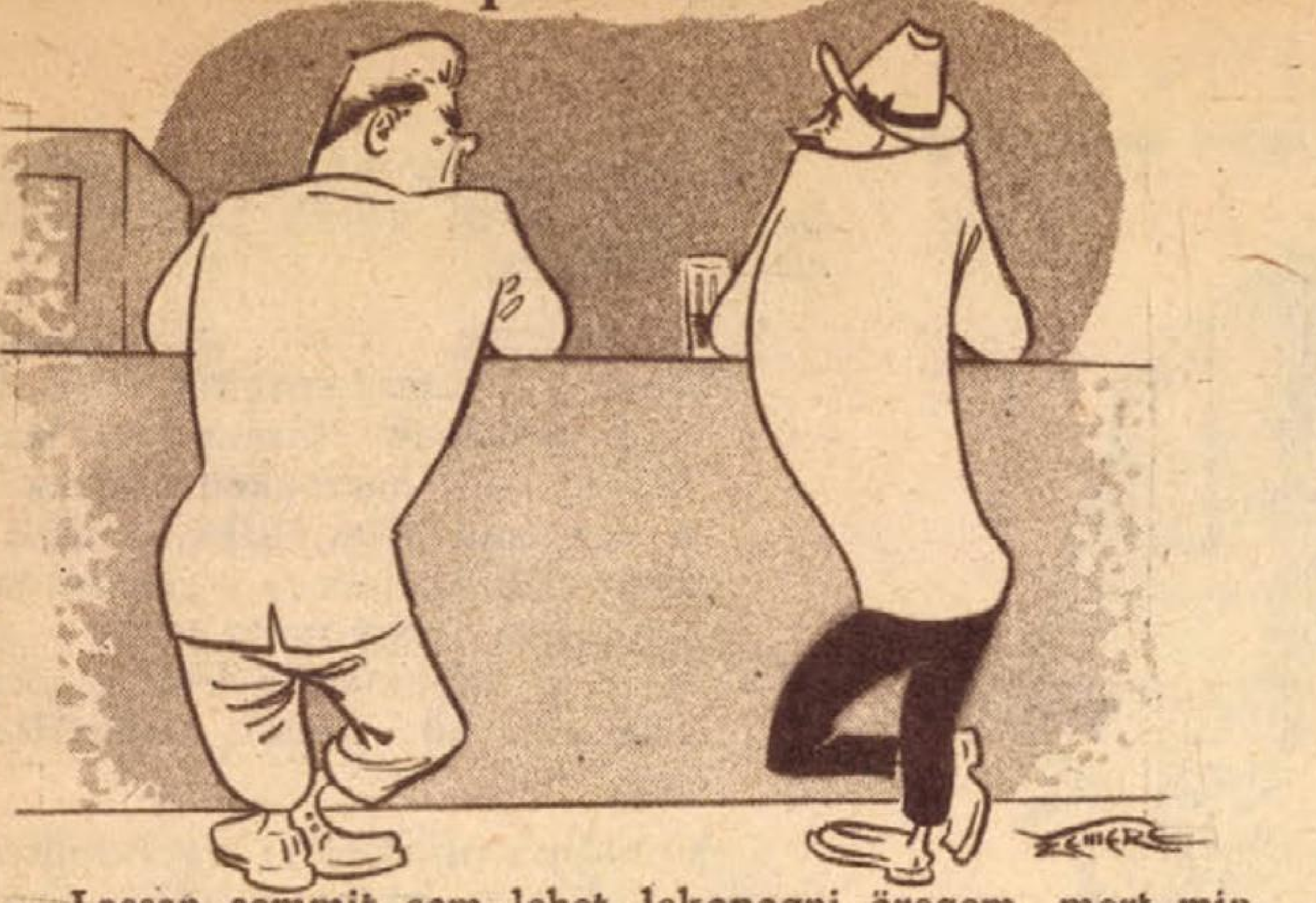

– Lassan semmit sem lehet lekopogni öregem, mert minden műanyagból készül…

ÍGY KÉPZELEM

A MOKÉP-nál összeül a főbizottság. A bizottsági tagok komorak és gondterheltek.

— Kartársak! — szól az elnök. Új francia-olasz-angol-abesszin-amerikai koprodukciós filmet mutatunk be a jövő héten. Szereplők: Fernandel, Gina Lollobrigida, Gerard Philippe, Yves Montand, Sophia Loren, Marina Vlady és még sokan mások. Most azt kell eldöntenünk, hol és melyik moziban pergessük a filmet. Javaslatot kérek.

S akkor feláll egy kartárs:

— Javaslom, hogy a filmet — a tumultus elkerülése végett — csak három moziban vetítsük. Az egyik legyen Alagon a Tilinkó mozi, itt a film csak délelőtt lenne műsoron. A másik Rákosszentmihályon a Bakony mozi, itt viszont csak délután pergetnénk a filmet. Harmadiknak ajánlom a Ló utcai Pirinyó mozit. Ebben a moziban csak minden második nap kerülne vetítésre.

Az elnök közbeszól:

— Nem tudom, hogy a kartárs jól megfontolta-e, a dolgot. A filmnek minden bizonnyal iszonyatos sikere lesz.

— Mindent megfontoltam és mindent meggondoltam — feleli a javaslatot tevő kartárs. — Mozgósítottam a rendőrséget, a légihaderőt, az árvízvédelmi kormánybiztosságot, a Nemzetközi Vöröskeresztet. A Pirinyó mozihoz közel van a baleseti kórház, a Bakony mozihoz pedig a köztemető…

— A javaslat tetszetős! — bólogat az elnök. — Nem lenne azonban még helyesebb, ha csak két moziban vetítenénk a filmet? Az egyikben a korahajnali órákban, közvetlenül pitymallat előtt, a másikban pedig minden húshagyó kedden és minden borjúnyúzó pénteken.

A két javaslat felett vita indul meg. Végül a következő bölcs határozat születik meg:

Várható, hogy a filmnek óriási sikere lesz. Éppen ezért csak egy filmszínházban pergetjük a filmet: hajnali kettőkor, négykor és hatkor, továbbá Szent Borbála napján délután háromnegyedötkor és negyedkilenc után tizenegy perccel. Ha szomorú lesz a Tisza, amikor kivirágzik, akkor matinét is rendezünk.

*

Azt hiszem, jó lesz a jegyekről előre gondoskodnom.

(m. gy.)

Reggeli torna Afrikában

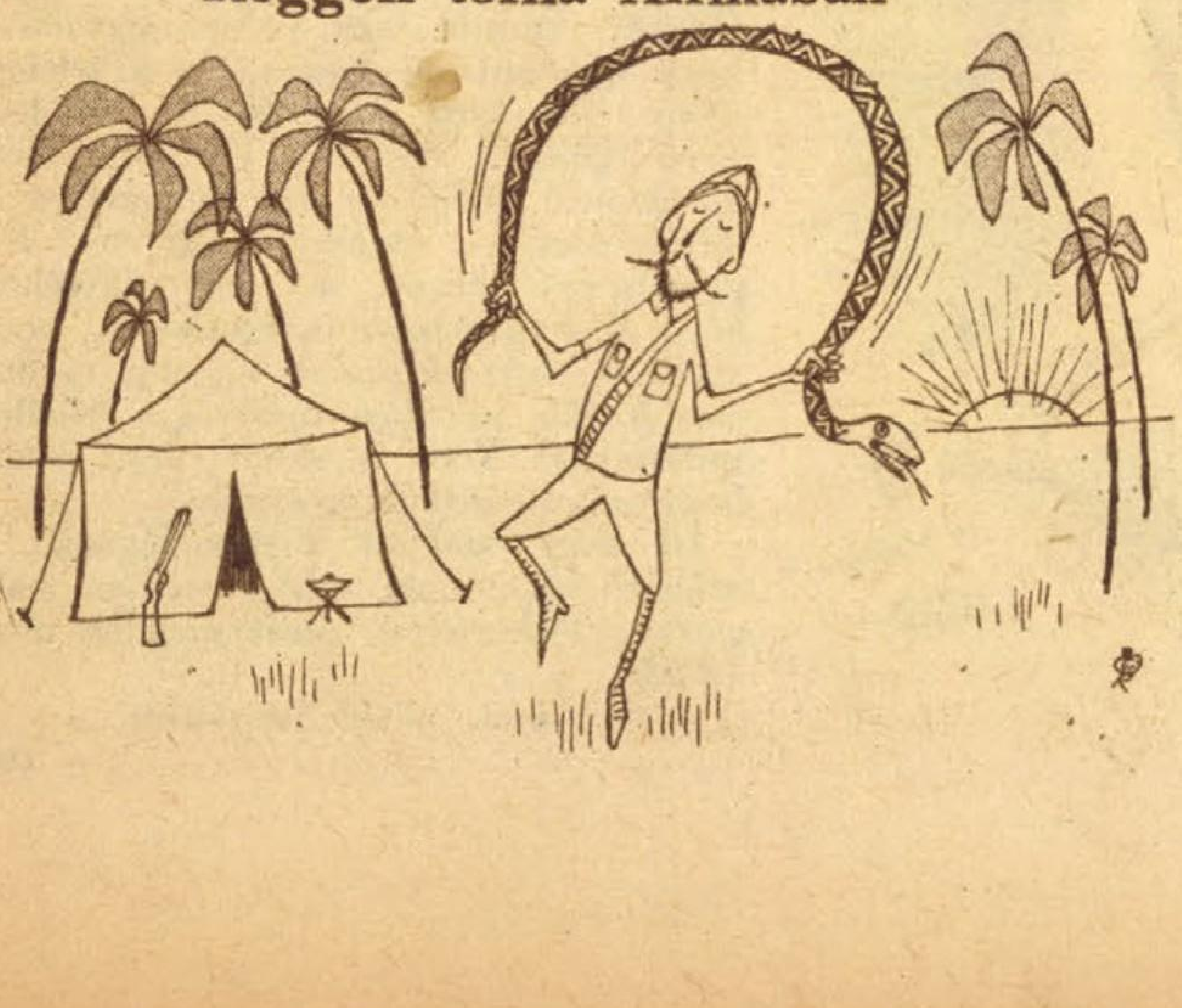

Van ez így néha

Mészáros András rajza

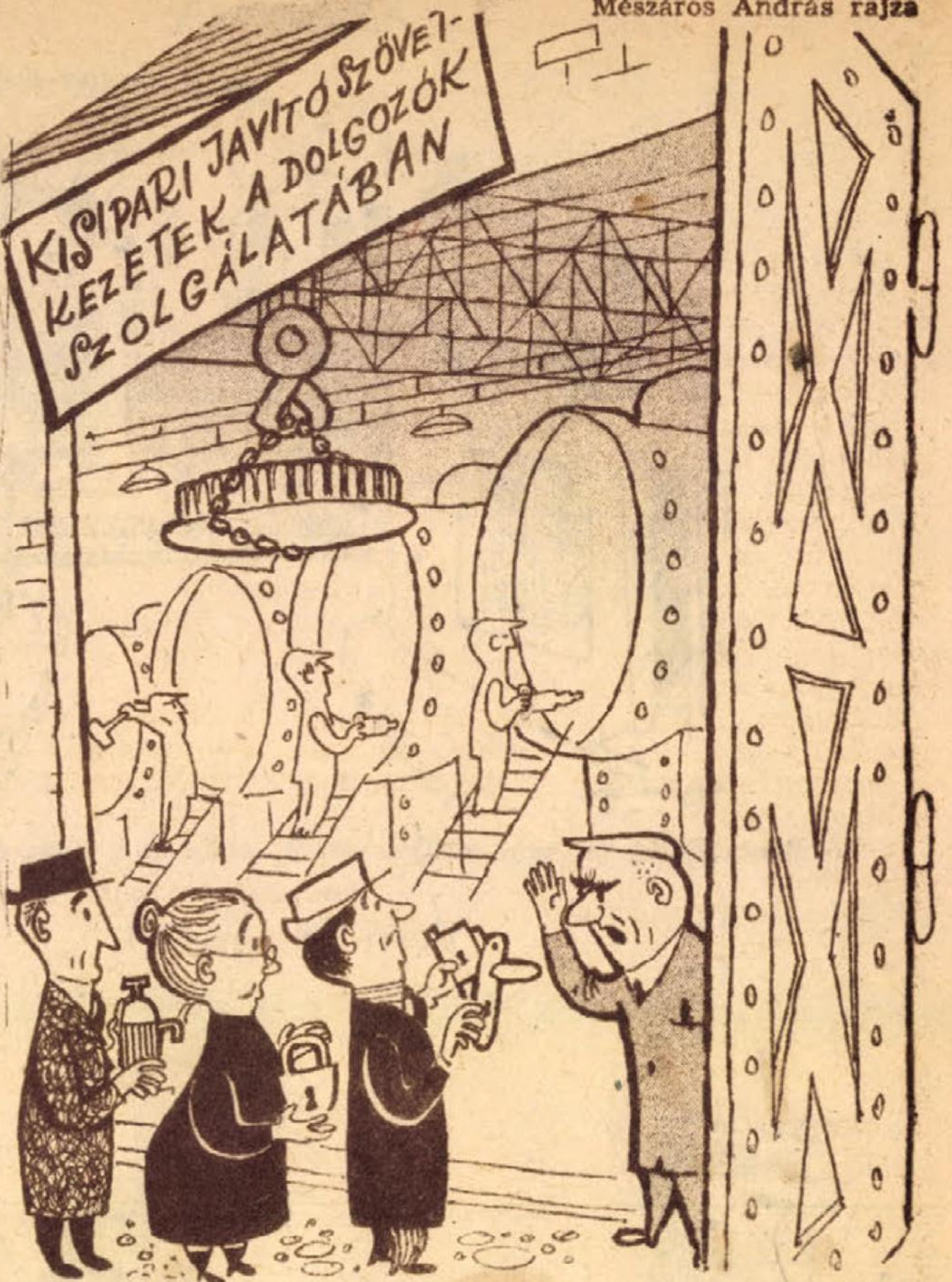
KISIPARI JAVÍTÓ SZÖVETKEZETEK A DOLGOZÓK SZOLGÁLATÁBAN

– Jól néznénk ki, ha ilyen vacak javításokkal foglalkeznánk!…

Utolsó próba

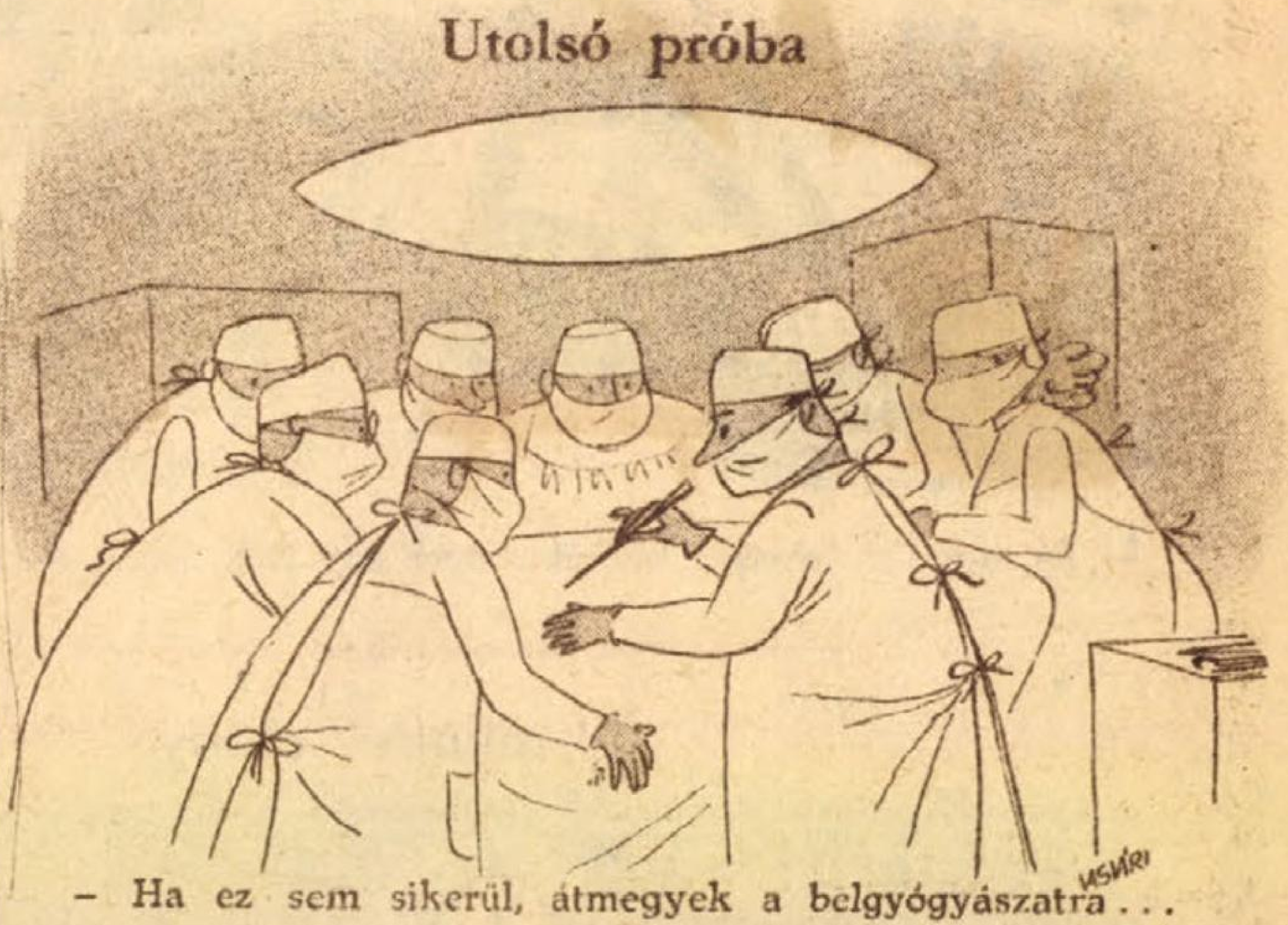

– Ha ez sem sikerül, átmegyek a belgyógyászatra…

Egy nyilatkozat MARGÓJÁRA

Külföldön élő rokonát,
Megy látogatni feleségem,
Útlevele ügyében kell most,
Nyilatkozatot adni nékem.

Hogy elvállalom ez időre,
A szalmaözvegység bús terhét
És nem vádolok senkit érte,
Ha nem hallhatom pergő nyelvét.

Biztosítom a hatóságot,
Hogy nem fog csalatkozni bennem,
Mert sohasem adtak még írást
Lelkesebben és szívesebben…

Laky József

AKADÁLY

Roz el Joussef arab rajzoló karikatúrája

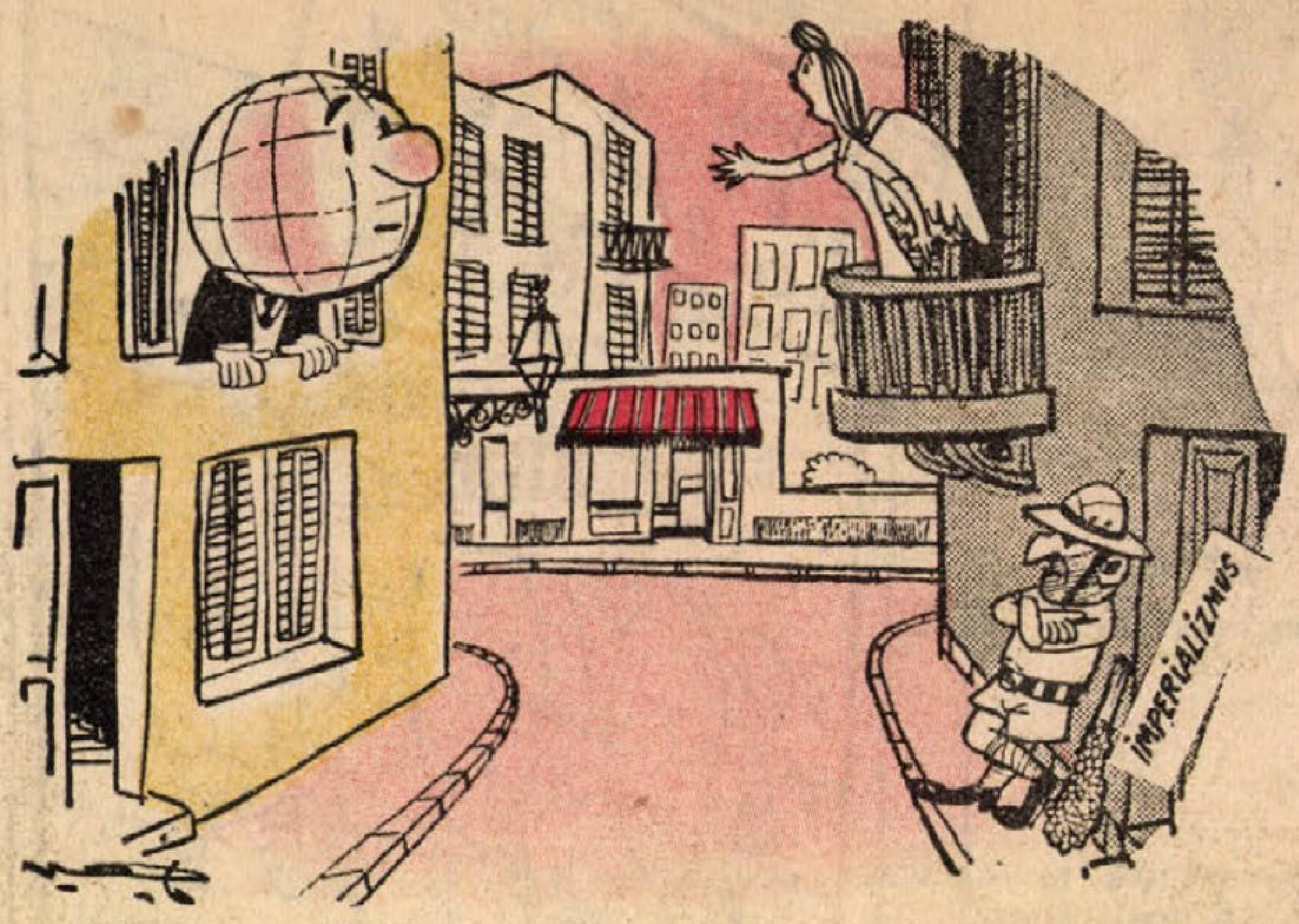
IMPERIALIZMUS

A Béke: Addig mi nem találkozhatunk, amíg ez a gonosztevő közöttünk áll...

Pesti újságosnál

Sándor Károly rajza

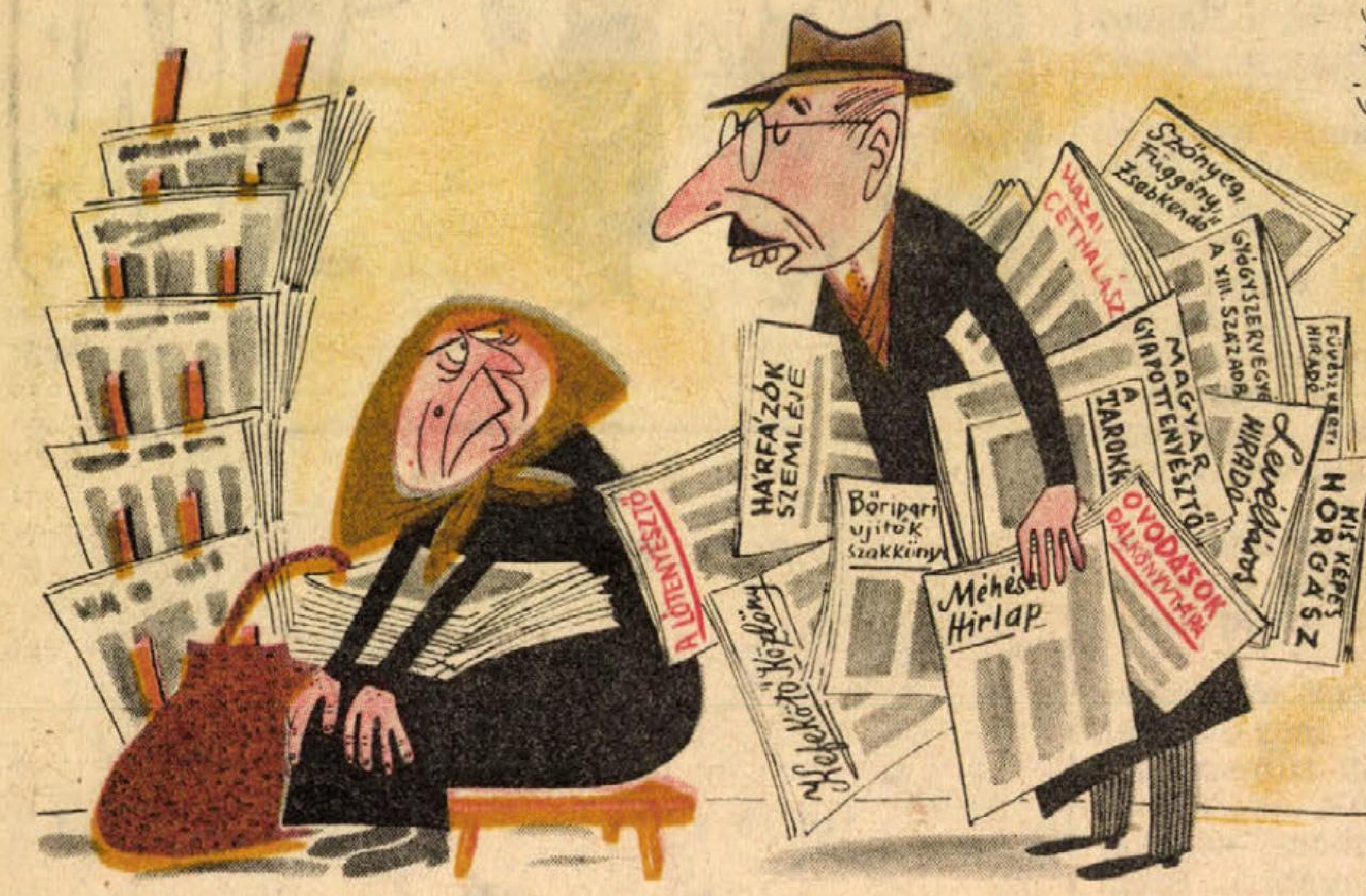
Sándor
Szőnyeg, Függöny, Zsebkendő
HAZAI CETHALÁSZ
GYÓGYSZERVEGYÉSZ A XIII. SZÁZADBAN
FÜVÉSZKERTI HÍRADÓ
MAGYAR GYAPOTTENYÉSZTŐ
A TAROKK
HÍRADÓ
KIS KÉPES HORGÁSZ
OVODÁSOK DALKÖNYVTÁRA
HÁRFÁZÓK SZEMLÉJE
Böripari ujitók szakkönyv
Méhész Hírlap
A LÓTENYÉSZTŐ
Kefekötő Közlöny

– És most, ha lehetne, kérnék szépen egy Nők Lapját és egy Ludas Matyit...

A robotnő előnye

Toncz Tibor rajza

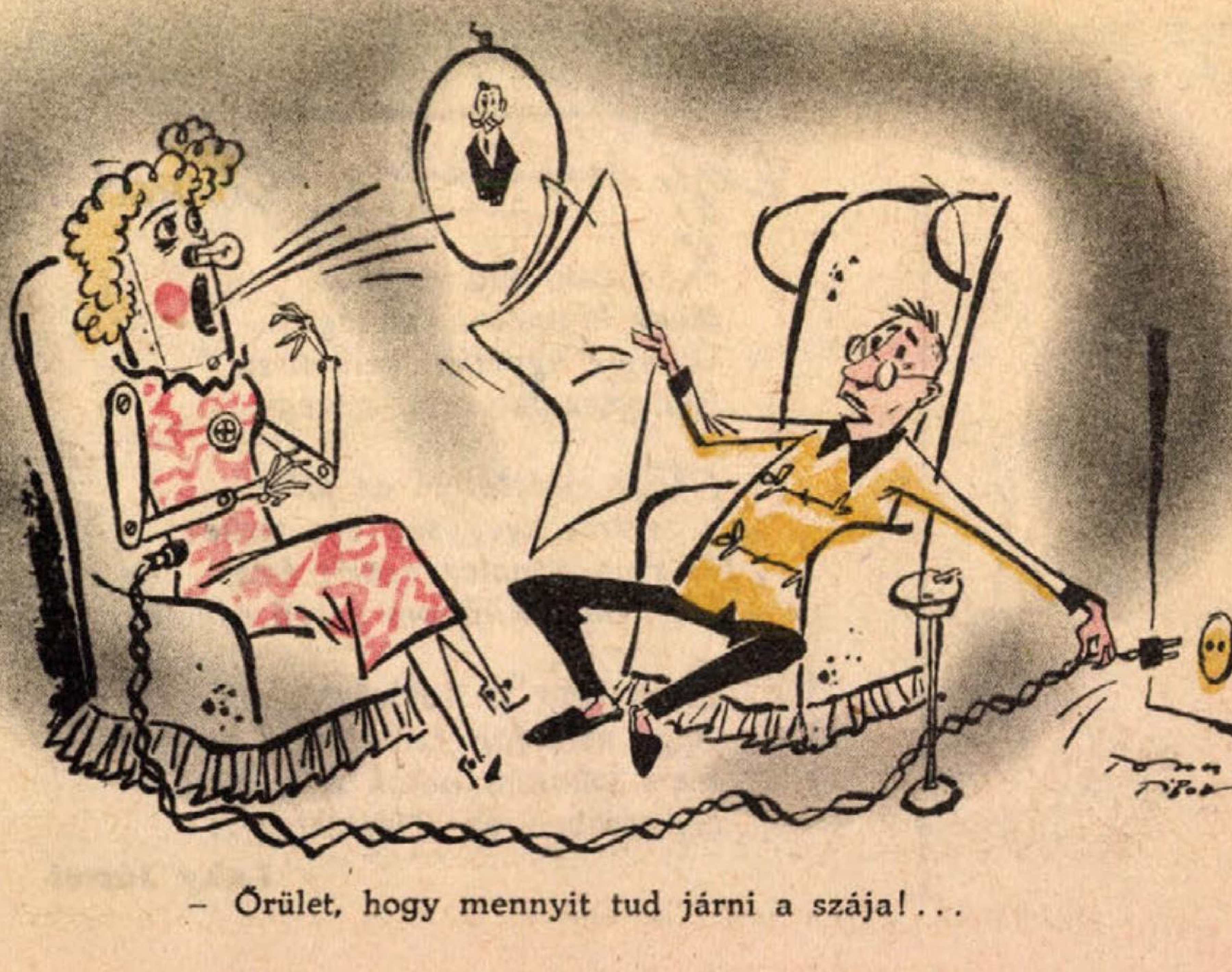
Toncz Tibor

– Őrület, hogy mennyit tud járni a szája!...

Ezt olvastuk!

a Népszabadság március 2-i számában. *„Egy népi ülnök jegyzeteiből”* című cikkben:

> „Hárman arra szövetkeztek, hogy a Tüzéptől szállított fával üzletet csinálnak. Harminckét mázsa helyett csak huszonkettőt adtak le a vevőknek, tízet elsikkasztottak a mérésnél. Eladták, s a pénzen osztozkodtak. *Hogy miért tették* – arra nem kaptunk feleletet a többször elnapolt, hosszú tárgyaláson sem.”

A probléma minket is elgondolkoztatott. Valóban, miért tették? Azóta se éjjelünk, se nappalunk. Állandóan ezen törjük a fejünket: miért, miért, miért?

Csupa rejtély az élet...

Amikor egy sor eltéved...

A Pestmegyei Hírlap sportrovatában olvastuk:

> „A játékosok sérülése csaknem teljesen rendbejött. Kivétel csupán Ribári, a balfedezet, aki súlyos bokasérülése miatt tavasszal valószínűleg nem állhat csapata rendelkezésére. *Az állatbiztosítás megkönnyíti az elhullott és kényszervágott állatok pótlását.”* Az együttes kollektív szellemének ápolása érdekében sokat fáradoznak a vezetők.”

A telefonfülke előtt

Az utcai telefonfülke előtt kétségbeesetten várakozik egy ideges férfiú. A félhomályban csak egy műbőrkabát háta látszik és hogy valaki tartja a kagylót, nem hagyja abba. Topog az ideges férfiú, különböző lehetőségek villannak át az agyán: beszólni, hogy „fejezzük be, kérem, orvost akarok hívni, azaz magam vagyok orvos, kórházba adok életmentő utasítást...” Hosszú-hosszú idő múlva a telefonáló kilép a fülkéből, az ideges férfiú megdöbbenéssel bámul rá és megszólítja: — Bocsánat egy pillanatra, uram. Amikor ön kilépett a fülkéből és elém toppant, bennem egy világ omlott össze, ahogy azt már mondani szokták. Ugyanis szentül meg voltam győződve, hogy odabent nő foglalja le a telefont ilyen teméntelen ideig. Nő és nem férfi Erre kilép ön, bajuszos, jól megtermett, középkorú férfiú — ne haragudjon a kifejezésért — nemünk szégyene! Negyedórákat időzött a telefonfülkében, kárt okozva népgazdaságunknak, bosszúságot embertársainak. Fogadja az összes férfiak nevében mélységes felháborodásomat! Nem is értem, férfi létére hogyan vetemedett ilyesmire!

Itt vége szakadt a monológnak. A műbőrkabátos, aki eddig riadtan hallgatta a leckéztetést, most szelíden megszólalt:

— Bocsánat, nővel beszéltem...

(st)

A szállodahiány egyik megoldása

Várnai György rajza

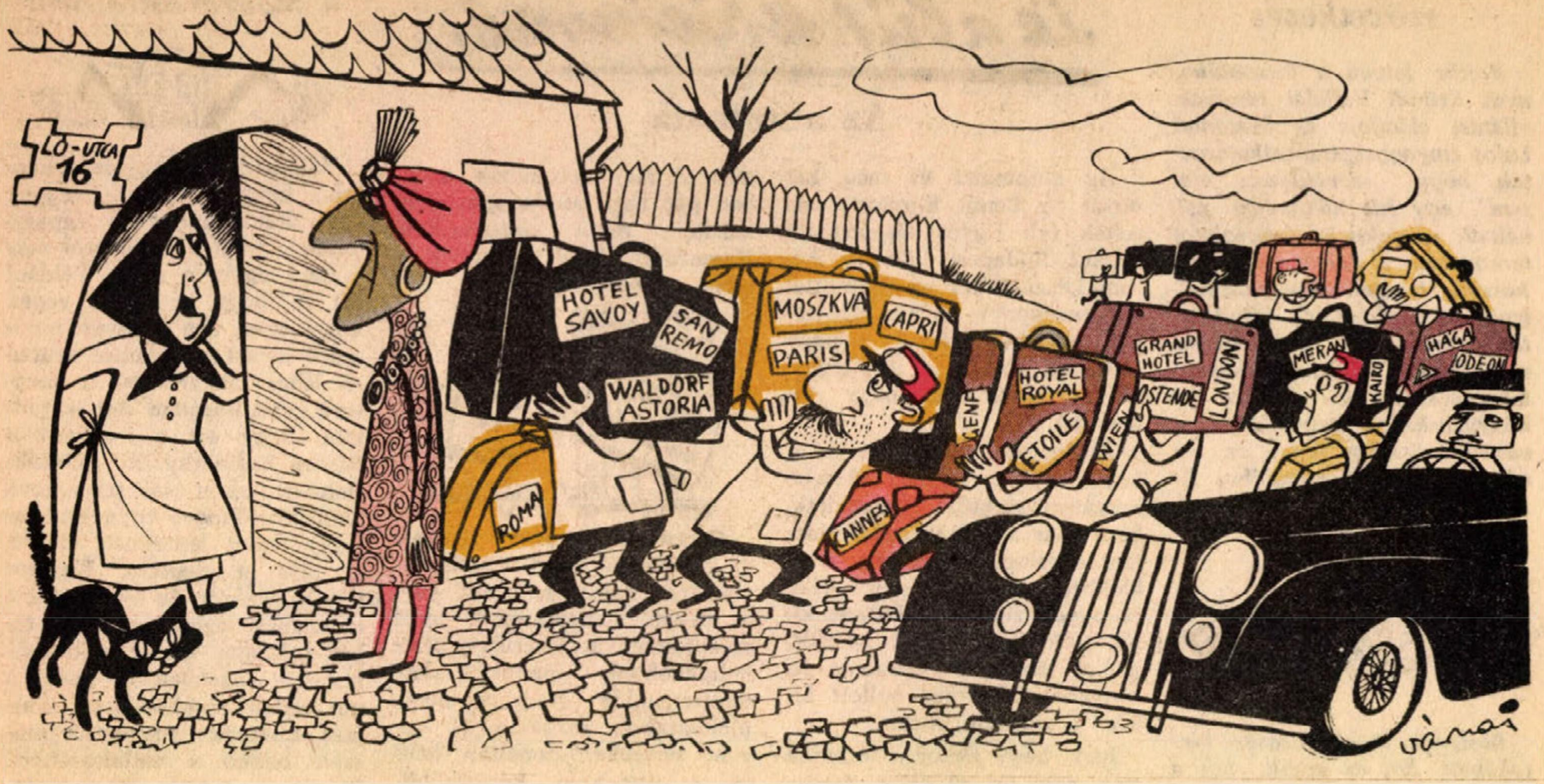

– Engedje meg, hogy magánál lakjam, asszonyság, és ha maga Kalkuttába jön, az én vendégem lesz...

A humor könyvéből

EÖTVÖS KÁROLYNAK bemutattak egy fiatalembert, aki azzal dicsekedett, hogy kilencvenkilenc szalonkát lőtt egymaga egy vadászaton.

— Miért éppen kilencvenkilencet? — horkant fel Eötvös. — Mondjon mindjárt százat, az legalább kerek szám.

— Egy szalonka miatt nem vétek az igazság ellen — tromfolta le a fiatalember.

Eötvös elhallgatott, de a dolgot azért nem hagyta annyiban. Pár perc múlva megszólalt:

— Nemrég tanúja voltam, hogy egy ember Hévíz és Kenese közt hosszában úszta át a Balatont.

— A saját szemével látta? — érdeklődött a fiatalember.

— A magaméval.

— Kezességet tud vállalni érte?

— Hogyne! De miért érdekli a dolog?

— Mert én voltam az az ember.

*

ERNST HÄCKEL német természettudós, egyike volt a leghanyagabb tanulóknak. De a bizonyítás, a tudományos demonstráció mindenhatóságában már akkor is hitt. Arra az írásbeli feladatra, hogy „Mi a lustaság?” Häckel irkájának három lapján három szóval válaszolt. Az első lap egész terjedelmét két betű foglalta el: EZ

A másodikra került: A

A harmadikra: LUSTASÁG,

hogy végül hatalmas felkiáltójellel zárja le dolgozatát.

*

GÁRDONYI GÉZA egy időben sokat foglalkozott a telepatikus kutatások eredményeivel, sőt üres óráiban maga is kísérletezett. Egyszer a vonaton le nem vette szemét az előtte ülő fiatal nő nyakáról, abban a feltevésben, hogy a nőnek előbb-utóbb meg kell fordulnia. Mintegy fél órája tartott ez a kísérlet, azonban eredmény nélkül. A nő rossz médiumnak bizonyult és az *elgondolt* szép szóra nem fordult meg. Végre Gárdonyi, türelmét vesztve, bosszúsan *gondolta:* „Fordulj meg már, vén banya!”

Ez hatott. A nő megfordult és haragos szemmel mérte végig az írót, aki elpirult és zavartan kért bocsánatot.

— Tulajdonképpen nem akartam megbántani — hebegte a zsúfolt kocsiban, a mit sem sejtő utasok nem csekély meglepetésére.

*

JÓKAI MÓR szerette élvezni a népszerűség és a közismertség megnyilvánulásait, még az utcán is. Ha valaki barátságosan rámosolygott, legott szóba elegyedett vele, s ilyen módon rengeteg új ismerősre tett szert. Így történt ez egy idősebb férfival szemben is, akivel jóideje köszönő viszonyban állt. Egyszer sétáját megszakítva hozzálépett s megkérdezte: hogy hívják?

— Kerékgyártó János vagyok, Monorról — mutatkozott az be. — De ha meg nem sérteném, hogy hívják az urat?

Az első, a második és a harmadik díjat nem adták ki...

(Pályázat – tipikus befejezéssel)

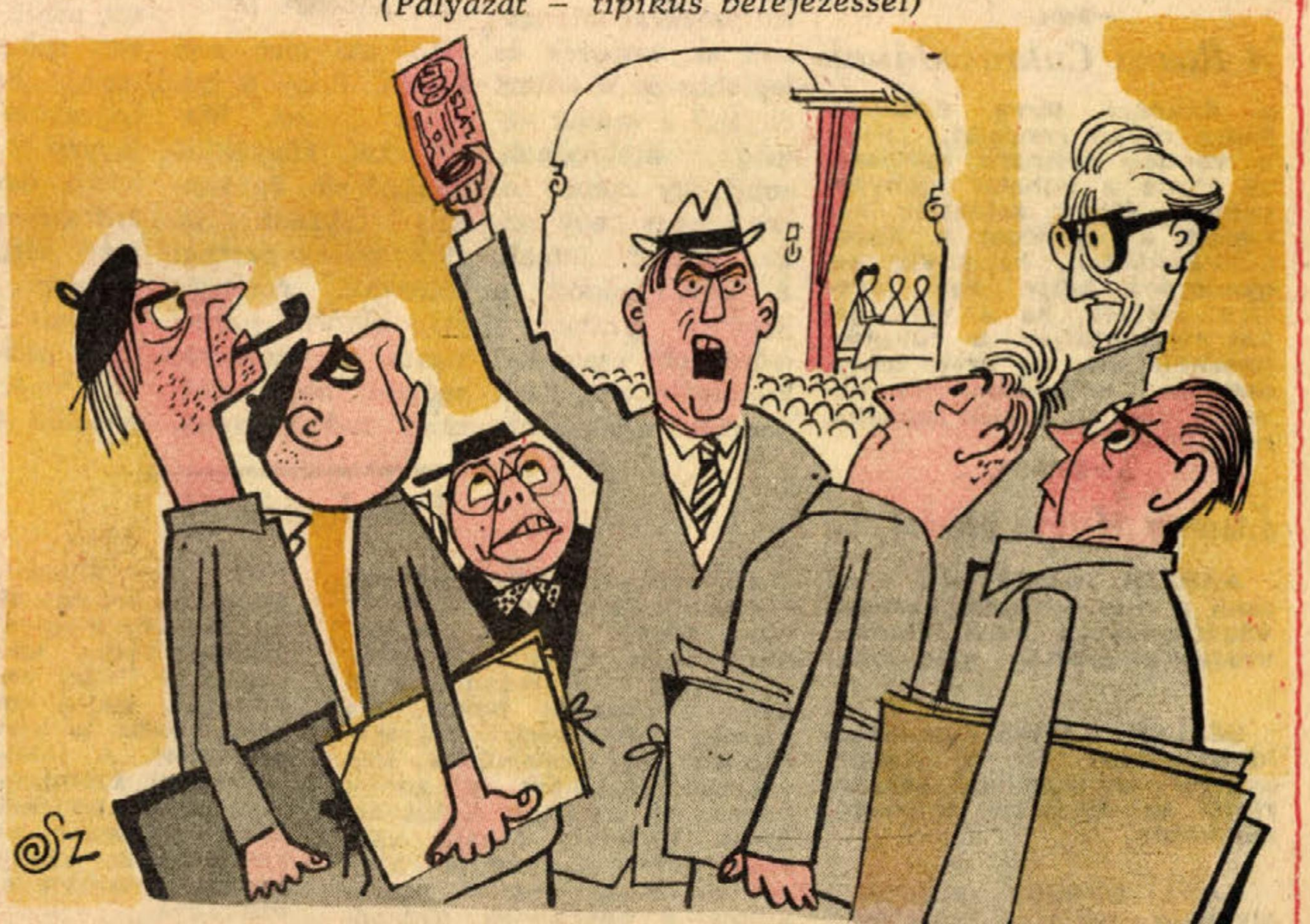

– Kartársak, egy százast kaptunk megosztva, ki tudja felváltani?

Kétszemélyes szövetkezés

Bojtor István a Tiszapalkonyai Erőmű Vállalat munkásellátási előadója és Szalontai Lajos anyagbeszerző elhatározták, hogy „szövetkezeti alapon" egy kis költőpénzt csinálnak maguknak. Kapcsolatot teremtettek a Polgár és vidéke körzeti termelőszövetkezetnél levő barátaikkal és mindketten szereztek szövetkezeti részjegyet, valamint vásárlási könyvecskét is. Ezekre a könyvecskékre tudvalevően a vásárlás összege után, az év végén bizonyos százalékot fizetnek ki.

Bojtorék a könyvecske birtokában hol az egyik, hol a másik szövetkezeti boltban vásároltak. Ebből még nem lett volna sok hasznuk, ezért a vállalati vásárlásokat is a maguk könyvébe íratták be. Így rövid idő alatt Bojtor Istvánnak 134.900 forint, a beszerzőnek pedig 69.400 forintos bejegyzése volt. No már most, ha az említett földművesszövetkezetek csak három százalékos haszonrészesedést fizetnek, a két ügyes ember már akkor is hatezer forinttal erősítette a maga kétszemélyes szövetkezetét. De a haszonrészesedés általában nagyobb szokott lenni... A Belkereskedelmi Minisztérium megyei Kereskedelmi Felügyelősége rájött a turpisságra, ezért remélhetőleg nem sokáig terebélyesedik a „szövetkezésnek" ez a furfangos formája.

A Rózsa Cukrászdának

a Rákóczi térre üzenjük: Nincs olyan rendelet, amely a vendég számára kötelezővé tenné a ruhatár igénybevételét. Miért zaklatják hát emiatt a vendéget a Rózsa Cukrászdában, ha rövid negyedórára betér egy feketére. Helyes, ha a vendégeket rászoktatják a ruhatár használatára, de erre kényszeríteni, különösen, ha kevesen vannak a cukrászdába, nem lehet.

Ludas Matyi elintézte

ÁRPÁDI JÓZSEF pati olvasónk a már kifizetett keresztvágófűrészt a helyi földművesszövetkezettől megkapta.

*

SÉLLEI ENDRE panaszát kivizsgálták és a takarmányért őt megillető 840 forintot az ecsegfalvi tanácstól megkapta.

*

GARAI GYÖRGY, galamboki olvasónk, panasza jogos volt. Selejtkapáját újra cserélte be a Salgótarjáni Acéláruqyár.

Le a bürokráciával.

Az automata

Az automatát és még két társát a Lenin körúton szerelték fel. Egyes újságcikkek szerint Budapest ezzel a három készülékkel új színfolttal lett gazdagabb. Lelkes riportokat olvastunk erről a nagy csodáról, sőt le is fényképezték a technika eme nagy vívmányait.

Bizonyosan nagy csalódás érte azokat, akik idősebb hozzátartozóiktól megtudták, hogy már a századforduló idején is voltak automaták, amelyekből cukorka, csokoládé és egyéb finomság hullott ki, sőt volt egy vasból készült, tyúkot ábrázoló automata is, amelyből pléhtojás hullott ki, tele promencli-cukorral.

Igaz, hogy akkor a technika még nem ért el olyan magas fokra, mint manapság, sőt még nem volt ötféle technikai újságunk sem, ezzel szemben minden automata kitűnően működött. A mai automaták azonban pár nap múlva agonizálni kezdtek, majd kiszenvedtek. Hamarosan rájuk is tették a táblát: „Nem működik."

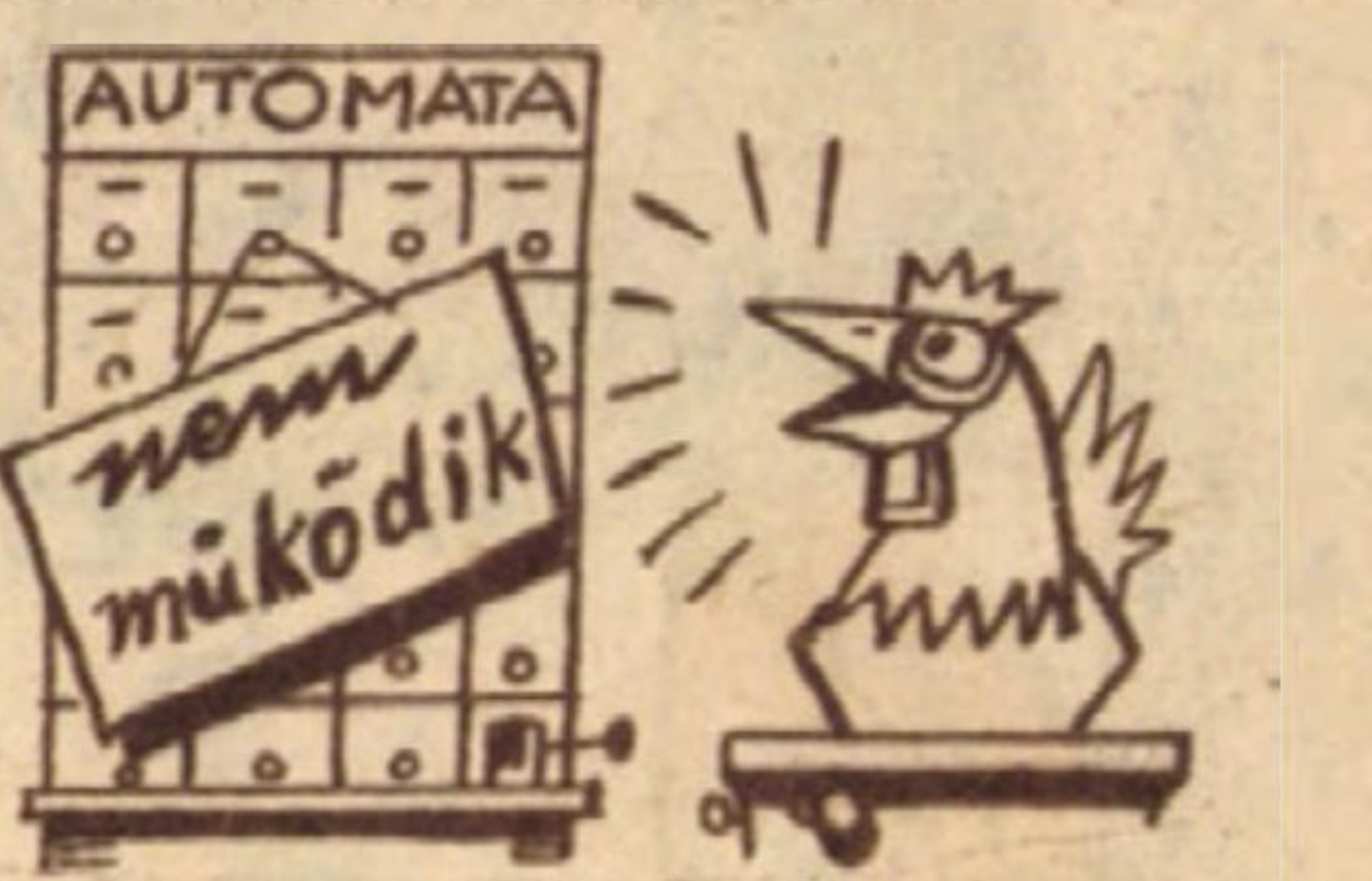

Persze, nem azért rosszak az automaták, mert a technika visszafelé haladt az utolsó 50–60 évben, hanem azért, mert az automatákat sikerült a pesti huligánoknak napok alatt tönkretenniök. Nadrággombot, pléhdarabot, forgalomból kivont pénzeket dobáltak bele és a régieknél korszerűbb, precíziósabb gépek nem bírták ki a régi ilkovicsisták durva inzultusát.

(sti)

Tízéves ostrom a színházi előadások szünetében

A pesti színházak büféiről van szó, azok állnak körülbelül tíz esztendeje ostrom alatt. Kevés azoknak a színházlátogatóknak a száma, akik ne bosszankodnának a szünetekben az ott uralkodó állapotokon. Minden színházban ugyanaz a helyzet: a kis büfés-pult körül százával tolonganak az emberek és legtöbbször a szünet elejétől a szünet végéig ácsorognak, amíg egy szendvicshez, vagy egy pohár italhoz jutnak. A pult mögött a legtöbb színházban legfeljebb csak két kiszolgáló van. Ezek derekas munkát végeznek, bámulatos gyorsan dolgoznak, de akármilyen ügyesek, mégsem bírják az iramot.

Nagyon sok az olyan színházlátogató, aki meg sem kísérli, hogy a büféhez jusson. Mások két könyökkel tolakodnak és vannak olyanok is, akik 10–15 percnyi hiábavaló ácsorgás után elkésve jutnak vissza a nézőtérre, anélkül, hogy vásárolni tudtak volna.

Így megy ez tíz év óta, amióta általában tele vannak a színházak, de senkinek sem jut eszébe, hogy ezeken az állapotokon segítsen. Pedig milyen egyszerű lenne még egy pultot odatenni a régi mellé és megfelelő számú elárusítót beállítani.

Mi akadályozza ezt meg? A személyzeti státusz, vagy a terv „beütemezett" teljesítése? Akármi legyen is az, a színházba járó közönség érdekében most már sürgősen változtatni kell a színházi büfék előtt dúló box- és birkózó mérkőzésekhez hasonló tumultuson.

Türelemjáték

Egy nagyon ötletes játékról szeretnék beszámolni. Én már közel három hónapja szórakozom vele. Elárulom a játék szabályait, hogy másnak is legyen mulatsága belőle. Ha pénzed van, végy a gyerekednek egy óraműves kisvasutat. Jótállást is adnak hozzá. Ha azonban a kisvasútnak gyártási hibája van, vidd vissza az üzletbe, ahol vetted. Onnan majd visszaküldik a készítőnek (Görgőkészítő KTSZ, Budapest, VII., Csengery utca 28.). Utána várj türelmesen. Mikor a türelmed elfogyott, írj egy sürgető-levelet és várj megint egy ideig. Miután pedig válaszra sem méltattak, várj még egy-két hónapot. Ha akkor sem kapod vissza a kisvasutat, — vesztettél. A játék előnye a kártyával szemben az, hogy nemcsak a pénzedet vesztheted el a játékon, hanem a türelmedet is, ezenkívül gyermeked panaszait is hallgathatod...

Vadas László
Pécs, Doktor S. u. 28.

Kaland a Staufer-zsírozóval

Vállalatomtól megbízást kaptam, hogy sürgősen vegyek egy Staufer-zsírozót. Tapasztalatból erről a Stauferról már tudtam egyet s mást. Például azt is, hogy az egyik végén közel száz éve Witwort-rendszerű menet van, amire azután rá lehet csavarintani a meglevő csatlakozókat. Azt is tudtam, hogy ezt a Staufer-t a Bajcsy Zsilinszky úti Műszaki Boltban tudom csak magamévá tenni, ennélfogva egyenest odairányítottam lépteimet. Ott ért az első meglepetés. Kaptam ugyan zsírozót, de olyant, amit időközben megreformáltak, tehát másfajta menet volt rajta, mint régebben, ez pedig a mi csatlakozónkhoz nem alkalmas. Elmentem egy másik műszaki boltba, a csatlakozókért. Itt ért a másik meglepetés. Azt mondták, hogy nekik újfajta csatlakozójuk még nincsen, mert ők még a Witwort-rendszerrel dolgoznak. Mindenáron végére akartam járni a dolognak, ezért elmentem a Szerszámkészletező Vállalathoz a kérdéses menetfúróért, gondolván, hogy majd házilag megcsináljuk a menetet. Itt ért a harmadik meglepetés. Közölték velem, hogy ilyen nincs, nem is volt és nem is fognak gyártani.

A jelen pillanatban döngő lépésekkel Lipótmező felé tartok...

Egy meggyötört anyagbeszerző

Megkérdezzük

a November 7. téren levő Csemegebolt vezetőjét, hogy a reggeli nyitáshoz miért nem tartalékol kellő mennyiségű váltópénzt? Szombat reggel például több vevő kénytelen volt várni arra, amíg összejön annyi pénz a kasszában, hogy egy-egy százforintost fel tudnak váltani. Néhányan pedig a már megvásárolt és kimért árut otthagyták, mert a pénztár nem tudott visszaadni. A Csemege-bolttal szomszédos OTp-fiók bizonyára nagyon szívesen váltaná fel a százforintosokat, ha átküldenének. Ezt igazán megtehetné az üzlet vezetője a vásárlóközönség zavartalan és jó kiszolgálása érdekében.

Az érdekeltek hozzászólnak

A *„Kapcsolt árucikk lett a tanulás"* című panaszoslevelünkkel kapcsolatban a Művelődésügyi Minisztérium közölte velünk: semmi akadálya nincs annak, hogy aki már alapfokú gép- és gyorsírási vizsgát tett, az csak az egyik tárgyból kérje továbbképzését. A cikkíró esetében is megvolt erre a lehetőség.

Min dolgozik most?

Uram, volt szíves tegnap délután megállítani az utcán és rövid csevegés után az idei rendkívüli időjárásról, mellemnek szegezte a kérdést, min dolgozom mostanában? Elismerem, szerény és illdomos formában tudakozódott, amit ezennel neve és lakcíme elhallgatásával honorálok. Vannak tudniillik, akik hátba is vágnak, esetleg vállveregetéssel vezetik be az irodalmi érdeklődést.

Az említett délután, egyébként, gondokba merülten lépkedtem hazafelé, tűnődvén, honnan csiklandjak és nyúzzak elő ezerötszázat a részletekre, szóval szögesen elütő eszmekörben mozogtam ama felsőbbfokú életérzéstől, mely tudvalevően az alkotás lényegét és esszenciáját szolgáltatja. Mint emlékezni méltóztatik, felelet gyanánt mindössze fanyar mormogásra szorítkoztam, most azonban engedje meg, hogy Önnek és legeslegújabb munkám iránt tudakozódó társainak érdemben válaszoljak.

Kezdjük az elején. Az embert ismerik ugye itt-ott, következésképp ilyen és hasonló kérdésekkel naponta felzaklatják részint alélt lelkiismeretemet, részint szunnyadó becsvágyamat. Ettől dühbe jövök és legszívesebben ráugranék az irodalombarátra, mint a megsebzett tigris, mert kérdem, hogy jön olvasóm, Reszegné, született Csutora Ibolyka háztartásbeli ahhoz, hogy felkavarja lelkem békéjét, ki jogosítja fel időszaki tisztelőmet Fasírt Ede lábápolót, hogy tudatom mélyrétegeiben vájkáljon? Mert vegye tudomásul, hogy ilyen kérdésekre szokott megjelenni lelki szemeim előtt a megszületni nem tudó Mű. Vörösszemű rém alakját ölti fel és megfenyeget szellemujjaival. Éjjel kísértetekkel álmodom, akik felháborodva reklamálják a monumentális regényt, a korszakalkotó remeket, melyben minden benne van a fejtrágyázástól az egzisztencializmusig. Követelik rajtam a kor akusztikájával telített, sokszólamú drámát, a drámák-drámáját, a frappánsan eredeti, kápráztatóan szellemes munkát, a döntő megnyilatkozást, szóval kissé kíméletlenül emlékeztetnek arra, hogy nem dolgozom a világon semmin.

Kezdetben könnyű volt. A kérdezősködőknek habozás nélkül bemondtam egy történelmi trilógiát, könnyed pirulással vallottam be ötfelvonásos, verses szomorújátékokat, önéletrajzokat, sőt, szentföldi útleírásokat is. Sajnos, gyorsan kifogytam a műfajokból s ma már — miután ismételni magam még a hazugságban sem szeretem —, legfeljebb kisregénnyel szolgálhatok. Ön, nyájas és fogékony uram, az asztalost sohase kérdezi, min dolgozik jelenleg? A szabót se igen faggatja, mellényt vasal-e mostanában vagy bélést zsigerel? Nem érdekli a cipész, hidegen hagyja a kefekötő, sőt fütyül a kutyaidomárra és sírkőfaragóra is. Sajátlag az én kis műhelyemre kíváncsi. Kérdem, miért? Ha emlékezetem nem csal, Ön, rajongott uram, gazdasági pályán működik: marhabél-beszerző a Hólyagexportnál, közbecsülésben álló polgár és öt gyermek atyja. Érdeklődtem én valaha általánosságban, avagy részleteiben az Ön igen tisztelt termelékenysége iránt? Na látja!

Hát ez az uram, ne bántsuk egymást. Annyi minden van a világon, ami tápot adhat a tudásszomjnak. Nyújtsa ki érdeklődése csápjait a tisztabomba, a lakáskérdés, vagy a gumihegesztés titkai felé, ám hagyjon békét készülő munkámnak. A munka, tudja, nemesít s én büszkén vallom magam meggyőződéses demokratának. Viszont, ha így megy tovább, ha folyton macerálnak, egyszer megdühödöm és csakugyan nekiülök annak a nyavalyás háromkötetes remeknek.

Ettől félve üdvözli:
Debreczeni József

Randevú

Erdei Sándor rajza

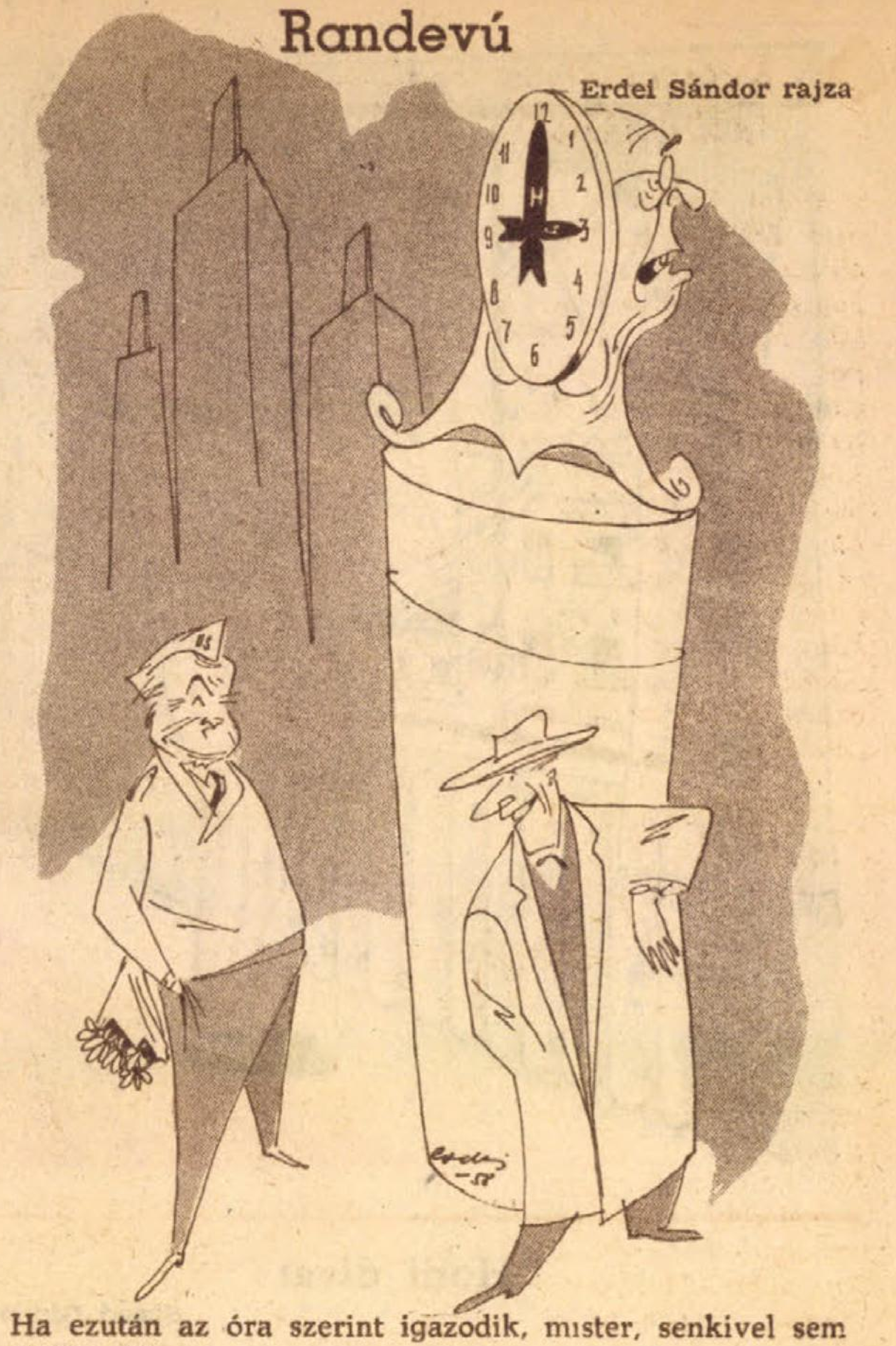

– Ha ezután az óra szerint igazodik, mister, senkivel sem fog találkozni! . . .

Megnyílt a művészfotó kiállítás

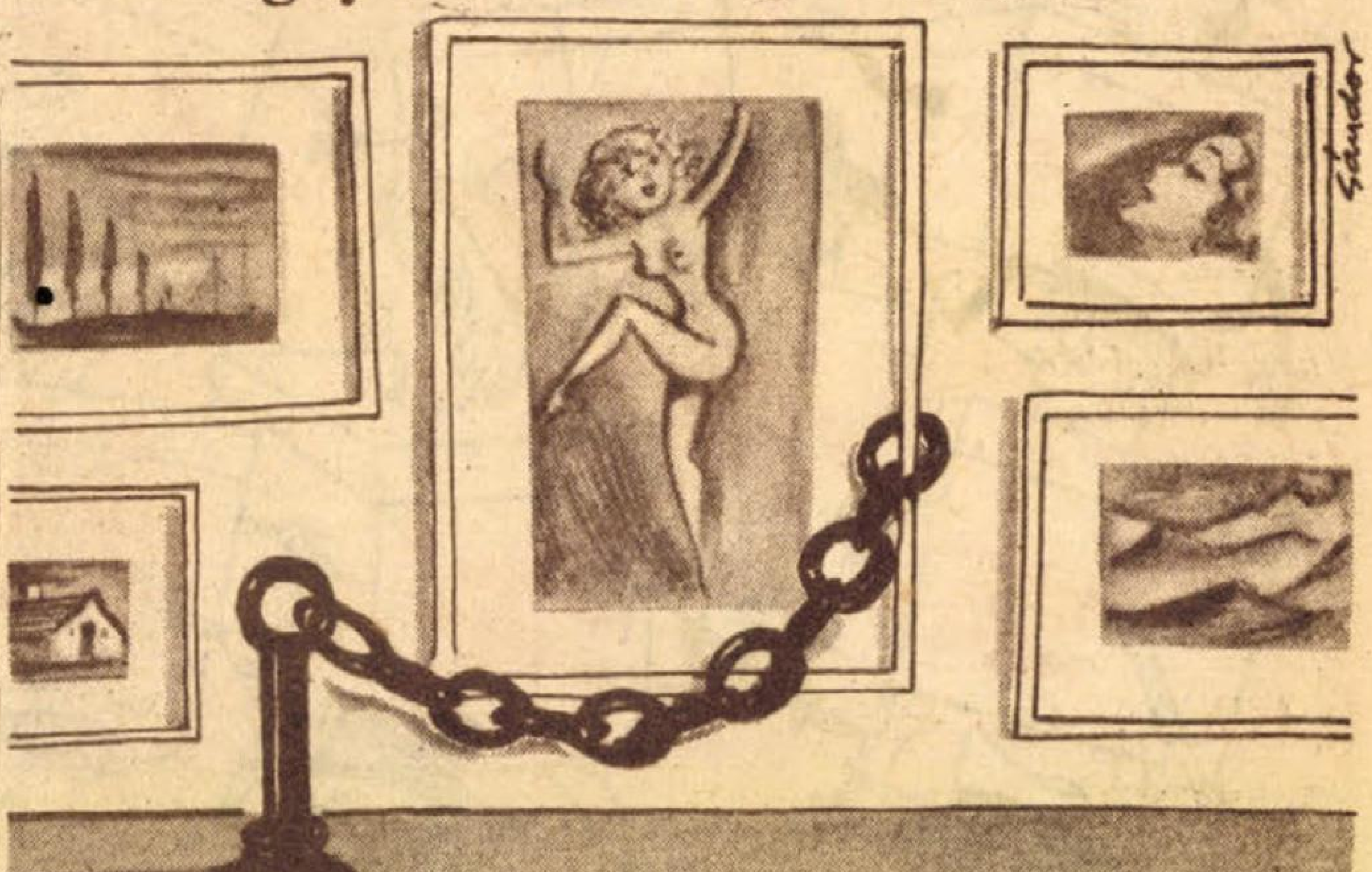

Ajánlatunk az előző kiállítás tapasztalatai alapján: így nem fogják ellopni az aktképeket.

Lakásleválasztás Keleten

Kaján Tibor rajza

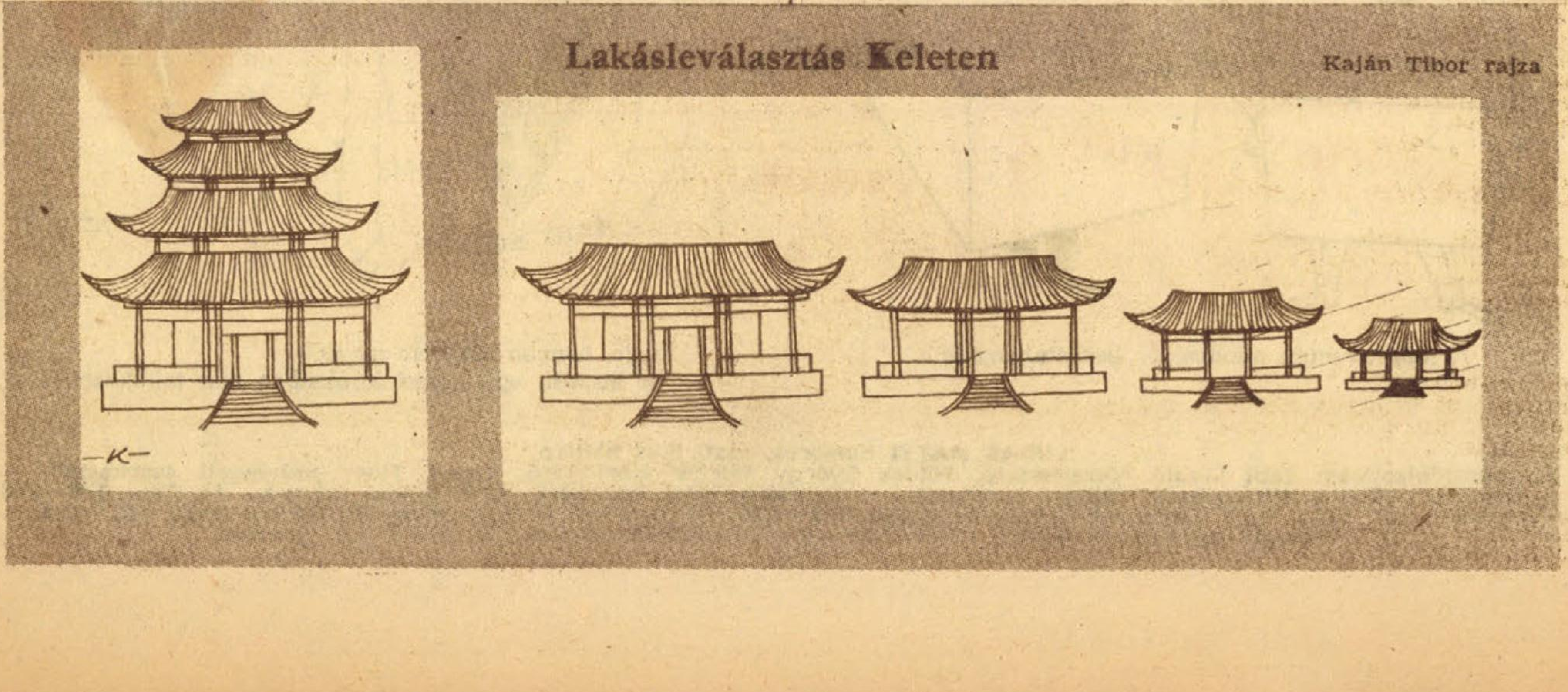

TAVASZVÁRÁS

Szegő Gizi rajza

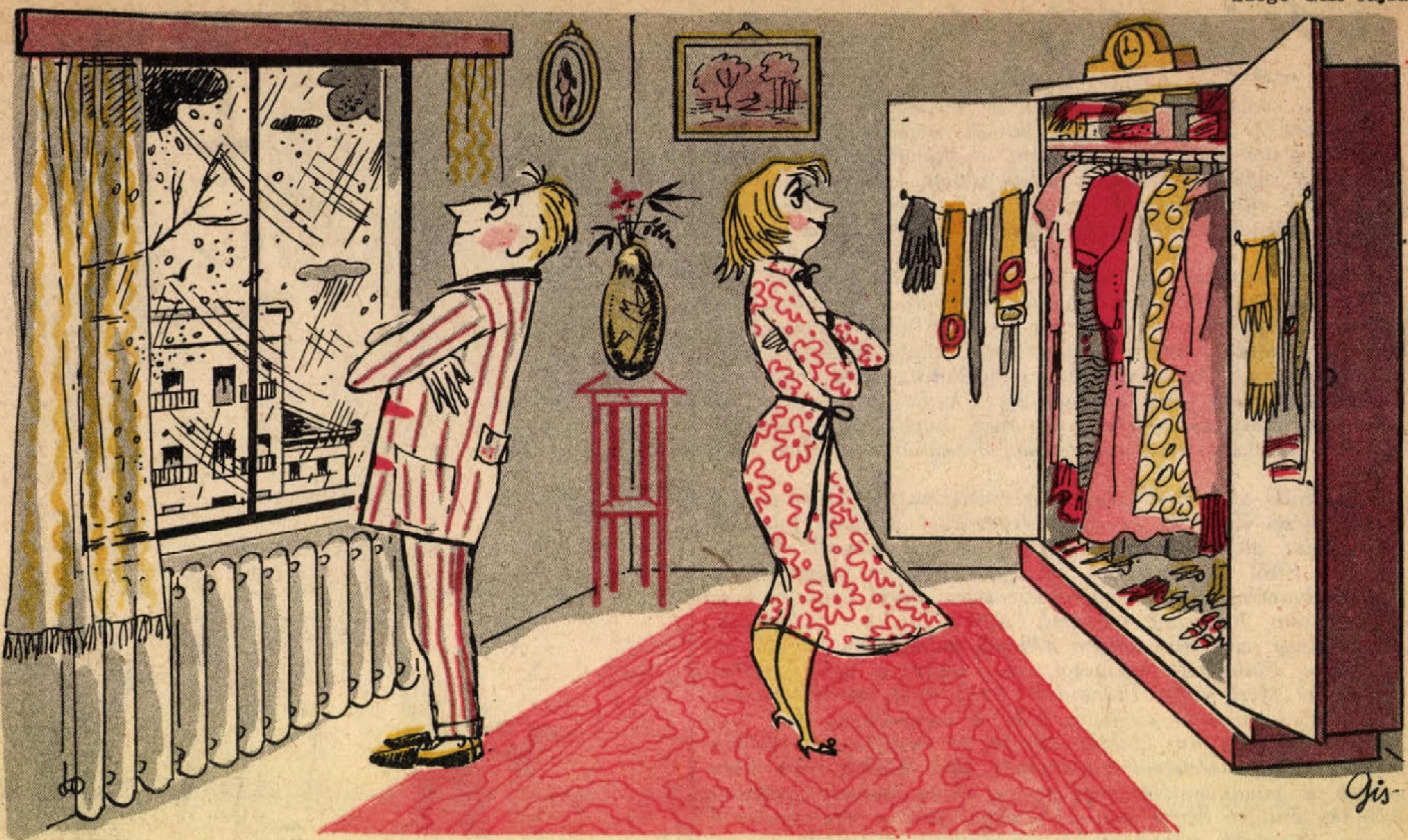

Honi divat

Szegő Gizi rajza

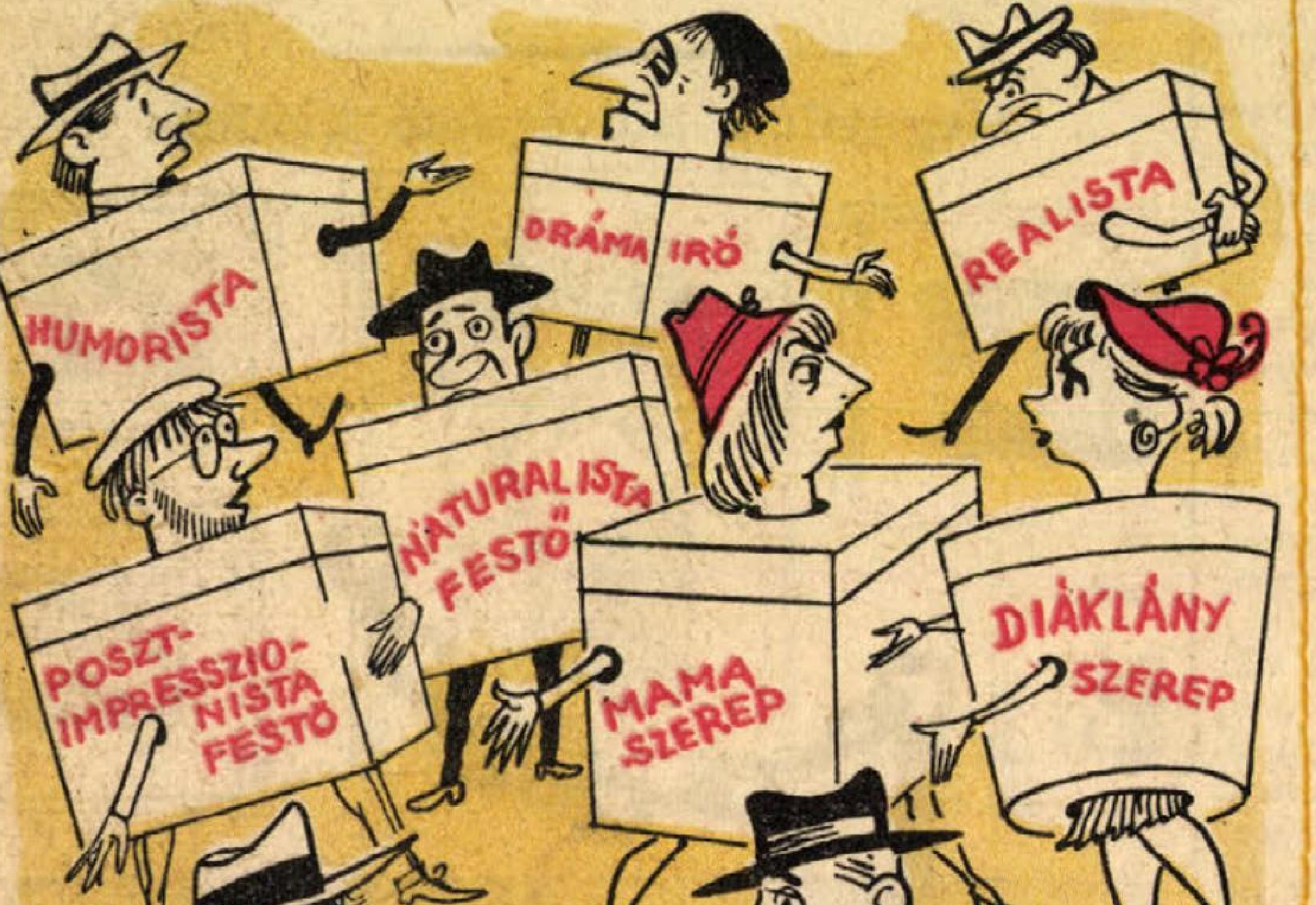
HUMORISTA
DRÁMA IRÓ
REALISTA
NATURALISTA FESTŐ
POSZT-IMPRESSZIO-NISTA FESTŐ
MAMA SZEREP
DIÁKLÁNY SZEREP
DALKÖLTŐ
EPIZÓDISTA
=STB, STB...
Gis-

A kultúrfronton mindenkit „beskatulyáznak".

Nyakkendők beszélgetnek

Kaján Tibor rajza

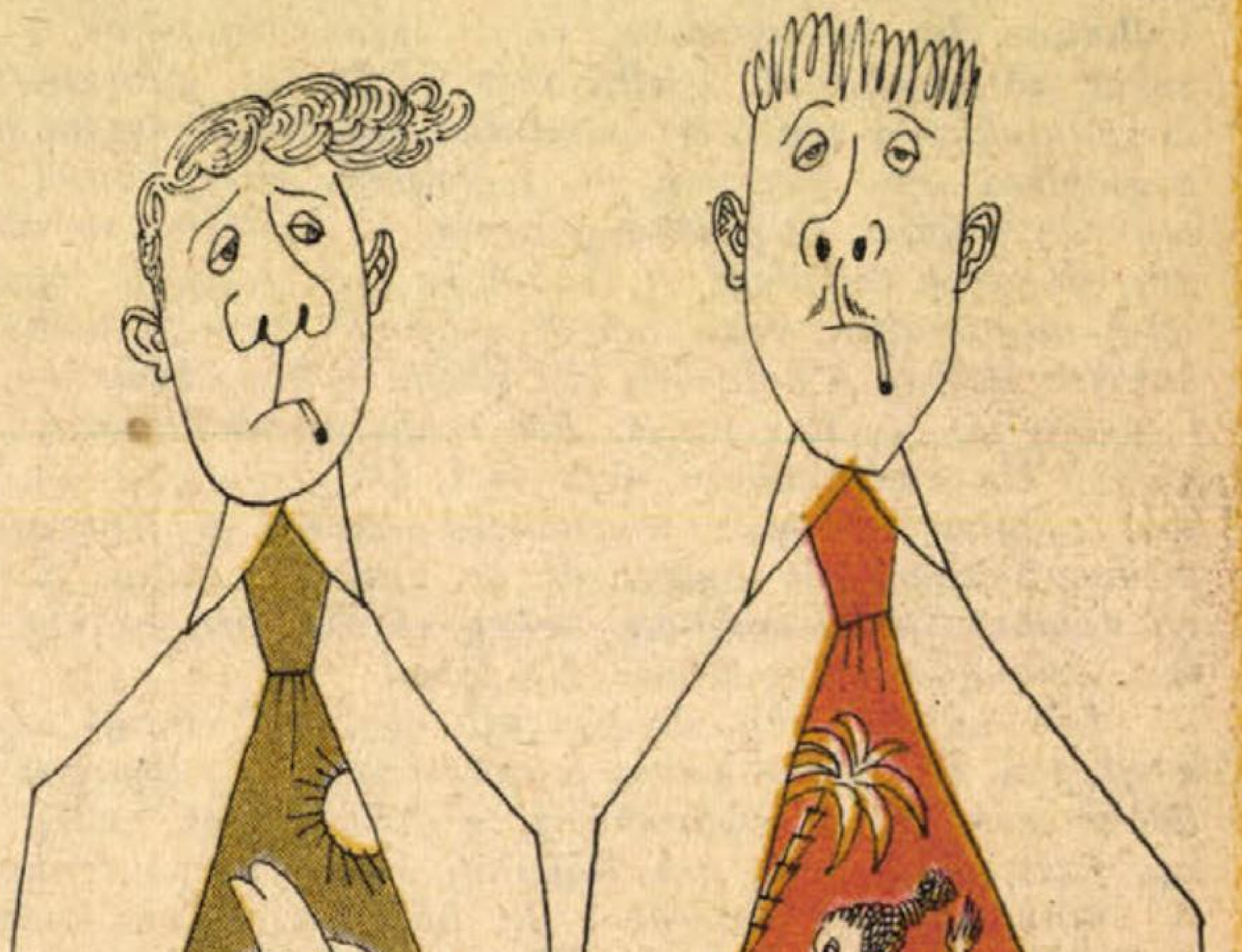

– Ejnye, honnan ismerem magát?
– Azt hiszem, egy körúti kirakatban már találkoztunk...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.